

DØDSØJEBLIKKET - og derefter

Mimi Arnborg, 1979

[Lydbog af denne mp3](#)

Forfatteren, fru *Mimi Arnborg*, Risskov, kendt af mange, dels på grund af sine foredrag landet over, dels på grund af sit meget fine medicke arbejde, men især gennem sin første bog „At dø – er at leve“, der udkom i 1977, og som hun fra åndelig side blev tilskyndet til at udgive.

Den viste sig også at bringe hjælp og velsignelse til mange mennesker, hvilket et væld af tilkendegivelser tydeligt har vist. For eksempel er den blevet anbefalet til optagelse på lydbånd.

Det er nu sket, endda med forfatterens egen indtaling. Denne lydbog vil nu udkomme og derved bl. a. glæde mange svagt-seende mennesker.

En del forfattere har beskrevet selve dødsøjeblikket, efter beretninger fra bevidstløse og skindøde mennesker, der havde oplevet et lysrige, de havde svært ved at løsrive sig fra. Mange havde endda også mødt deres forudgangne kære og set, hvor lykkelige og ungdommelige de så ud. Men det er kun få beskåret at kunne modtage og videregive oplysninger om sjælens videre færd på de åndelige planer.

Det har Mimi Arnborg formået i denne bog, der er bygget på et lille udvalg af transcetaler gennem halvtreds år. Disse er blevet bevaret ved hjælp af stenografi og båndoptagelser, og her fortæller sjæle på forskellige udviklingstrin om deres oplevelser på „den anden side“.

Denne bog er også blevet til på meget indtrængende opfordring fra den åndelige verden, og da det er Mimi Arnborgs store ønske at kunne tage dødsfrykten fra menneskene, har hun her vist sit tjenersind ved at videregive det, som hun er givet særlige evner til at formidle.

Der er i disse år megen debat om døden, dens grænse og hvad derpå følger. Derfor har denne bog en ganske særlig mission, idet den bestyrker læseren i troen på:

*At der ingen død findes, at vi lever evigt,
blot i forskellige ikklædninger.*

62.00

Ryhls Forlag

ISBN 87-87873-00-1

MIMI ARNBORG

Dødsøjeblikket – og derefter

Side

INDHOLD

Forord	
Indledning	
Dødsøjeblikket	
1. del: Budskaber fra Eigil Arnborg	
Det første budskab	
Den længste rejse	
Selvransagelse	
Fredens Dal	
Jeg vil vidne om en verden	
Hunden Rolf	
Brudstykker af en beretning	
Naturkatastrofe i Japan	
Jakobs drøm	
Den rige bonde	
Om ægteskab	
Nationernes karma	
James fortæller	
På gensyn (forts.under)	

2. del: *Budskaber fra sjæle på forskellige udviklingstrin*

Broder Edgar

Skaberglæde

Hvad er et navn

Bliv lys

Tanker ved en korsvej

Karen fra heden

Inkarnationernes betydning

Hvem inkarneres - og hvornår

Røster fra ørkenen

Congo

Pilgrimmen

advent

Hilsen fra børnenes paradys

Fårehyrden

Nemo	
Mor Helena	
Stefanus	
Ikke mand - ikke kvinde	
3. del: Automatskrift	
<i>Adif</i>	
<i>Digte</i>	
<i>se også LIVET- DET DYREBARE af samme forfatter.</i>	

finnes også på <https://docplayer.dk/6701136-Doedsoejeblikket-derefter.html>

FORORD

Det er med stor glæde, jeg præsenterer denne anden bog af Mimi Arnborg for læserne. En del andre forfattere har beskrevet selve dødsøjeblikket, men det er kun få beskåret at kunne modtage og videregive oplysninger om sjælenes videre færd på de åndelige planer.

De fleste af læserne vil sikkert være kendt med forfatteren, dels gennem hendes mange foredrag landet over, og dels på grund af hendes meget fine mediske (mediale) arbejde, et arbejde, Mimi Arnborg med stor offervilje, og i fuld tillid til og under kontrol af sin åndelige leder, nu har udført gennem 50 år på en måde, der aldrig nogensinde har ladet tilhørerne tvivle om ægtheden. Ved hver eneste seance har hun været i så dyb trance, at hun end ikke anede, hvem der talte gennem hende, eller hvad der blev sagt. Ved hjælp af stenografi og båndoptagelser er alle disse trancetaler blevet bevaret, og ud af denne rigdom bringes nu her i bogen et lille udpluk, hvori nogle sjæle på forskellige udviklingstrin fortæller om deres oplevelser på „den anden side“.

Men især er Mimi Arnborg blevet kendt og værdsat på grund af sin første bog: „**At dø - er at leve**“, en bog, som hun fra åndelig side blev tilskyndet til at udgive. Denne viste sig at bringe hjælp og velsignelse til så mange mennesker, hvilket et hav af breve og andre tilkendegivelser tydeligt viser, at hun nu lader den følge op med en fortsættelse. Både på grund af et stærkt udtalt ønske fra åndelig side, men også fordi hun selv har et inderligt ønske om at dele med andre, hvad hun selv mener er rigtigt - og især at tage dødsfrygten fra menneskene.

Mimi Arnborgs ønske om at lære mest muligt af sandheden at kende har sikkert været medvirkende til at udvikle hendes medfødte evner og tjenersind, så hun også på andre områder har været til hjælp for utroligt mange mennesker. Det er ikke så få selvmordskandidater, hun gennem samtaler og forbøn har rettet op, så de alligevel kunne leve videre, ofte med et ændret livssyn.

Også healingsevnen besidder Mimi Arnborg, og det er utallige patienter, der i årenes løb har søgt og fået hjælp gennem hende. På grund af den høje alder, Mimi Arnborg er nu 80 år, har hun ikke mere kræfter til at give direkte healing, men sin 'absent' healing, fjernhealingen, fortsætter hun trofast med. Og det hænder stadig, at der sker mirakler efter hendes formidling til kontakter på højere planer.

Mimi Arnborg har aldrig forlangt betaling for sit åndelige arbejde, idet hun føler det som en hellig pligt at videregive det, som hun er givet evner til at formidle.

Når der i bogen af og til er gentagelser, skyldes det, at de forskellige åndelige intelligenser bruger det samme redskab med netop dettes ordforråd og særlige udtryksmåder, hvilket kan sammenlignes med en musiker, hvis ydelser er begrænset af det instrument, han benytter.

Vi er mange, der efterhånden har lært, at intet er tilfældigt. Vi mennesker tror, vi har vor frie vilje, men det viser sig ofte, at vi efterhånden selv vil gå den vej, som vi bliver *fort* til. I den forbindelse mindes jeg en tranceudtalelse af et engelsk medie for år tilbage:

I skulle blot vide, hvor besværligt det er for os her på denne side at arrangere tingene på Jorden, så det ser *tilfældigt* ud for jer."

Tilfældigt" blev jeg ført på Mimi Arnborgs vej og er blevet betroet den opgave at være behjælpelig også med denne bogs tilblivelse. Det har været en dejlig oplevelse, og jeg håber, at dette udpluk af et langt livs trancetaler vil bestyrke læseren i troen på:

At der ingen død findes, at vi lever evigt, blot i forskellige ikklædninger.

Nanna Ryhl.

INDLEDNING

Der sker store forandringer og omvæltninger i vor tid, også på det religiøse område. Videnskaben trænger dybere ind i naturens hemmeligheder. Noget af det gamle må falde, samtidig med at det nye bryder frem. Mange mennesker har svært ved at forstå, hvad der uundgåeligt følger med fremskridtet inden for den åndelige evolution.

Professor, dr. theol. Haraldur Nielsson, Island, i hvis hjem jeg for år tilbage var gæst, fortalte følgende, der ganske godt illustrerer det emne, vi nu skal uddybe nærmere:

Han mindedes fra sin tidligste barndom på sagaøen, hvorledes de i hjemmet i de mørke vinteraftener gik omkring med tællelys, og at han læste sine første lektier ved en tranlampes skær. Da han blev lidt ældre, købte hans far en petroleumslampe, og dens lys henrykte dem alle. Men da han som ung student kom til Danmark og så gaslykterne, og senere det elektriske lys, ja, da var dette jo at foretrække fremfor de andre svagere lyskilder.

Men vi forkaster ikke lysene, selv om vi sætter de gamle apparater på hylden og erstatter dem med nye og bedre. På samme måde er det med vore religiøse forestillinger. De forandres i forhold til, hvordan vor åndelige udvikling skrider frem.

Hvorfor er vi da så bange for at tale om døden?

Døden er dog det eneste sikre, der vil komme til os i vor fremtid. Vi har svært ved at acceptere, at der stadig er noget, der er uigenkaldeligt forbi. Men efterhånden som tro og viden synes at nærme sig hinanden, og vor horisont derved udvides, bliver vort syn på tilværelsen fornyet og mere afklaret.

Vi ved allesammen, at en dag, nær eller fjern, skal vi gøre rejsen hen til andre forhold, ind i det land, der dølgjer sig bag ved den larmende Jord, så hvorfor ikke lytte til dem, der har noget at fortælle derom, ligesom man ganske naturligt orienterer sig om et fremmed land her på Jorden, før man besøger det som turist.

Jamen, hvem kan det? spørges der. Der er jo ingen, der nogensinde er vendt tilbage fra landet hinsides graven og har fortalt derom!

Der er dog kommet små glimt fra bevidstløse og skindøde mennesker, der har kunnet berette om et lysrige, de havde svært ved at løsrive sig fra, og hvor de har mødt deres forudgangne kære og set, hvor lykkelige og ungdommelige de så ud. Så kaldtes de tilbage til livet på Jorden og fortsatte her en tid endnu, men aldrig kunne de glemme det glimt af evigheden, der havde åbenbaret sig for dem, mens de var frigjorte fra legemet, og meget ofte ændrede denne oplevelse deres liv totalt.

Imidlertid er der inden for den psykiske forskning mange beviser på, at de, der gik forud, har kunnet bevidne, at der dér leves et intenst liv i åndelig udfoldelse. Frygten for døden stammer hovedsagelig fra de uklare og urigtige forestillinger, vi er blevet oplært til at gøre os om afslutningen på livet her. I mange kultursamfund har de forstået det meget bedre. Jeg er temmelig sikker på, at efterhånden som vi også forstår dybden af det, vil denne viden få større indflydelse på menneskenes religiøse liv og give fortrøstning til de sørgende, der har mistet en kær.

Dersom en udvidet forståelse åbner sig for os fra Guds himmel, skal vi så fortsat lade os binde af læresætninger og trosbekendelser, nedarvede fra forudgangne slægter, og af dogmer, som blev vedtaget på kirkemøder, ofte under de heftigste stridigheder? Det var i de første århundreder af den kristne tidsregning, at kirken skabte hele dette system af dogmer for at få magt over menighederne. Jesus derimod prædikede ingen dogmer.

Det gamle Testaments profeter var clairvoyante mænd og kvinder. Hvorfor skal vi værdsætte nutidens „seere“ mindre end fortidens, der levede nogle århundreder f. Kr.? Der findes mange smukke og tankevækkende ting i Det gamle Testaments profetiske bøger, men der er også meget, man ikke ville sætte pris på, hvis det var skrevet af et almindeligt

menneske i dag.

Nej, vi må gøre det til en hellig pligt at vidne om, hvad der er blevet vist os, og, i mit tilfælde, hvad der er åbenbaret for mig. Jesus fremhævede selv for sine disciple, at de skulle vidne om sandheden, og at sandheden skulle gøre dem frie.

Det er vor opgave at følge i hans fodspor. Jo bedre, vi lærer universets love at kende, både i den synlige og i den usynlige verden, desto mere ved vi om Gud, for alt det skabte bærer vidne om en skaber. Jeg tror, at vore menneskeskabte dogmer en dag vil briste som bobler, når vi får større kendskab til verdensaltets hemmeligheder.

De stunder, hvor jeg ifølge mine medfødte psykiske evner har set og er blevet kontaktet af den åndelige verdens beboere, er for mig de helligste og største i mit liv. Jeg kan ad medial vej opfatte vibrationer fra andre verdener og derigennem modtage beretninger om „landet hinsides“ fra dem, der er gået forud. Jeg kan høre dem og nu og da også se dem, når de ganske spontant, mere eller mindre klart, står foran mig i deres åndelige klædebon. Der findes lignende beretninger fra hele Jorden, og jeg ville ønske, at disse måtte blive undergivet en grundig forskning. En sådan er allerede på vej i mange lande verden over.

Tanken om livets fortsættelse er ubehagelig for mange, og man vil helst lukke øjnene for døden, som er et tabu, man ikke gerne taler om.

Et citat fangede forleden min interesse. Der stod: „De evige sandheder er usynlige.“ Ja, det åndelige skal ses med åndelige øjne.

Vi kristne fæstner os for meget ved den korsfæstede Jesus. Vi skulle hellere fordybe os mere i hans lære og prøve at forstå opstandelsen. Han rakte sin arm ud fra det høje for at hjælpe og retlede os. Han talte om det evige, usynlige og tidløse rige. Men Guds rige er også her. Vi lever altid midt i det. Det er den sande virkelighed! Vi må lære at slippe gammel vanetænkning, som går ud på, at døden er noget tragisk. Vel er det vemodigt at skulle tage afsked med vore kære, men vi skal jo mødes igen. Døden er kun overgangen fra én tilstandsform til en anden, en evig evolution mod større og større højder.

Paulus forstod sammenhængen mellem ånd og legeme. I sit 1. brev til Kor., kap. 15, vers 12 skriver han: „Når der om Kristus prædikes, at han er opstået fra de døde, hvorledes kan da nogle iblandt jer sige, at dødes opstandelse ikke finder sted? Hvis der ikke er nogen opstandelse af døde, så er heller ikke Kristus opstået.“

I samme brev, hvor apostlene spørger: „Hvorledes står de døde op? Hvad slags legeme kommer de med?“ svarer Paulus: „Der er himmelske legemer, og der er jordiske legemer, men de himmelskes glans er af én art og de jordiske af en anden.“

Medier er forbindelsesled mellem den åndelige verden og den jordiske, og det er gennem disse bevist, at mennesket efter døden lever videre som et åndeligt væsen, *der blot midlertidigt har levet i et fysisk legeme af hensyn til udviklingen*. Sjælen er det primære, og den lever evigt.

Hvorledes sjælens fødsel til et andet plan foregår kan ikke beskrives helt enslydende, da mangfoldige forhold spiller ind. Ikke to mennesker, ej heller to ånder, ser ens på samme begivenhed, der er helt afhængig af den enkeltes synspunkt. Selma Lagerlöf erkendte en vis udvikling, idet hun i sit mesterværk „Køresvenden“ sagde: „Gud, lad min sjæl komme til modenhed, inden den skal høstes.“

De fleste oplysninger om det hinsidige får vi vel nok fra de sfærer, der ligger Jorden nærmest, og i de fleste tilfælde er det også disse, der modtager os selv engang. Dog har jeg også modtaget mange skønne budskaber fra højere liggende verdener.

I astralverdenen, den åndelige verden, kan ingen hykle eller skjule urene tanker. Er tankerne ædle, stråler skikkelsen af skønhed, mens den modsat viser sig grim og frastødende, hvis tankerne er onde. Udseendet og udstrålingen svarer til den moralske udvikling, og dér kan man ikke gå med maske på. **Man ser ud, som man i virkeligheden er.** Og i denne verden

er omgivelserne lige så virkelige og håndgribelige, som de er for os her i vor jordiske tilværelse. **Også kroppen føles lige så tæt, skønt den har egenskaber, der er ukendte for den fysiske. Man bærer klædninger, som også har forskellige tæthedsfrekvenser, afhængig af de forskellige tilværelsesplaner. For nogle clairvoyante ses de ofte som tågeskikkelser, men for andre kan de stå aldeles klart og tydeligt, som om de var mennesker af kød og blod.**

I mere end halvtreds år har jeg, takket være mine mediske evner, kunnet følge de såkaldte „døde“ langt ind i deres nye tilværelse. Om disse oplevelser har jeg holdt adskillige foredrag både i ind- og udland, men først nu føler jeg mig tilskyndet til, på manges opfordring efter læsningen af min første bog: „At dø - er at leve“, at nedfælde en lille del heraf i bogform.

Mange præster siger, at livet efter døden ikke er noget, vi skal *vide* noget om, vi skal blot *tro* på et evigt liv. Selve Bibelen, den hellige skrift, er dog blevet til ved medier. *De såkaldte profeter var mennesker med særlige psykiske evner.* Medier i vor tid er pionerer for en videnskab, som er på vej. Gennemsnitsmennesket lever i dag i uvished om de åndelige verdener, der gennemtrænger det fysiske liv. Dets bedømmelse er mest knyttet til legemets funktioner. Kernen i al materie er den vitale kraft, kilden til al energi, den usynlige ånd, der er det egentlige *liv*.

Jeg hørte engang i min stille time en røst ovenfra, der kaldte sig „en pilgrim, der er på vej“. Den lød: „Jordens børn leger med farlige ting, med kræfter, de ikke kan tøjle. De bekæmper hverandre med våben, der er stærkere end dem selv. Uvidenheden driver dem frem og præger det, de gør. Derfor kommer vi, der i udvikling er nået et højere stade, ind til det lyttende menneske for at bringe dette herlige budskab, at din evige ånd er ikke født til at lide, kæmpe og stride - og måske falde. *Nej, du er et evighedsvæsen, skabt med en hensigt, udsendt af den skabende kraft, som vi kalder Gud.* Trin for trin skal du arbejde dig op ad livsstigen, dygtiggørende dig mere og mere. Alle er vi på vandringen besjælet af en evig higen og længsel efter større fuldkommenhed, lykke og fred.“

Når jeg modtager budskaber via automatskrift, som man også kan kalde en åndelig kommunikation, så skriver jeg helt uden medvirken af min personlige vilje, uden ophold og uden nogensinde at lede efter ordene, som ofte er fremmede, så jeg bagefter må slå dem op i leksikon for at kontrollere rigtigheden af det skrevne. Tankerne er absolut ikke mine egne, jeg er blot redskab eller kanal for meddelelser ovenfra. Evnen til at formidle disse budskaber er en med-født naturgave, og hvorfor skal denne værdsættes mindre i dag end på bibelsk tid?

Sandheden har mange sider og kan kun åbenbares for menneskene i forhold til deres evne til at fatte og forstå, og da ingen religion har eneret på at kende hele sandheden, må vi erkende, at en almægtig Gud kan nås ad et utal af veje.

Jeg har set ind i tilværelsens dyb, set glimt af det uendelige alliv, hvoraf vort væsen og alt skabt er rundet.

Der er sagt, at åndelig visdom udspringer af gudsfrygt og kærlighed!
Hvad er der ved en uudtømmelig kilde, hvis vi ikke øser af den?

Menneskene har til alle tider haft stor respekt for døden. ***De fleste frygter den, fordi de kender for lidt til det, der egentlig sker. De tænker blot på de nedbrydende kræfter, legemets undergang, og er ikke fortrolige med, at det er en ganske naturlig ting, der sker, som når vi lægger os til at sove.*** Derfor er søvnen ofte kaldet dødens (-lille-) -broder.

Døden er ikke den store gåde og katastrofe, som mange vil gøre den til, men vi må have opstandelsen med, når vi taler om disse ting, for ellers får de ingen mening. Vi må gøre os klart, at legeme og sjæl er to sider af et evighedsvæsen, at døden ikke er en slutstation, og at vi kun er her en relativ kort tid på gennemrejse. Døden er en frigørelsesproces, hvor sjælen

tager afsked med den jordiske krop for at begynde sin lette flugt mod de lyse højder.

Døden er porten til selve livet, det evige liv, under stedse nye former. Den forvandler blot det ydre menneske, ikke det indre.

Mange døende kan se ind i den verden, hvortil de drager. Det er ikke altid hallucinationer, når de taler om det, de ser, men kan skyldes, at det bånd, perispritten ('sølvsnoren'), der forbinder sjæl og legeme, er ved at løsnes og briste. Tid og rum synes at vige, når mennesket står ved dødens tærskel.

Der berettes i en bog om den finske guvernørdatter Mathilda Wrede, også kaldet fangernes ven, at hendes veninde nedskrev alt, hvad hun sagde den sidste time, før hun udåndede:

„Ingen kan tænke sig, hvorledes der er ved livets grænse, før man selv står der. Jeg ser lys stråle imod mig fra den anden side, store vidder og meget lys." Da veninden spurgte: „Kommer himlen nærmere?" svarede hun: „Nej, den er her !"

Senere sagde hun: „Tænk, at jeg skal leve evigt, jeg gamle Mathilda Wrede. leve en evighedstilværelse. Nu ved jeg, at der venter mig meget arbejde derinde og megen glæde." Det sidste, hun sagde, var: „Er det ikke vidunderligt? Tror du, der er nogen, der er så lykkelig som jeg?" Det var julemorgen 1928, medens klokkerne ringede julen ind. Så skøn kan en overgang være. Men hun havde rigtignok også levet sit liv i kontakt med Gud, gået i Mesterens fodspor, frygtløst tjenende og hjælpende overalt, hvor hun kom frem.

Under mine fire rejser i Finland har jeg været gæst hos hendes slægt, og jeg mindes engang ved en psykisk kongres, at nogle finske damer henvendte sig til mig og bad mig holde en seance for dem. Professor H. Krohu ledede mødet, og til damernes store glæde og overraskelse kom Mathilda Wrede bl. a. og talte igennem mig som medium. Hun ville give de tilstedeværende, hvoraf mange havde kendt hende særdeles godt, nogle beviser på, at hun var et levende, tænkende væsen, også efter den såkaldte død. Med min åndelige leders tilladelse tog hun kontrol over mine taleorganer og gav tilhørerne det ene bevis efter det andet. Således mindede hun professoren om deres samvær på Nyborg Strand i Danmark engang og gengav samtaler og begivenheder derfra. Også andre af de tilstedeværende fik slående beviser på hendes identitet, og da vi skiltes efter mødet, var alle meget lykkelige for oplevelsen. I min dagbog fra denne rejse står, at M. W. indledte med at tale om arbejderne i vingården, *at arbejds marken er stor, men arbejderne få*, og sluttede: „I må arbejde på at udbrede læren om livets evige beståen."

Tilhørerne sagde bagefter, at efter dette kunne de aldrig mere tvivle på et bevidst, levende liv efter døden.

I Apostlenes Gerninger siger Paulus: „Enhver går til sit eget sted".

I Guds hus er der mange boliger, og hver drager til det sted, lyst eller mindre lyst, som man har gjort sig fortjent til.

Mange gange har jeg ved et dødsleje kunnet følge den proces, der foregår, når sjælen forlader det jordiske legeme. Om afskeden med min kære far har jeg bl. a. fortalt i „At dø -er at leve". Mange andre clairvoyante har oplevet det samme, derom findes beskrivelser fra mange lande. Uanset race, tro eller udviklingstrin beskrives dødsprocessen med omtrent de samme ord: at når adskillelsen mellem legeme og sjæl har fundet sted, ses sjælen iklædt et finstofligt legeme, en højere organisme, der overlever døden. Jeg har set, hvordan der fra den døendes hoved udstrømmede en tåge, hvoraf der dannedes et omrids af et lysende hoved, der lidt efter lidt fortættede sig, så jeg ikke længere kunne se igennem det. Med største forbavselse og ubeskrivelig ærefrygt har jeg betragtet, hvad der foregik. Efterhånden formedes hele den menneskelige skikkelse, men de fysiske svagheder, der var knyttet til den aflagte krop, var i det nye åndelige legeme helt borte, og så rejste den lette ådekrop sig og

gik ledsaget af lysånder ind i et strålende lys.

Ligesom et barn ved fødslen i reglen her bliver modtaget af kærlige hænder og får al den pleje, det behøver, således bliver vi også modtaget ved den næste fødsel af skytsånder og forgangnere slægtninge og venner. De står omkring vor seng og venter med længsel på, at fødslen skal ske til den nye verden, at det bånd, der binder os til den fysiske krop, skal brydes.

Ligesom vor mester Jesus Kristus efter opstandelsen viste sig mange gange som frigjort ånd, således kan vore kære også vise sig for os, som er givet den særlige evne at kunne se ind i den dimension, hvor de nu opholder sig, og hvortil vi alle engang skal drage.

Den beskrivelse af dødsprocessen, som jeg ovenfor har forsøgt at gengive, har sit eget forspil og efterspil, som jeg gerne vil give et eksempel på. Især står en bestemt oplevelse ganske tydeligt for mig i alle enkeltheder, vel nok fordi jeg ikke følelsesmæssigt var knyttet til den døende kvinde, men også fordi jeg sad helt uforstyrret alene hos hende under selve frigørelsen.

Det var en ganske almindelig formiddag, hvor jeg gik og passede mine huslige sysler, da jeg pludselig fik en voldsom indskydelse til at forlade mit arbejde og gå til et af vore menighedsmedlemmer. Jeg fik en følelse af, at hun var syg og trængte til mig. Den slags indskydelser er jeg aldrig over-hørig, så jeg begav mig straks af sted. Heldigvis var døren ikke låst, så jeg kunne gå lige ind, og der lå den syge kvinde helt alene og var døende. Jeg så stærk åndelig aktivitet omkring hendes seng. Der var så lyst og så fredfyldt i værelset. Jeg gik hen og tog hendes hænder i mine og sagde: „ Gud velsigne dig, lille ven, nu bliver du snart meget lykkelig." Så bad jeg Fadervor med mine foldede hænder omkring hendes, og derefter oplevede jeg det tidligere beskrevne.

Mens jeg sad der, kom en besøgende, fru O., som jeg kendte. Jeg bad hende om at hente en læge. Da hun en tid efter kom med denne, var døden indtrådt, og nu følte stuen så underlig tom. Kvinden var nu gået ind til den fred og hvile, som hun sikkert trængte til efter et langt sygeleje. Inden jeg gik for at kontakte hendes familie og meddele det skete, stod jeg en lille stund og betragtede det afsjælede legeme, hvorefter fru O. og jeg sammen sang den kendte salme: „Tænk, når engang den tåge er forsvundet."

„Tænk, når engang i himlens gyldne sale jeg med den ven, jeg her på Jorden fandt,
i lyset om et evigt liv skal tale og om det liv, der som en drøm forsvandt!"

Nogle dage senere forrettede jeg begravelsen, en af de ca. hundrede bisættelser, jeg i årenes løb har forrettet.

Et lys gik ud på jord, men det blev tændt i himlen.

I en æske i en af mine skuffer ligger en lille erindring, som familien gav mig til tak, fordi jeg netop kom i det øjeblik, hvor der var brug for mig.

Jeg er selv taknemmelig, fordi jeg fik lov til at opleve dette.

EIGIL ARNBORG >

Af jord er dit legeme kommet.
Til jord skal dit legeme blive.
Men din frigjorte ånd drager ind
til Gud, der sendte dig ud!

* 1889 i Rønne
† 1964 i Århus.

Den 3. maj 1964 lukkede min mand sine jordiske øjne.

Mens han endnu var sund og rask, sagde han nu og da, at såfremt det var ham muligt, ville han gennem mig som medium komme og berette om sit nye liv i den åndelige verden. Gennem sin gerning som leder og forstander i menigheden „Psykisk Samfund“ i Århus, som nu** har bestået i 40 år, var han fuldt fortrolig med dette arbejde, og han glædede sig til engang at fortælle om forholdene i den nye tilværelse.

** skrevet på 70-tallet? Eller før...

Det varede heller ikke længe, før han indfriele sit løfte. Det skete i vor indre kreds, som har ca. 50 medlemmer.

Før jeg gengiver, hvad han fortalte, vil jeg først fortælle lidt om hans død. Årsagen var en blodprop, og han udåndede på Århus Amtssygehus. Jeg nåede først frem 10 minutter efter, at døden var indtrådt. Da jeg kom til hans leje, oplevede jeg noget, jeg aldrig kan glemme. Jeg satte mig ved hans afsjælede legeme og tog hans hånd. Han havde et forklaret skær over ansigtet. Men til min store undren stod hans frigjorte legeme oprejst ved hovedgærdet. En lysengel stod ved hans side og støttede ham. *Det åndelige legeme var gennemsigtigt som en let tåge, men ansigtet var stærkt lysende og helt materialiseret, ungt og smukt og uden præg af alderdom og smerte.* Det var, som øjnene var det alt dominerende. De var skinnende og udtryksfulde. Det var et af de helligste øjeblikke i mit liv. Ad telepatisk vej førte vi en lang samtale med hinanden, helt roligt og uden sindsbevægelse. Først da han lidt senere forsvandt sammen med omtalte skytsånd, brød jeg sammen. Oplevelsen havde alligevel været for stor.

Under bisættelsen viste han sig aldeles tydeligt, og nogle tilstedeværende clairvoyante var også i stand til at se ham.

Herefter følger nogle af min mands beretninger. Mange mennesker vil uden tvivl kalde disse meddelelser mærkelige men de er i al fald ingen illusion, og da jeg gentagne gange er blevet anmodet om at give disse sandfærdige budskaber videre til søgende mennesker, bør jeg ikke tøve længere dermed.

Døden er et stadium på livets vej, ikke en afslutning på vor vandring. Vejen går videre på den anden side, ja, den strækker sig længere, end ens tanke og fantasi kan følge den. Der er ikke nogen virkelig afbrydelse mellem livet før og efter døden, og efter en forfriskende hvile er man rask og vital igen.

Derfra kommer de til os for at vidne om sandheden.

Efter det første budskab gik der næsten et år, hvor min mand ikke lod høre fra sig, og vi påkalder ingen. Den åndelige leder giver, hvad der er gavnligt for os at vide.

M. A.

1. del: Budskaber fra Eigil Arnborg

Det første budskab (December 1964)

Efter at den åndelige leder havde meddelt, at han kom med en god ven, der glædede sig til at tale til os, tog Eigil Arnborg kontrol over mig som medium og sagde stærkt bevæget:

Godaften allesammen! Tak for den tid, vi har haft sammen. Vær udholdende i kampen for vor sag. **Det er meget vigtigt, at det kommer til menneskenes kundskab, at livet fortsætter hinsides Jordens grænse.** Nu er mit ønske blevet opfyldt: at få lov til at komme her og dele med jer, hvad jeg møder herinde. Jeg kan være jer til mere gavn nu end før. Endnu er det så nyt alt sammen, og minderne vælder ind over mig nu, hvor jeg er i så nær kontakt med det, der hører Jorden til.

Selv om jeg i de sidste år, jeg levede, ofte længtes efter at sige denne verden farvel, fordi jeg følte mig træt og svag, kom døden alligevel overraskende bag på mig. Jeg vil prøve at fortælle lidt om hændelsernes forløb. Jeg blev kørt på hospitalet med en blodprop. Umærkeligt blev jeg frigjort fra legemet. Pludselig følte jeg mig let som et fnug, al tyngde var borte. Det føltes, som var jeg ikke andet end een eneste stor klar tanke. I næste nu skuede jeg ind i et blændende lys. Det var som på den klareste solskinsdag. Jeg så mig omkring. Der kom et ansigt tæt hen imod mig, et ædelt ansigt med meget milde øjne. Skikkelsen strålede, som kunne det være Kristus selv, men det var det ikke. Det var vor åndelige leder, min hustrus skytsånd, der kalder sig broder Edgar.

Han sagde: „Frygt ikke! Velkommen hjem! Nu er det store sket, og du skal blot følge med mig. Men først skal du tage afsked med din hustru, der kommer om et øjeblik.”

Så kom hun. Hun græd stille. Det skete jo så braat alt sammen. Men nu blev der skabt en kontakt mellem os *stærkere end nogen sinde for*. Telepatisk talte vi sammen om vigtige og dyrebare ting. Derefter gled jeg bort igen, og jeg husker ikke mere af de første dage. Mens jeg hvilede et sted, så jeg et glimt af min skytsånd, der er en kvinde og kalder sig Angela, og af min kære mor, som jeg mistede allerede, da jeg var 12 år, og som jeg altid har savnet. Jeg følte mig opfyldt af en indre fred og stor glæde. Da jeg vågnede efter hvilen, befandt jeg mig liggende på en bære med et skinnende hvidt dække over. Det var så dejligt, så varmt og lyst. Min mor sad ved min side og holdt min hånd. Det var, som om jeg var blevet en lille dreng igen. Det var, åh, så dejligt!

Så hørte jeg klang af kirkeklokker. Da jeg spurgte, hvad det var, blev der svaret, at det var klokker i den åndelige verden, der ringede for mig, for i den time skulle Jorden tage afsked med mig.

„Hvordan det?” spurgte jeg.

„Jo, dit legeme skal bisættes, og dine venner vil samles omkring din bære. Hvis du gerne vil, må du få lov til at overvære det.”

„Ja tak, men kan jeg det. Er jeg ikke syg og svag mere?”

„Nej, rejs dig og prøv at stå.”

Så følte jeg mig igen let som et fnug. Jeg hørte orgeltoner og salmesang. Det var min yndlingssalme: „Til himlene rækker din miskundhed, Gud”. I næste nu stod jeg ved min blomstersmykkede kiste. Jeg har ikke kræfter til at beskrive mere af dette, men jeg vil fortælle, at der var mange skønne, åndelige skikkelser omkring mig samt forudgangne slægt og venner. Jeg så ud over den store forsamling i kirken og ville sige: „Tak allesammen, tak for jeres kærlighed og tak for blomsterne”. Men de hørte mig jo ikke. Jeg råbte også: „Tak,

Mimi!" hun hørte det!

Da højhøjtideligheden var forbi, følte jeg mig ledet ud gennem rummet og blev igen lagt til hvile. Jeg takker Gud for, at jeg fik lov til at overvære alt dette.

Selve brændingen af det gamle, udslidte legeme kender jeg ikke noget til. Jeg har sikkert sovet, mens dette stod på. *Det betød heller ikke mere for mig end en gammel slidt klædning.*

Nu skulle jeg bare sove, hvile, sove.

Farvel og tak! Jeg håber snart at kunne komme igen.

Den længste rejse

Jeg er meget lykkelig over at møde jer igen. Efter en lang og dejlig hvile føler jeg mig stærk og glad.

Da jeg vågnede og rejste mig, kunne jeg ikke andet end folde mine hænder og takke Gud for hans godhed imod mig. Der var en velsignet ro i og omkring mig. Det gamle og trætte var gledet bort, og jeg følte mig yngre.

Nu ønskede jeg bare, at der var nogen, jeg kunne dele min glæde med, og ikke længe efter, at den tanke var født, stod en af vore åndelige ledere, Orentius, foran mig. Det var den lysånd, som under krigen ledte Mimi hjem til den ventende familie i Aalborg, da hun var faret vild. (*„At dø -er at leve“*, side 23). Jeg følte mig så glad som nogensinde.

Derefter kom familie og venner for at hilse på mig og ønske mig velkommen. Alle havde de blomster med. Det var forunderligt at se dem igen. De så allesammen ungdommelige og tilfredse ud. Endnu en overraskelse ventede der mig den dag, for ind trådte min gamle svenske ven G. Ekstrøm i følge med en landsmand. De satte sig hos mig og talte om livet på Jorden, om kampe og stridigheder menneskene imellem, og om De forenede Nationers kamp for at fortrænge mørket, slukke krigsånden og skabe lys, fred og håb i menneskehjerterne.

Og kan I tænke jer, hvem hans følgesvend var?

Det var hans bekendt fra gamle dage, Dag Hammarskjöld, denne stærke personlighed, som alle ser op til med ærbødighed. De vidste, at jeg nu stod over for den selvbetragtningstid, som vi alle må igennem, *hvor man i stilhed må gennemgå sit jordeliv i alle enkeltheder og drage lære af de mange fejtagelser, man har begået i årenes løb*. Katolikkerne kalder det „skærsilden“, og det kan sikkert også for mange være en skærsild at komme igennem, når grove forseelser oprulles for én, som på en film, utilsløret og stærkt.

Altså, nu skal jeg ind i denne selvbetragtningstid eller gennemgang af mit jordeliv, og når det bliver muligt for mig at vende tilbage til jer for at fortælle om livets evige sandheder, så er jeg her igen. Men inden vi skilles, vil jeg gentage de ord, som var de eneste, Dag Hammarskjöld henvendte direkte til mig, og som var hans afskedsord:

„Den længste rejse, et menneske kan foretage, er rejsen indad!“

Med et „Guds fred“ gik de bort.

Selvransagelse

Nu var jeg ladt alene, og der blev bladet i mindernes bog, eller skal vi kalde det livets bog, den bog man skriver i hver dag, en broget mosaik af tanker og følelser, af ord og handlinger, som vi alle uundgåeligt vil møde igen herinde. Som i en meget levende drøm har jeg oplevet alle tildragelser og følt mig tvunget til at tage stilling til det alt sammen. Man opdager, at meget skulle have været anderledes. Man oplever de groveste forseelser, thi hvis man så de små ting først, ville man ikke regne det for ret meget. Man må erkende og angre sine fejltagelser, disse større og mindre brist i ens karakter. Efterhånden får man dog mere lys omkring sig. Skyts-ånden er altid rede til at støtte og vejlede én og give gode råd om, hvorledes man bedst kan få det rettet op, som ikke var så godt. Men noget må vente helt til næste inkarnation.

Som vi sår, må vi høste. Det er en af de store guddommelige love, som vi ikke kan komme uden om. Det er ikke et udslag af Guds vrede. Tværtimod. Det er Skaberens uendelige kærlighed til sine børn, til alt det skabte. Derved bliver det indprentet i ens udødelige sjæl, at dette eller hint må man aldrig gøre mere. Midt i menneskemylderet hernede får man så godt som hver dag lejlighed til at tage stilling til et eller andet. Vi har fået vor undervisning på det åndelige plan, før vi blev født som et lille barn på Jorden. Nu skal det så vise sig, efterhånden som man står midt i vanskelighederne, om det man lærte, nu også har bærekraft i den brogede verden her. Deri ligger prøvelserne gemt, og hver dag, når vi beder Fadervor, bør man med hele sin sjæl bede: „Led os frelst gennem fristelserne“, for det er dem, vi skal lære at overvinde i livets store, ofte vanskelige skole. ([mer om det tema](#))

visdommens innvielse

Efter denne lange gennemgang følte jeg mig træt og noget modløs. Men blot jeg tænkte tanken: „Gud i himlen, hjælp mig at rette det forsømte op“, så stod der straks en lysånd, en vejleder, der rakte mig sin hånd og sagde: „Så min ven, nu skal du ud at se noget smukt, og siden hen vender vi tilbage, når du føler dig styrket og fornyet, og vi vil igen tale sammen om alt det, der skal drages lære af“.

Sådan har jeg gang på gang mærket Guds forbarmende kærlighed og himlens lys omslutte mig.

Fredens Dal

Nu oprandt en dejlig tid, og jeg brænder efter at fortælle derom.

Det forholder sig sådan, at man efter legemets død automatisk drager eller ledes til *sit eget sted*. I Guds hus er mange boliger, som der står skrevet i den hellige bog, og hver sfære har sin vibration. Man kan ikke komme et forkert sted hen, thi man drager til *sine handlingers verden*, til det sted, der har samme frekvens som ens nuværende åndelige legeme har, og dette er igen betinget af ens udviklingsgrad og moral. Man er i dybeste forstand sin egen lykkes smed. Er man grov og beregnende, kan man ikke forvente at vågne op i en lys og skøn verden. Dertil er ens udstråling for grov og mørk, men har man gennem sit liv forsøgt at gøre sit bedste og ikke bevidst gjort andre fortræd, kommer man, stadig ifølge sin udstråling, til en lysere verden, til en skønnere bolig. Der er mange grader, fra de mest dystre steder til de lyseste himle. Såvidt jeg har forstået, er der omkring Jorden syv sfærer ([mer](#)), der hver især er inddelt i mange planer. Gennemsnitsmennesket hører til i tredje sfære, som kaldes [Sommerlandet](#), og der møder man så dem, man er åndsbeslægtet med. Men oven over, eller rettere sagt længere ude, er der lysvæld bag lys-væld, som man synger om i en af vore salmer.

En højt udviklet ånd med et lyst og let æterisk legeme vil altid kunne fortætte sin klædning og gøre sig synlig, *manifestere sig i en lavere verden, hvorimod det modsatte ikke kan lade sig gøre*. Dog kan man få lov til at skue højere verdener, ledet af højere væsener, dersom det er til gavn for én. Derved kan man få længsel efter at nå sådanne højder.

Min mor, som nogle få gange har talt ved vore møder, har berettet om et dejligt sted i tredje sfære, hvor hun har sin bolig, og hvor hun søger hvile og fred, når hun trænger dertil. Når hun beskrev det for os, kaldte hun stedet for *Fredens Dal* og omtalte det som sit „lille paradys“, hvor alt ånder lys og fred. Hun lovede dengang, at hun til sin tid ville føre mig til denne skønne bolig, hvor vi kunne være sammen en tid.

Dette løfte er nu indfriet. Jeg er hos min kære, elskede mor, som jeg måtte miste allerede som stor dreng på Jord. Jeg er meget, meget lykkelig!

Jeg hilser jer alle i inderlig kærlighed.

Jeg vil vidne om en verden, vi alle skal nå!

Nu er det snart to år siden, jeg lukkede mine jordiske øjne. Hos jer er livet vel gået sin vante gang, med forår, sommer, høst og vinter, der deler året og fortæller, at tiden går.

Her er tidsbegrebet anderledes. Dag og nat skifter ikke som på Jorden. Heller ikke årstiderne. Vi er ikke under solens indflydelse. Alt synes at være gennemtrængt af det kosmiske lys. Det er svært at forklare, men når jeg ved mere derom, vil jeg dele min viden med jer.

Det er betagende for mig at se, hvor åndelig beskyttet I er, når I ved jeres møder åbner døren til en anden verden. Der er et bælte af lys og kraft omkring jer, ja, om kirken som helhed. Den åndelige leder, Edgar, er dørens vogter. Vi, der gives lov til at tale, er lige så lykkelige derfor, som I er for at modtage.

Nu har jeg haft en lykkelig tid sammen med min mor, og hun har lært mig meget. Jeg har som en tørstende plante suget til mig af hendes viden og af alt det nye, der er åbenbaret for mig. Nu længes jeg efter at bruge det til et eller andet. Hver gang jeg er opslugt af noget nyt og stort, flyver den tanke igennem mig, at det må jeg huske at fortælle næste gang, jeg kontakter jer. Ofte føler jeg jeres kærlige tanker, som er levende impulser, der når den, de er rettet imod. Derfor skal I sende gode tanker mod jeres kære herinde i stedet for gråd og klage, som gør dem bedrøvede. Det er jo kun for en kort tid, vi er adskilte. Før eller senere finder et gensyn sted.

På et vist tidspunkt føler man trang til at få noget at arbejde med. Således også jeg, som længe har næret det store ønske at få lov til at se det åndelige universitet, som ledes af den lærer og mester, der kalder sig ADIF, og som har fulgt os i arbejdet gennem de mange år. Hans fem budskaber er jo nu gennem den første bog kommet ud til mange søgende mennesker og blevet til stor oplysning og velsignelse.

Da jeg bad om eventuelt at blive elev på denne lære-anstalt, fik jeg det svar, at det kunne de ikke love, men jeg kunne få lov til i følge med en leder at se stedet og hilse på Adif. *Det ligger i en sfære, eller på et plan, der er højere, end jeg kan tilkomme at være på.* Der er visse facetter i min karakter, der ikke er slebet nok til, at jeg kan færdes som hørende til på dette høje sted i disse finere vibrationer. Men i følge med en leder lader det sig gøre.

Og hvilken oplevelse! Luften vibrerede i en skønhed af farver, der overgår regnbuens spektrum i mangfoldighed af variationer. Alt åndede fred og harmoni. Forestil jer, at I dumpede ned i en by, hvor der ikke fandtes gamle mennesker, ingen syge og ulykkelige. Skønne afbalancerede mænd og kvinder med unge ansigter, perfekte legemer og skønne klædedragter får én til at føle, at her er himlen.

Og hvordan taler vi så sammen, kunne I spørge, for det er jo ikke kun danskere, der færdes her, og jeg har forøvrigt endnu ikke set nogen. Der er sjæle fra alverdens lande, Persien, Kina, Frankrig og mange andre. Man taler sammen ad telepatisk vej ved at sende tankeimpulser mod den, man vil kommunikere med, og de bliver opfattet med en klarhed meget stærkere, end når vi som mennesker taler sam men i vort begrænsede sprog. Man føler sig så befriet efter at have forladt jordsfæren, der ofte er svær at arbejde i. Hvordan husene ser ud, og hvordan de er bygget, vil jeg måske kunne forklare ved en senere lejlighed, men jeg tror, de er skabt ved tankens kraft. Her ligner materialet nærmest alabast. Det virker gennemsigtigt, er glat og smukt og giver et dejligt genskær, når lyset rammer den skønne flade.

Centret er opdelt i forskellige fakulteter og auditorier med tilhørende lærere. Det ligger i et kuperet terræn, men alligevel er der vid udsigt til alle sider. Lægefakultetet var det første, der blev vist mig. Jeg har altid ønsket at blive læge, og da jeg så dette sted, var jeg da slet ikke i tvivl om, at det var her, jeg ville søge min videre uddannelse. Men ligesom sandhedens grænsepæle flyttes i takt med ens udvikling, således kan ens ønsker og mål også ændres i

tidens løb.

Det var overvældende at se det arbejde, der udføres på dette sted. Der skabes alt det, der senere omplantes i stoffets verden, når tiden er moden dertil. Alt, hvad det så end er, skabes først i tanke, i ånd, om I vil, for senere at manifesteres i tungere materie. Betaget iagttag mig, hvad der foregik her, men jeg følte mig som et uvidende barn, som jeg stod der ved min guides side.

Da jeg senere blev vist astronomiens forskningscenter, blev jeg så betaget, at det ikke kan gengives i ord. Der er instrumenter, der gør én i stand til at overskue himmelrummet i en sådan udstrækning, at det virkede på mig som en ufattelig åbenbaring. Da blegnede det, jeg havde oplevet hos lægerne. Nej, her var så sandelig mine ønskers mål. Hvilket univers! Da jeg så ud over dette, begyndte jeg at forstå, hvad GUD er. Dette mylder af solsystemer, af stjerneverden er Guds legeme, gennem hvilket han virker og rører sig. Som solen giver liv til Jordens skabninger, er Han den livskraft, der gennemtrænger altet således, at hvad der lever og ånder i dette vældige „legeme“ er del af hans guddommelige ånd og kraft. Man føler sig reduceret til bare et lille bitte atom, men dog en del af hans skaberværk, der er sendt ud med et mål og en mening.

Efter at have fået et indblik i dette, kunne jeg næsten ikke rumme mere. Endnu engang så jeg ud over mylderet af stjerner, hvor især een syntes at være ganske nær. Jeg så, at der var liv i mange former.

Jeg var meget bevæget og så med blanke øjne op på min leder, der stille havde stået og iagttaget mig og nu sagde:

„Ja, min søn, dette er et *udsnit* af Guds skaberværk, og der er liv, myldrende liv *overalt*. Lad os bøje vore hoveder i ydmyg tak.“

Derefter vendte jeg tilbage til den lille, beskedne bolig, som min mor havde overladt mig for en tid.

Hunden Rolf

Vi skriver nu 1966, og det er to år siden, jeg lukkede mine jordiske øjne. Vi havde en dejlig Dobbermann-pincher, som jeg var meget glad for, og sympatien var gensidig. Den var mig meget hengiven og havde måske en mindelse om, at jeg engang havde reddet den ud af forfærdelige forhold og taget den til mig. Hos os fik den sul på sin magre krop og dertil en nænsom og god opdragelse. Dog kunne naturen nu og da gå over optugtelsen.

Jeg mindes engang, da vi havde svenske gæster. Min hustru havde lagt al sin kunnen i fint, højt smørrebrød, og mens hun gik ned i haven for at kalde gæsterne ind til the med vor danske specialitet, var hunden blevet fristet og havde simpelthen tømt fadet med undtagelse af et par snitter med ost. Det var jo lidt af et chok for en husmoder, men Rolf lå under skrivebordet og slikkede sig om munden. Den må dog have haft en dårlig samvittighed, for den forsvandt lynhurtigt ud i haven, da den blev klar over sin forsyndelse. Gæsterne måtte så nøjes med ostemad, men de tog det pænt, kan jeg huske.

Never mind, den var en tro vogter af huset efter min bortgang; men da den en dag blev påkørt, var der ingen anden udvej end at lade den aflive. Det er dette, jeg vil fortælle jer noget om.

Jeg mente at vide, at hvis man var tæt knyttet til et kæledyr, det være sig hund eller kat, så kunne man få lov til at have dette hos sig herinde en tid, selv om dyr ellers hører til i en

anden verden, på et andet plan.[\(mer om det på side 49 i denne/link- pdf-bog.\)](#) Jeg vidste altså her, hvad der skulle ske og var tilstede, da dyrlægen meget human aflivede Rolf. Men tro mig, om I vil, der var virkelig også åndelige dyrlæger og dyrevenner til at hjælpe den over grænsen, ligesom der er hjælpere for mennesker. I min naivitet troede jeg så, at jeg straks kunne tage den til mig og havde glædet mig meget dertil. **Et dyr har som alt andet levende også et åndeligt legeme.** Jeg befinder mig endnu i min såkaldte selvbetragtningstid i Fredens Dal, og hvilken opmuntring ville det ikke være for mig at have min dejlige firbenede ven hos mig.

I samme øjeblik, hunden blev frigjort fra sin krop, så jeg den i dens astrallegeme, men da jeg ville række armene ud efter den for at kærtegne den, var den væk. Jeg stod så dér helt rådvild og spurgte, hvor den var blevet af. *Forklaringen var, at den jo hørte til i dyrenes verden og først skulle dertil for at blive omstillet til min verden med andre vibrationer.*

Nu er den hos mig her, og den kan blive, så længe min kærlighed og omsorg knytter den til mig. Hvis jeg selv engang forlader dette sted, må den sikkert tilbage til den verden, hvor den ifølge sin natur hører til.

Jeg har besøgt dyrenes verden herinde, for jeg er stadig meget nysgerrig og vil gerne vide besked om mest muligt. Og når jeg så har oplevet noget nyt og interessant, brænder jeg af længsel efter at give dette videre til jer. Jeg så, at dyrene var stille og relativt afslappede. Selv løver og andre rovdyr forekom mig at være i en slags hviletilstand. Deres begær (efter at drebe) var borte. Nu skulle de jo ikke mere kæmpe for føden, ej heller for tilfredsstillelse af forplantningsfunktionerne. De færdedes blandt hverandre i fred og fordragelighed, men når de sandsynligvis ret snart inkarnerer igen - det er der højere magter, der tager sig af - så udvikles de atter gennem kampen for tilværelsen og gennem den ømhed, de føler for deres afkom.

Min tanke strejfer fuglelivet på Jorden, og jeg ser, hvorledes hannerne utrætteligt flyver frem og tilbage, hentende insekter og orme til de sultende unger.

Jo, Guds øje følger det alt sammen. Intet er overgivet tilfældigheder, alt er udvikling mod større og større udfoldelse og mål. *Min hund har sikkert engang været ulv, men rovdyret i den vil efterhånden blive tæmnet.*

En anden gang, når jeg ved mere om dyrene, vil jeg komme igen og berette derom.

Tak for stunden sammen med jer. Jeg glæder mig til et gensyn, når den kære broder Edgar sender bud efter mig.

Jeg beder Gud velsigne jer og vor menighed.

(MA.)

Nu var min hvide angorakat blevet „enebarn" og nød det i fulde drag. Hunden og katten kunne ikke fordrage hinanden. Et årstid efter Rolfs død havde jeg en oplevelse, der tydeligt viste, at dyr er clairvoyante. Alt var stille idyl. Jeg sad og lyttede til god musik i radioen, og mit kattebarn, Vitte, hyggede sig på en varm plads ved vinduet. Pludselig så den sig omkring, for så op som en raket og sprang op på bordet, hvad den ellers aldrig tillod sig. Den hvædede, viste tænder og strittede med hårene. Jeg kunne ikke begribe, hvad der dog gik af den, for den stirrede mod et bestemt sted, hvor der for mig at se ikke var noget usædvanligt. Men så trådte også min clairvoyante evne i funktion, og jeg så min mand og Rolf, der var kommet på besøg. *Det var mere, end katten kunde holde til, derfor var den i så vildt et oprør.*

Min mand og jeg smilede til hinanden, og så forsvandt de, hvorefter Vitte atter faldt til ro.

Rolf har altså genfundet sin herre, og katten og jeg levede lykkeligt sammen, indtil den mæt af dage i en alder af fjorten år gik hen til dyrenes paradys.

Jeg savner den og håber at møde den igen.

(klik på kattebildet >> for at åbne den engelske bogen som også berører bl a dyredimensjonen de lever på 'etter døden'.)

Brudstykker af en beretning

Jeg har tænkt meget over (de store skarer, der bestandig drager til og fra Jorden, før og efter inkarnationerne, tænkt på de mange menneskeskæbner, hvoraf der ikke findes to ganske ens, og på den visdom og retfærdighed, der styrer alt dette. Jeg har også nylig gennemgået nogle ret dramatiske afsnit af mit eget jordeliv. *Denne gennemgang af hændelserne bliver man ikke færdig med i en hast.* Det er ikke så lige en sag at se tilbunds i sig selv, for hver især er vi alle komplicerede væsener. Jeg grundede over, hvad jeg mon egentlig havde nået og følte en stor trang til at være alene, helt alene. Jeg måtte tænke dybere over tingene, for der var tanker, jeg endnu aldrig havde tænkt.

Da kom ganske uventet en gammel ven ind til mig. I jordelivet var han en ualmindelig fin og beskeden mand, tjenestemand i en ret underordnet stilling, men noget af en filosof og digter og et ualmindelig godt menneske. Men han var ikke blevet fri for store prøvelser, var skrøbelig af helbred og havde i hjemmet en søn, der var mongol. >>

Men den kærlighed, tålmodighed og offervilje, som han og hans hustru udviste over for dette syge barn, skal man søge længe efter for at finde magen til.

Denne ven stod nu foran mig og smilede kærligt til mig. Han var blevet sendt til mig, og gensynet var så hjerteligt, at jeg næsten græd af glæde. Han så fin og helt forklaret ud og havde et ædelt ansigt. Han betragtede mig stadig som sin gode ven. Da jeg havde fortalt om mine tanker og oplevelser, sagde han: „Følg med mig. Jeg er lærer på en filosofisk skole, hvor mange søger større viden og indsigt. Der er foredragssale og mange små rum, der kan minde om enkle klosterceller. Du trænger til at komme sådan et sted hen, hvor du i ro kan granske din sjæl. Når du selv føler trang dertil, er der altid en leder, der gerne vil komme og tale med dig. Du kan også altid kalde på mig, så vi kan tale sammen som i gamle dage.”

Jeg var straks parat, og i samme nu skete der igen noget uventet og overraskende, idet nogen lagde en kjortel over mig. Den var så lys og let og hørte til på dette nye sted. Jeg blev præsenteret for nogle ledere og lærere. De var klædte i en slags ordensdragter, og farve og udstråling viste, hvem de var. Der var en dejlig atmosfære, en egen fred og højtid. I det rum, der blev tildelt mig, var der kun et leje, en stol og en hylde, hvorpå der stod et kors. Ved siden af dette, der var omsluttet af en cirkel, symboliserende evigheden, lå en hellig bog med uddrag og citater af de store mestre gennem tiderne. Der var i sandhed guldkorn at hente. Havde man bare læst een af de mange læresætninger, opfyldtes man aldeles af dens storhed og dybde. Efter at have læst lidt deri, kom jeg i tanker om, at jeg skulle være stille. Så lagde jeg mig på lejet, og der faldt en velsignet ro over mig.

I løbet af relativ kort tid oplevede jeg uendelig meget på dette sted, men har kun gengivet små glimt.

*

Mer om dette med å se på sine egne erindringer fra det gennemlevde liv i boken [En vandrer i ånderverdenne, av Franchezzo](#), Modtaget gennem A. Farnese, 1896. fx kap.12 og 13 der.

Naturkatastrofe i Japan

Godaften, kære venner!

Jeg er meget glad for at have denne fine kontakt med jer, for jeg mener, det er vigtigt, at alt dette kommer til menneskers kundskab. Jeg ved, at tiden nu er inde til, at der åbnes for de lukkede døre ind til den for de fleste, fuldkommen ukendte verden, *så mere viden om livets store mål og mening kommer for dagen.*

Det var en berigende tid, jeg tilbragte blandt vismænd og lærere på det klosterlignende sted, jeg berettede om sidst. Efter opholdet dér vendte jeg tilbage til det, som jeg kan kalde min midlertidige bolig.

Så begyndte der at dukke en længsel op efter at hjælpe nogen, der havde det svært. Man kan ikke bare blive ved med at tage imod. Det er sandelig ingen død verden, man går ind til. Det er selve livet, set i større perspektiv.

For ganske nylig har jeg oplevet følgende:

Jeg hørte, der blev talt om, at en stor naturkatastrofe var i vente i Japan. Jeg spurgte, om der var nogen til at imødegå en sådan ulykke, om der blev organiseret hjælp fra åndelig side og i så fald, om jeg kunne få lov til at være med i et sådant hjælpearbejde. En leder blev kontaktet. *Han bød mig straks at følge med, så jeg helt fra begyndelsen kunne se, hvorledes en cyklon bygges op, hvorledes en sådan hvirvel-vind opstår.*

Han sagde: „Ja, min ven, man kan stå her og være bekymret og beklemmt om hjertet ved tanken om al den ulykke og sorg, den vil afstedkomme. Men se nu først, hvordan store åndelige skarer strømmer ned mod den kyst, hvor den vil hærge. Se, hvor himlen åbner sig. Se, hvor store hvide flokke af lysånder, skytsånder og hjælpende ånder fylkes (er samlet) for at lindre og hjælpe.”

Da så jeg, hvorledes cyklonen dannedes. Omkring et lavtryk begyndte luftstrømmene at hvirvle. Mægtige natur-kræfter arbejdede sig nu ind mod centrum, og efter at have hvirvlet rundt med en fantastisk fart for vinden af sted, rivende alting med sig: træer, huse, skibe, ja alt, også bjergene blev ramt. Jeg så, hvordan store stenmasser raslede nedog begravede husene ved bjergenes fod, hvordan flodbølgen piskede havet til skum og sugede skibene til sig, løftede dem op i luften og kastede dem ned igen. Intet kunne modstå denne kolossale naturkraft. Jeg hørte råb og skrig. Vi stod der midt i det hele uden at mærke noget til dette stærke tryk eller til regnen. *Vi er jo dannet af et andet stof med en finere vibration. Vi stod der mellem to verdener, den voldsomme jordiske og den skønne åndelige med de store hjælpende skarer, der var rede til at træde til.* Jeg ville også gerne hjælpe, men følte mig så underlig magtesløs, klodset og nerfaren. De mange andre greb om hver enkelt med varsomme hænder. En tog en kvinde, en anden et barn i favnen og drog dem bort, ud gennem rummet, ind i Vorherres dejlige rige.

Mens jeg stod der ved kysten og betragtede de oversvømmede områder og de skræmte mennesker og dyr, blev jeg pludselig skubbet hen imod en mor med sit barn. En kærlig stemme sagde til mig: „Tag du dig af disse to, du kan godt.” Det var den leder, der havde taget mig med. Da jeg stod over for disse to, steg der en ømhed og en inderlig kærlighed op i mig. *Jeg var ikke straks klar over, om de skulle reddes til fortsat jordisk liv, eller om de skulle ind i den åndelige verden, men så konstaterede jeg, at perispritten, det bånd, der forbinder kroppen med det åndelige legeme, var brudt, hvilket betød, at døden var indtrådt,*

og at de skulle hjælpes herover. Deres skytsånd trådte til, og vi holdt vore hænder sammen, så mor og barn kunne lægges over vore arme.

Var der naturkræfter tilstede, der kunne løfte både skibe, træer og huse til vejrs, så var der også en naturkraft, der løftede os og utallige andre mod højderne, ud af de jordiske rædsler, ind i lysets og kærlighedens rige. *De blev alle bragt til et samlingssted, der kan lignedes ved en stor hospitalssal, hvor bære stod ved bære, og ved hver især sad skytsånden trofast vagt.* Jeg følte mig stærkt draget mod omtalte mor og barn og satte mig på den anden side af deres leje. Lederen havde hele tiden kontakt med mig og bad mig lægge mærke til, hvad der nu skulle ske, især med barnet. Den lille åndelige barnekrop var lagt ved siden af sin mor, som lå i dyb søvn med et saligt smil om munden. Angsten var helt forsvundet, da hun havde skuget ind i det store lys, og det gav hende dette fredfyldte skær over ansigtet.

Min opmærksomhed blev henledt på barnet, en lille dreng på vel et halvt år. Han rejste sig op og så pludselig større ud. Skytsånden bar ham bort og lagde ham til hvile lidt endnu. Derefter blev jeg vidne til noget meget interessant. Det var, som om drengen tiltrak sig en kraft udefra. Jeg forstod ikke helt, hvad der skete, men håber at kunne uddybe det nærmere en anden gang. Jeg er i øjeblikket ikke helt klar over, hvor meget af ens personlighed, man har med som menneske, og hvor stort det åndelige legeme er, mens fosteret dannes og senere, mens det lille barn vokser op. Jeg ved, at man tiltrækker sine åndelige værdier under opvæksten, alt eftersom man kan tage imod dem. Barnet sugede altså noget til sig udefra, hans personlighed voksede, for efterhånden kunne der rummes mere og mere i det legeme, han fik ved den åndelige fødsel. ***Ens død fra Jorden er en fødsel til en ny tilstandsform i den åndelige verden.***

I løbet af et døgn var forvandlingen sket med drengen. Han kunne rejse sig op og stod snart som den yngling, han var, før han blev forenet med moderen. Han virkede meget åndelig moden, og jeg spurgte ham: „Var det svært? Det er vist strengt at gennemgå alt dette?" Han svarede, at han vidste, at det skulle være strengt, men „mon en sommerfugl ikke oplever noget af det samme, når den omskibes fra puppe til den frigjorte sommerfugl?" Det kan være svært at gennemgå fostertilværelsen, men for de flestes vedkommende foregår den sovende. For den mere modne og bevidste sjæl kan det være en prøvelse igennem opvæksten at skulle betjene sig af et ufuldkomment legeme med en meget begrænset og ufærdig hjerne, der ikke kan huske ret meget af ens i tidernes løb, opsamlede viden. Dog ser man hos visse kunstnere, at deres talent allerede i en meget ung alder gør sig gældende.

Denne dreng blev altså ved denne frygtelige katastrofe revet væk fra sit jordeliv, men det skulle ske således. Han skulle inkarneres hos netop denne moder og skal nu være hendes hjælper og vejleder fremover. Dette, at han blev hendes søn, knyttede ham til hende på en særlig måde. Når hun engang vågner og har genvundet sin kraft, står han ung og stærk og vil hjælpe, støtte og undervise hende. Drengen priste Gud og var meget lykkelig.

Alt dette sagde han til mig ved tankeimpulser. Ord er overflødige. Derefter knælede han så dybt, at hans pande rørte jorden. Han blev lagt til hvile igen, og inden længe er han sikkert stærk og kan fortsætte sin tjenergerning efter Guds vilje.

Lad dette være jer en hjælp og trøst, når I hører om de mange ulykker på Jorden: at de véd det forud på det åndelige plan, at hjælpen derfra altid er rede, og at ingen bliver glemt.

**Bed for alle lidende!
Himlen venter på os alle!**

Jakobs drøm

Jeg har her i stilheden mediteret over Jakobs drøm, der synes mig så levende og sand. Han vandrede ad Karan til, og på denne sin vandring kom han til et helligt sted, hvor han ville overnatte. Dér lagde han sig på den bare jord og faldt i søvn. I drømme så han en stige, hvis top nåede op til himlen, og Guds engle steg op og ned ad den. Hvad Gud eller Guds sendebud talte til ham om, kan I læse i 1. Mosebog i Det gamle Testamente. Men her vil jeg gerne fremhæve de ord, som Jakob udbrød: „Sandelig, her er Guds hus og himlens port.”

Og så var det, min tanke tog flugt. Jeg så ned på vor gamle boplads, den rullende klode, Moder Jord. Det er en mærkelig verden, man dér er bundet til under inkarnationerne. *Tænk, at vor frie ånd, vor personlighed, summen af vore erfaringer gennem årtusinder, kan bindes til en menneskelig organisme og en tid være knyttet til denne planet, der farer rundt i rummet, bundet i sin bane. Og man slipper ikke derfra igen, før Gud vil det, når han befaler, at det bånd, der knytter sjæl og legeme sammen, skal brydes.* -Ja, man kan jo i uforstand selv bryde det, men det skal man helst afholde sig fra.

Har I egentlig tænkt på, hvor mange der bliver inkarneret hver eneste dag, ja, hver time, og hvor mange der ved døden forlader Jorden i samme tidsrum? Store skarer drager bestandig op og ned ad denne stige, der rejser sig mellem Jord og himmel. Uendelig mange af Guds tjenende ånder må være beskæftiget i det kolossale arbejde, det er at lede hver enkelt ad sin bestemte bane mod det rette mål her eller hisset. Jeg kunne gentage det samme: „Visselig, her er Guds hus og himlens dør.”

Forunderligt er det at tænke på, at det for mit vedkommende kun er et par år siden, jeg forlod Jorden. Det er, som om erindringsbilledet allerede er blegnet sådan, at jeg føler de mange år dernede, som det bare var en lille rejse, jeg var på. Men det var jo også kun en meget lille del af min evighedstilværelse. Foran og bag én strækker sig uendelighedens vidder. Jeg tror, **at jo længere tid man opholder sig herinde,** (=andre siden/astralplanet,) **des mere fortøner jordelivets enkeltheder sig i glemselens tåger.** Barndommen var jo også kun et lille afsnit, ungdomstiden ligeså. Men de modne år, hvor gerningen blev lagt og kræfterne prøvet, de indeholder meget, man må vende tilbage til og se nærmere på.

Jeg har set en del sjæle, som nærmede sig en ny inkarnation. Nogle så frem til dette med store forventninger. Stærke følelser går ind over dem, umiddelbart før de slipper dette herinde og bliver knyttet til moderen. Tankerne er opfyldt af alt det, de skal møde og alt det, de skal nå. *Men nogle kan også lave deres bekymringer, om de nu også husker at tage opgaverne op, efterhånden som de kommer frem til dem. De ved, at man ligesom spindes ind i et net og glemmer alle de gode forsatte.* Mange binder sig f. eks. til en partner, længe før de træffer den, der forud var bestemt til at mødes med dem, for at de sammen kunne dele livet. Man tror jo, man har sine frie vilje og tænker sig ikke altid nok om, før man tager de store beslutninger. Begæret behersker menneskene ganske voldsomt, begæret efter penge, magt og frihed, og sidst, men ikke mindst, det erotiske begær. *Det er der mange, der falder for og derved kommer bort fra den bane, der var afstukket for dem og kunne bringe dem fremgang og lykke. Det ville være gavnligt at begynde hver dag med en lille bøn til den Fader, der sendte os ud, og bede om hjælp til at møde dagens udfordringer med det rette sind.*

Der er også mange, der står på tærskelen til et jordisk liv med angst og bæven og mindreværdsfølelser, urolige ved tanken om at give efter for de brist i deres karakter, som de ved, de er belastede med. For ét er at stå i den åndelige verden mellem ligesindede og blive undervist og vejledet af hjælpere; noget andet er at stå midt i den brogede menneskeverden og hver dag skulle tage stilling til et eller andet. Så vil det vise sig, om det, man fik lært, har bærekraft, når man konfronteres med prøvelserne. Vi har alle ufærdige sider i vor karakter. **Jorden er en udviklingsklode for ikke særligt højtstående sjæle, men alle er vi jo på vej fremad og opad mod fuldkommenhed,** og der er mange, der vil hjælpe os dertil, blot vi vil

åbne os og tage imod.

Ja, mange forskellige følelser kan besjæle den, der står på tærskelen til et nyt jordeliv. Det er en relativ kort tid, man har til den videre udfoldelse efter 30-års alderen.

Ved at fastholde billedet af livsstigen, skal vi også se lidt på de mange, der er på vej opad. De ved, at de snart skal tilbage til den verden, hvorfra de kom. De ved, at de skal igennem den proces, man kalder døden, at det fysiske legeme snart vil opløses i sine bestanddele og forenes med den jord, hvorfra det er dannet.

Men hvad med vort ego, vor personlighed - vor sjæl, om du vil? *Jordelivets mange hændelser har fjernet os mere og mere fra vort egentlige hjem i åndens verden.* I stille stunder har man måske haft en lille anelse om dette *noget*, der rører sig et eller andet sted bag det synlige. Eller når man var rigtig ulykkelig, og intet menneske kunne hjælpe én, så foldede man sine hænder og råbte på Gud, vor Fader i himlen. Ham havde man altid i baghånden, når det rigtigt kneb.

Altså, der *er* et eller andet lys bag ved tågebankerne. Mon det ikke skulle være det lys, der venter forude, når vi forlader puppehylsteret? Havde vi dog bare undersøgt det lidt nøjere, mens man var stærk og rask. Senere melder utrygheden sig, dødsfrygten. Hvor er det synd for menneskene, for havde de bevaret kontakten med Skaberen gennem en daglig stille stund i bøn og meditation med tro på, at når vi åbner os for Hans guddommelige kraft og kærlighed, så strømmer hjælpen og trygheden til os, og i stille fred overgiver vi os i vor Faders varetægt.

Det blev til en hel lille prædiken, men sådan strømmede tanker til mig, og inden jeg ved af det, hører jeg dem fremsagt i levende ord gennem mediet, som jeg er knyttet til for en stund.

Jeg er fremdeles overvældet af alt det, der omgiver mig, og er opfyldt af een eneste stor tak.

Gud velsigne jer allesammen!

Den rige bonde

Så står jeg over for jer igen og hilser jer med et: Godaften og Guds fred!

Da jeg spurgte den åndelige leder, hvad han syntes, jeg skulle tale til jer om, svarede han, at der altid var guldkorn at hente i den hellige bøg, vor Bibel, og at han ville foreslå mig at tale ud fra lignelsen om den rige bonde, Lukas Evangelium, 12. kap. Da jeg havde læst den, stod det mig klart, at alt, hvad Mesteren sagde for snart 2000 år siden, har gyldighed den dag i dag.

Nu vil jeg så i al min ufuldkommenhed tale lidt om dette emne, for er der noget, menneskene i dag er opfyldt af, så er det at samle i lade og få magt og indflydelse. Men lykken er ikke gods eller guld, storhed og ære. Bedre var det, om man søgte efter det åndens guld, som møl og rust ikke kan fortære. Denne bjergen til sig udarter ofte til begærlighed og egoisme, en evindelig kredsen om sig selv og sin egen lille familie. Det er faktisk så underligt, at jeg står her og taler moral og prædiker over bibeltekster.

Inden jeg begyndte min uddannelse på Jorden, sagde jeg ofte i ungdommeligt overmod, at der var i hvert fald to ting, jeg ikke ville være, og det var slagter og præst. Ak ja, sådan kan tiden og forholdene ændre det allesammen.

Nu er jeg fri af min fysiske hjerne og ser og forstår alt på en anden måde. I øjeblikket er jeg begrænset af en andens hjerne, og det føles på samme måde, som hvis man skulle gengive et foredrag på engelsk eller fransk og da var nødt til at ændre formidlingen på grund af manglende ordforråd.

En stor og vægtig grund til, at alting på Jorden ser så fortvivlet ud, er den menneskelige udstråling. Manges tanker kredser om de jordiske værdier, og de føler sig så velbjergede, at de hverken har tid eller lyst til at gå i kirke eller at bede til Gud, ej heller at dele med andre. Det giver ingen skøn udstråling. Jeg tror, at omtrent den ene trediedel af menneskeheden udsender sådanne stråler.

En anden trediedel er måske opfyldt af had og misundelse: „De rige har det hele, og vi har ingenting. Vi hader dem og vil bekrige dem." Dette giver heller ingen positiv og lys udstråling.

Den sidste trediedel sulter og lider nød. De klager og græder. Det afgiver heller ikke lyse stråler fra vor klode. Ligesom det gælder for den enkelte, at lige tiltrækker lige, således gælder det også for helheden. Der tiltrækkes kun kræfter af samme kategori. Lyset ude fra det store Kosmos har derfor vanskeligt ved at trænge igennem. Det kan sammenlignes med solstrålernes kamp for at trænge igennem en tordensky. Nogle siger i deres uvidenhed, at der kan ikke være nogen Gud til, når han kan tillade krig og vold. Men det er jo menneskene selv, der skaber det. Der står hærskarer af åndelige hjælpere parat til at gribe ind for at beskytte og vejlede, men der skabes ikke betingelser for, at de kan trænge igennem og hjælpe, som de gerne vil. Så må vi råbes op på anden måde og gennemgå de trængsler, vi selv har skabt, før vi er klar over, at vi ikke formår meget ved egen hjælp, men må have Gud med, før det kan lysne for os.

Hjelperne står i kreds omkring hele vor klode for at prøve på at forhindre den helt store katastrofe. Det ligger mig virkelig stærkt på sinde at tale om dette. Helheden består af enere. Lad os derfor påvirke enerne alt det, vi kan, til gode tanker, ord og handlinger. Jeg tror, at mange unge i dag virkelig er åbne og søgende. Vi må arbejde, mens det er dag. Natten kan snart falde på.

I omtalte lignelse siger bonden: „Jeg vil gøre mine lader større og spise, drikke og være glad", men læs selv i Bibelen, hvad Gud svarede dertil.

Hvis hele menneskeheden kunne blive enige om bare een dag at samles i inderlig bøn om lys, fred og kærlighed, så ville himlens porte åbne sig.

Det er vejen til fred på Jorden.

Om ægteskab

Det undrer mig, at det for tiden mest er englændere, jeg kommer i berøring med, som nu denne, der gerne ville fortælle mig om sit gensyn herinde med hustruer fra tre ægteskaber. Han ville fortælle mig det, for at jeg kunne give det videre til dem, der grunder over dette problem. Her vil jeg forsøge at gengive hans beretning, som jeg noterede den ned, for det kan man altså også her:

„Jeg blev født i Manchester i 1889, blev gift ret ung med min dejlige brud, og i løbet af få år var familien forøget med to sønner. Så kom den frygtelige krig i 1914, som vi englændere blev indblandet i. Også jeg måtte ud i skyttegravens uhyggelige huler. En dag kom der bud om, at jeg kunne rejse hjem på orlov, for min hustru var meget syg. Det blev en lang og besværlig rejse, og da jeg endelig nåede hjem, var hun død i barselseng; men barnet, en lille pige, levede. Det tog meget hårdt på mig, og jeg følte mig psykisk nedbrudt. Nu var der tre små børn, jeg havde ansvar for. Jeg blev ikke sendt tilbage til fronten, og ved myndighedernes hjælp klarede vi os igennem krigsårene. Så fulgte en svær tid med trange kår og arbejdsløshed, men samtidig gik der over landet en åndelig bølge, ledet af store førerskikkelser som Conan Doyle ([eng.bok + dk.](#)) og professor Oliver Lodge. Det gav trøst til

mange, der havde mistet en kær. Samtidig trådte det ene gudbenådede medium frem efter det andet, som budbringere mellem de to verdener. Søgende mennesker strømmede til disse møder i stort tal. Også jeg kom der, og på et af disse traf jeg en kvinde. Vi fulgte disse seancer med stor interesse og glædede os begge over denne åndelige bølge, der gik hen over et forpint folk. Ud af dette venskab groede kærligheden frem. Vi kunne faktisk ikke undvære hinanden. Der var et åndeligt fællesskab imellem os, og hun blev min anden hustru. Bedre plejemor for mine små børn kunne jeg ikke have fundet.

Jordelivet er begrænset, man ved aldrig, hvornår klokken falder i slag, men vi fik 25 lykkelige år sammen. Ved hendes bortgang græd jeg trods savnet ingen tårer. Jeg havde jo lært, at livet er evigt, og at vi engang skal mødes igen.

Børnene var fløjet fra reden, mit hår var grånet, og jeg var atter alene. Jeg mødte en jævnaldrende kvinde, der også var ene. Hun påtog sig at passe mit hus. Kærlig og god var hun, og efter en tid giftede vi os. Det blev et smukt og hyggeligt samliv, men på en helt anden måde end de to første ægteskaber. Hun overlevede mig i nogle år.

Så spørger menneskene: „Hvem af dem skal du nu møde i det nye liv hinsides død og grav? *Kan det udarte til jalousi eller andre vanskeligheder?*”

Nej og atter nej! Der er ifølge Mesteren fra Nazareth ikke noget, der hedder ægteskab i himlen - i jordisk forstand. Jeg kan i hvert fald berette om, hvorledes jeg oplevede gensynet. Min første hustru og jeg var forenede i ungdommelig glæde og forelskelse. Glæden ved at bygge hjemmet op, glæden ved hede kys og favntag, og glæden over vore to små drenge. Men så oplevede vi også den vemodsfyldte afsked, da jeg måtte forlade mine kære og drage i krig. - „Mødte du hende i den åndelige verden?” vil du spørge. „Ja, vist mødte jeg hende. Vi møder det altsammen. ***Jordelivets oplevelser og erfaringer må gennearbejdes.*** Dette kan man kalde en hvileplads eller en mellemstation efter hver inkarnation, inden sjælen igen før eller senere, vender tilbage for at opsamle nye erfaringer. Da jeg vågnede op herinde, stod der ved siden af mine forældre en ung smuk kvinde med blomster til mig. Det var hende, min ungdoms elskede. Hun takkede mig for de dejlige år, vi havde haft sammen. Vi havde en lille tid sammen, hvor vi bladede i livets bog og gennemgik, hvad vi havde oplevet sammen, men der var ikke sket særlig store fejltrin, altså ingen karmagæld, vi skyldte hinanden, bare et godt og inderligt venskabsbånd.

Senere mødte jeg min anden hustru. Vi var åndsbeslægtede i ordets fulde betydning, og vi hørte hjemme på samme plan. Hun, der også havde oplevet krigens gru, følte trang til at øve en gerning. Hun havde uddannet sig til at tage imod dem, der endnu kriges på Jorden. Det er blevet hendes gerning, hvor hun deler ud af sin rige, varme kærlighed. Hende vil jeg mødes med atter og atter.

Min tredie hustru stod for mig som en kærlig mor, der omsorgsfuldt har plejet mig i min alderdom, og jeg elsker hende som den gode kvinde, hun er. Vi har også talt en del sammen, men om helt andre ting. *Som sagt er der ikke ægteskab i den åndelige verden.* Det hører jordelivet til. Men fællesskabets bånd binder os sammen. Her søger vi alle at dygtiggøre os, og hver går sin vej, ad den bane, der er vor.

Det er ikke tilfældigt, at jeg blev født i England og måtte opleve en krig. Det var nationens og min personlige karma, der greb ind i hinanden. Den enkelte soldat har ikke ansvar for de drab, der uundgåeligt måtte blive begået, og som var mig meget imod. Ansvar for ligger andetsteds. Men vi, der har oplevet krigen helt ind i dybet af vor sjæl, har fået en så stor afsky derfor, at vi i kommende inkarnationer vil kæmpe for at *undgå* krige. Jeg er forvisset om, at de mange militærnægtere, I ser i dag, er veteraner fra de store krige.

Jeg takker Gud for livet, som det blev mig givet.”

E. A. slutter: Tak for stunden hos jer!

Nationernes karma

Jeg berørte engang over for jer, at når betingelserne var til stede, var det mit ønske at tale om nationernes karma. Det er måske nok et svært emne at få igennem, for der er mange ting, der spiller ind, når ens tanker skal transmitteres igennem en andens hjerne. I ved, at hvis I skal have et bånd overført til en anden maskine, skal det indstilles på samme bølgelængde eller frekvens. Når vi skal benytte et medium, skal vi også indstille os på den bølgelængde eller vibration, der gør det muligt for denne hjerne at modtage de tankeimpulser, vi udsender.

Min beretning vil sikkert komme i spredte glimt, for jeg har ikke udarbejdet noget egentligt foredrag. Jeg har spurgt, læst og lyttet mig til den smule viden, jeg har om dette emne.

Før jeg gik bort fra Jorden, sagde jeg til min hustru, at da jeg var den mest skrøbelige, var det sandsynligt, at jeg døde først, og så ville jeg, om muligt, forklare jer noget af det, vi dengang ikke forstod. Men det er ikke så lige en sag at gøre det.

Jeg vil begynde med at tale lidt om ånd og materie. I almindelighed taler vi om den åndelige verden og den materielle verden, som om det er to vidt forskellige verdener. Her må jeg rokke lidt ved denne forestilling, idet jeg hævder, at der kun er een verden. Det, som I kalder ånd, er en levende vibrerende kraft af fin materie. Niels Bohr sagde engang, at nu havde de spaltet atomet til så fin en enhed, at man står på grænsen til det, der kaldes den åndelige verden, og længere må man ikke gå.

Det er Jeg'et, der frembringer og udsender tanken. Det, der er vort egentlige Jeg, vor personlighed, frigør sig ved døden fra den tunge, kødelige klædning, som man nødvendigvis må slæbe rundt med på Jorden, hvor man lever sammen med skabninger på forskellige udviklingstrin. Det medfører prøvelser, der skal overvindes. I den åndelige verden lever man adskilt i grupper af samme frekvens. I ved, at gennem vort liv og virke, tanke og handling udvikles vi. Det, som vi én gang har lært, af måske dyrekøbte erfaringer, kan aldrig tages fra os. I ved, at iblandt jer på jordkloden findes mange mennesker, der ikke har gennemlevet så mange jordeliv, som I måske har.

Det, I er i dag, er essensen af hidtidige oplevelser og erfaringer. Unge sjæle må igennem mange forskellige faser for at nå en mere moden tilstand. Mange beherskes af begær, voldsbegær, magtbegær eller det seksuelle begær, og når dette tager overhånd og giver sig udslag i ond og voldelig udfoldelse, medfører det en karma, der engang må betales tilbage eller rettes op. Især i den sidste gruppe ser man primitive reflekser, der giver sig udslag i de mange voldtægtsforbrydelser, I er vidne til i disse tider. Loven om årsag og virkning træder bestandig i kraft. Som der sås, må der høstes, indtil man får lært i jordelivets hårde skole at skelne mellem ret og uret, godt og ondt. Fejles der, må man om igen. Alt, hvad vi gør, er født i tanken og udfolder sig i handling. Det er vigtigt, at man øver sig i tankekontrol. De fleste bærer på en eller anden form for karmagæld. Den kan udlignes dels gennem lidelse og dels gennem gode gerninger i denne eller kommende inkarnation, alt eftersom sjælen kan bære den byrde, som den selv har pålagt sig.

Det var den personlige karma eller skæbne, som I kender en hel del til. Men vi må videre til noget, der hedder familiekarma. Hvis en slægt har stået meget tæt sammen og måske været enige om noget, der ikke var så godt, så får de en fælles karma, mødes igen i en ny inkarnation for i fællesskab at få en chance for at rette det forsømte op. Jeg vil gerne ridse mine tanker op i et billede for jer, så I bedre kan forstå og huske det. Jeg vil ikke være højtidelig og sige til jer, at I skal slå op i Bibelen og læse beretningen om en sædemand, der gik ud at så, men jeg vil sige: En bondemand gik ud at så. Han gik dér i sit gamle tøj og tilsåede sin mark. Så er det jo givet, at hvis han havde en dårlig udsæd med ukrudt og svage frøkorn imellem, ville høsten blive derefter. Men havde han nogle fine, kontrollerede frø, ville det blive en flot mark med svulmende aks og kerner. **Man høster, hvad man har sået.**

Det er ikke sikkert, at han høstede i de samme klæder, som han bar, da han såede. Men *det er den samme bondemand!*

Vi vil nu se tingene i et større perspektiv og tale lidt om nationernes karma. Når store grupper af mennesker er besjælet af en stor tanke, at ville erobre verden eller være herre-folk, koste hvad det vil, så er det levende kræfter, der sendes ud i astralverdenen. Disse kræfter samles og fortættes, vender tilbage som en boomerang og udløser sin kraft. Det kan sammenlignes med en tordensky, der bliver opladet. På et vist tidspunkt udløses kraften. Således kan tankekoncentration fra en hel nation være så stærk, at den ifølge loven må og skal udløses i krig, vold og terror, hvilket I har oplevet i så rigt mål i jeres levetid. Hver enkelt har været med til at skabe det, og lidelserne følger efter. Sådan er karmas lov! Lidelserne, som I er vidne til i dag, er født på samme måde. Et fælles had og utilfredsheden, som I har set mange steder på vor klode, er resultatet af denne udsendte koncentration og tankekraft. Had avler had og lidelse. Kærlighed avler glæde og velsignelse. Det er en bestandig vekselvirkning, indtil hver enkelt i de enkelte nationer efter århundreders rædsler og lidelser endelig kommer dertil, at de indser, at det er tåbeligt, ukærligt og meningsløst at fortsætte sådan. Der må tænkes i nye baner, bygges op i stedet for ødelæggelse.

Jeg har i dag taget en mand med, som jeg har talt meget med. Når jeg har interesse for noget, så holder jeg af ligesom på Jorden at undersøge det til bunds. Min ledsager er fra Irland og står netop foran en ny inkarnation. Den åndelige leder har givet sin tilladelse til, at han taler, for at I derved kan se, at man ikke altid selv bestemmer, hvor man skal fødes. Man kan være bundet af en nations karma. Det gælder også dem, der kæmper i Vietnam, Korea og andre steder på vor stridende klode. De er bundet til deres nations skæbne, for de har selv hæmningsløst skabt det, der nu bliver udløst. **Også de forskellige racer har deres udviklingsforløb.** Mange ændringer og omflytninger finder sted i disse årtier.

Vi er på vej ind i en ny epoke, i Vandmandens tidsalder, hvor meget af det gamle vil blive afløst af nyt.

Omtalte irlænder trådte nu til og gjorde rede for sin tilknytning til Nordirland og dets skæbne.

Seancen afsluttedes af den åndelige leder, der bl. a. sagde:

Jeg mødte en blind, der sad ved vejkanten. Han sagde:

„Gode herre, hjælp mig. Om jeg kunne få mit syn tilbage, ville jeg være verdens lykkeligste menneske.“

Jeg så en lam sidde urørlig i sin stol. Jeg spurgte: „Hvordan har du det, min ven?“ Han svarede: „Ak, her sidder jeg og kan ingenting. Om jeg havde min førlighed, kunne bruge mine arme og ben, da ville jeg være lykkelig og fuld af tak.“

På tilbagevejen mødte jeg en flygtuingskare, mange slæbende på deres børn. Trætte og fortvivlede så de ud, og sultne var de alle. De havde kun eet ønske: hjem, mad og tryghed, mens de banede sig vej videre ud i det uvisse.

Her sidder du, min ven.

Kan du se med dine øjne?

Kan du bevæge dig, hvorhen du vil?

Og et hjem du har, med varme, hygge, mad og alt godt.

Så må du være lykkelig!

Er du det?

God rolig nat, og Gud velsigne jer!

Broder Edgar.

Præsentation af James

I en årrække havde vi i „Psykisk Samfund“ en ungdomsafdeling, der blev besøgt af omkring 20 interesserede og positivt indstillede unge mennesker. Nogle af dem var både barne og ungdomsvelsignet af vor åndelige leder, broder Edgar, med mig som medium.

Disse unge holdt fast ved vor lære og ville gerne fortsætte undervisningen. Der blev holdt foredrag med efterfølgende besvarelser af spørgsmål. En gang om måneden fik de lejlighed til at overvære specielle seancer, hvor der fra åndelig side blev givet dem en ung leder, der kaldte sig JAMES. Han forstod på en vidunderlig måde at drage de ting frem, der kunne have værdi og interesse for netop denne lille tilhører-skare. Ingen af dem glemmer nogensinde James, der gav dem svar på så mange store og vigtige spørgsmål.

Omtalte Raymond Lodge var søn af Sir Oliver Lodge, forfatter til bl. a. bøgerne „Raymond“, der udkom på dansk i 1918, og „The Survival of Man“.

Nu har min mand fortalt, at han har mødt denne vor tidligere ven, James, og bedt ham om at fortælle, hvem han egentlig var. Også dette blev optaget og gen gives her i det følgende:

Swedish Stormtroop in the Trenches. How they fought the last day of the Battle of the Somme. (1918)

James fortæller.

Tak fordi I tager så kærligt imod mig. Jeres udstråling er så lys og klar, og I sang mig så glade i møde.

Jeg blev født i England og døde på slagmarken i Flandern 1915.

Jeg voksede op i et sundt og godt hjem og havde kærlige forældre, kort sagt en lys og lykkelig barndom og ungdom. I hjemmet fik vi i mine drengeår besøg af en missionær, der havde arbejdet i et såkaldt U-land, hvor de ikke kendte kristendommen. Jeg lyttede opmærksomt, når han fortalte om sin gerning der. Hans beretninger var både gribende og spændende, og jeg sagde en dag til min far: „Når jeg bliver stor, vil jeg ligesom denne missionær rejse ud til fremmede lande og fortælle om Gud og Jesus Kristus.“ Den beslutning slap jeg aldrig, det blev mit livsmål. Jeg studerede teologi og var netop færdig med dette studium, da første verdenskrig brød ud.

Som så mange andre unge blev jeg tvunget ud i dette ragnarok. I forstår, at det var en forfærdelig pligt, der blev lagt på mine unge skuldre. Jeg, der gennem alle årene havde kredset om denne tanke, at jeg en dag skulle ud til ukendte folk i fjerne lande og tale Guds ord, skulle nu i stedet med våben i hånd ud for at dræbe og lemlæste. Min sjæl var i oprør, og

i mine bønner bad jeg Gud hjælpe mig til ikke at ihjelslå nogen, så hellere selv miste livet. Min bøn blev hørt, og allerede i 1915 endte jeg mit liv på Flanderns marker. Selve døden har jeg ingen erindring om. Min sjæl blev lagt til hvile, og jeg vågnede først op efter krigens ophør.

Da min skytsånd kærligt smilede mig i møde, blev jeg ret hurtigt klar over, hvad der var sket. Jeg følte mig sund og stærk, og selv om alt var så lyst omkring mig, følte jeg sorg og smerte i min sjæl ved tanken om alle mine skuffede forventninger til livet på Jorden. *Men det blev klarlagt for mig, at livet er evigt og mulighederne mangfoldige.* Jeg skulle blot trygt lægge fremtiden i Guds hånd, så ville alt mæge sig til det bedste, så jeg trods alt skulle få lejlighed til at forkynde ordet for menneskene.

Efter en tid i stilhed og meditation, bøn og eftertanke, begyndte jeg at studere mine omgivelser og var overvældet over universets storhed og det mægtige skaberværk. Jeg traf venner og bekendte samt min elskede gamle mormor, der var min barndoms bedste ven.

Tiden gik umærkeligt sin gang. Ofte gik tankerne tilbage til hjemmet og mine forældre, *men det var for mig, som var der en mur imellem vore to verdener.* Jeg kunne ikke nå dem.

Til min store overraskelse fik jeg en dag besøg af en krigskammerat, løjtnant Raymond Lodge, som var faldet i Flandern samme år som jeg. Han havde savnet mig og bebrejdede mig, at jeg sad der og kikkede på stjerner, idet der var meget arbejde, vi kunne udføre, ja, endog blandt mennesker på Jorden. Jeg forstod ikke straks, hvad han mente. Han havde ikke som jeg, haft den lange hviletid, men meget snart efter sin død haft kontakt med sin far, der var fysiker og en ivrig psykisk forsker. *Denne havde straks etableret forbindelse med ham gennem fremragende medier i England.*

Raymond tog mig derefter med til Jorden og viste mig det altsammen. Jeg blev aldeles betaget, og nu skulle jeg også forsøge at kaste mine tanker gennem mediets hjerne, *som omsatte disse i ord til den lyttende forsamling.* Således åbnedes helt nye muligheder for mig. Min ven fortalte, at der skulle være en psykisk verdenskongres i London. Der ville jeg opleve medier og talere og se koncentrationer af åndeskarer, der ville bruge al deres energi på at manifestere sig blandt menneskene for derved at bevise, at kløften mellem himmel og Jord slet ikke er uoverstigelig.

Jeg var begejstret, og efter en forberedelsestid fik jeg nogle år senere dette arbejde som leder af ungdomsarbejdet i England og Danmark. Jeg håber, disse studiekredse blandt de unge vil vokse sig større og større, så der kan opstå dygtige ledere derfra til fremtidens foreninger og menigheder. Jeg fortsætter stadig min undervisning herinde, thi vi bliver aldrig færdige med at dygtiggøre os til tjeneste i en eller anden kærlighedsgerning.

Men også I skal dygtiggøre jer. I skal søge, og I vil finde. Perler og ædelstene ligger ikke oven på jorden, de skal findes frem og slibes til, og den viden, I derved høster, skal I give videre til andre.

Verden hungre efter åndeligt brød. Bliv aldrig trætte af at give!

Hermed har jeg givet et resumé over mit liv på Jorden og herinde i mulighedernes skønne verden, og jeg vil fremdeles gerne være jeres vejledende unge ven og broder

James.

På gensyn!

(April 1979)

Godaften, I kære! Det er Arnborg, der taler.

Umærkeligt drejer tidens hjul, og nu har I forår igen i Danmark. I den åndelige verden skifter årstiderne jo ikke som her. Vejrliget hører materien til.

Jeg ville nok ønske, at der i min hustrus nye bog var plads til mange flere af de beretninger, jeg i tidens løb har givet her, selv om det kun var små glimt, jeg formåede at give.

Så længe det er muligt, vil jeg komme til jer ad denne vej. Men kun så længe et brugbart medie stilles til min rådighed.

Snart fjerner jeg mig vel også mere og mere fra det, der hører Jorden til og søger til højere verdener for at modtage mere viden om Guddommen og hans skaberværk, samt søge yderligere udrensning i sjælens mange kroge.

Foriængst har jeg forladt min midlertidige bolig, som jeg har fortalt jer om. Her hungrer man efter åndelig udvikling. På Jorden har den videnskabelige side af tilværelsen større interesse end den åndelige.

Jeg ønsker inderligt, at vore meddelelser må komme mange lidende og søgende mennesker til gode, så de derigennem forstår mere af livets mål og mening.

Tak for de mange berigende stunder, vi gennem årene havde sammen i arbejdet hernede. Jeg glæder mig til et gensyn engang og hilser jer i kærlighed.

2. del

BUDSKABER FRA SJÆLE PÅ FORSKELLIGE UDVIKLINGSTRIN

Broder Edgar taler

Med et „Guds fred“ træder jeg ind iblandt jer.

Jeg er denne søsters skytsånd og åndelige leder, broder Edgar. Jeg vil tale lidt til jer om det indre lys.

De største rigdomme har du inden i dig selv, thi du er en del af Gud, som vi alle er det. Det er dette lys, denne rigdom, du skal finde frem og dele med dem, du færdes iblandt. Hjælpen dertil finder du ved at løfte din tanke i bøn mod højderne, og da vil du føle, at du aldrig er alene. Du er omgivet af levende væsener, af lysånder eller engle, der vil hjælpe og beskytte dig samt inspirere dig til det gode, du bør gøre.

Tro og viden er to gode følgesvende på din vej. Du skal prøve på at hæve dig op over den jordiske begrænsning, vel vidende, at du er et evighedsvæsen, skabt af Gud, og dit fremtidsmål er fuldkommenhed.

Vejen er lang, men gennem prøvelser, fristelser og vanskeligheder dannes din karakter, og skridt for skridt baner du dig vej mod lysere højder. Det er udviklingens lange vej, vi alle må igennem for engang rensat og afklaret at nå Guds bestemmelse med os.

Når jeg gang på gang har talt til jer om vor høje mester, Jesus Kristus, er det, fordi jeg elsker ham. Han er vort store forbillede, vor fører, vor konge, sendt af Faderen fra de højere verdener for at vise os vejen, sandheden og livet.

Kun relativt få år blev der givet ham at virke iblandt os, og dog fik han befæstet sine ord så stærkt, at de igennem snart to tusinde år har lydt verden over og har trængt ind i menneskehjernerne med bud fra faderhjemmet, hvorfra vi udgik, og hvortil vi atter skal drage.

Ved forårstide, når det slumrende liv i naturen vågner af sin dvale, når spirene ved den iboende kraft kæmper sig frem af den frosne jord, frem til vækst og blomstring, så ringer alle kristenhedens klokker påsken ind. Det runger over land og by: Han er opstanden! Han er opstanden! Han er ikke længere i gravens mørke, men atter hjemme hos sin Fader i himlen. Der er jubel i tonerne, for han har jo sagt, at som han opstår, skal også vi opstå.

For at understrege sandheden i det sagte, viste han sig synligt i sit åndelige klædebon i fyre dage for den undrende skare, og særlig klart på vejen til Emmaus, hvor han udlagde skrifterne for de to, han fulgtes med. Og ved måltidet derefter, da han brød brødet og åbenbarede for dem, hvem han var, ja, da skinnede deres øjne af forundring og tak.

Inden han forlod Jordens sfære og drog ind til sit åndelige rige, hvorfra han bestandig sender sine guddommelige stråler af kærlighed imod os, da lovede han at sende talsmanden, *helligåndskraften*, for at kundgøre det, han ikke fik sagt.

Og det blev pinse, kristenhedens store festdag, hvor vi alle må juble over, at der er en åben dør ind til de evige riger i Guddommens store univers, og at vi kan nå hverandre, som han lovede dengang.

Nu står jeg så her og bekræfter dette løfte: at vi er sendt til jer fra højere sted for at delagtiggøre jer i sandheder, der indtil nu har ligget dunkle i jeres bevidsthed.

I Jesu Kristi velsignede navn kommer jeg og siger:

„Alt i den sanselige verden er kun en skygge, en afglans af en højere verden - en åndelig verden.

Kosmos er gennemtrængt af verdenssjælen!"

Jeg tegner korsets tegn på din pande og for dit bryst og tilønsker dig:

Lys og fred over alle dine tanker og over vejen, du skal vandre

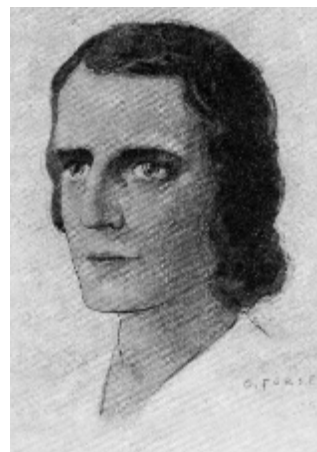
Eders broder og ven, Guds ydmyge tjener

Edgar.

Skaberglæde(givet i 1949)

Jeg er denne søsters lærer og mester, broder Adif.

Jeg vil tale til jer om skaberglæden og om det skabte. Når vi ser på livet omkring os, ser vi, at selv fra den mindste spire og

*„Lys og fred over alle tanker.
Lys og fred over vejen,
der skal vandre.“*

fremefter til mennesket er en længsel efter at nå op mod lyset, imod udfoldelse og fuldkommenhed. Man ser det lille frø kæmpe i den mørke jord, ser hvorledes spiren baner sig vej gennem den ofte hårde skorpe. En indre trang kalder den frem til liv og udfoldelse. Den vokser og rækker sine grønne blomsterarme op mod solen, der giver varme, liv og vækst. Den stræber og længes efter noget, den ikke ved, hvad er. Men den baner sig vej imod det.

Tegning av den klarsynte finske kunstner ola forsell>>

Ligeså med mennesket. Det kan vandre i åndeligt mørke, i det tunge, i det grå, men dybt inde i det er der noget, der længes efter lys, udfoldelse og fuldkommenhed.

Ikke sandt, du kære, der er noget i dig, der længes efter harmoni, skønhed og glæde. Det er guddomsspiren, der engang i tidernes morgen blev nedlagt i dig og nu længes efter at nå fuldkommenhedens dejlige tinde.

Med alt dette for øje kan man ikke forstå, at nogen kan tvivle på Guds tilstedeværelse, thi intet kan vel skabes uden en skaber. Denne guddommelige skaberkraft er så ufattelig kærlig og viis, at vi i dybeste ærbødighed må bøje os derfor.

I den fine morgenen gik jeg da ud for at indsuge det skabte i hele min sjæl, så jeg kunne have dette indtryk klart og friskt med til jer.

Først gik jeg til kunstens verden, dér hvor kunstværkerne fødes, thi alt er jo født i ånd, før det manifesteres i materien. Dér mødte jeg en af jeres kendte kunstnere, som har været knyttet til dette land. Jeg sagde til ham: „Broder, skab noget med dine hænder og vis mig, hvad du kan skabe af det, der findes.“ Så foldede han sine hænder, og mens han var koncentreret i bøn, rakte han hænderne frem. Jeg så, at hans åsyn var beåndet af noget smukt, som hans øjne havde set. Pludselig stod han med en plastisk masse i sine hænder, og hans følsomme fingre fulgte den inspiration, han fik oppefra.

Han formede og dannede, og snart var det blevet til en kvindeskikkelse, der rakte sine arme op imod lyset. Hans ansigt strålede af skaberglæde. Da jeg takkede ham, smilede han lykkeligt til mig og bad mig sige jer, at alt, hvad han havde skabt på Jorden, først var formet i de store åndelige kunsthaller og blev vist ham i glimt hver gang han skulle skabe noget nyt og smukt.

Derefter gik jeg videre til musikkens verden. Her traf jeg en broder og sagde til ham: „Vis mig, hvad du kan skabe. Vis mig, hvordan du henter tonerne og lad mig se, om der er skaberglæde i dit åsyn.“ Også han stod i koncentreret bøn. Han lyttede, og jeg så inspirationen fylde ham. Han greb sin fløjte og gengav, hvad han hørte. Det lød, som var det selve himlens toner, han bar ned til mig, så skønt og rent.

Og glæden lyste ud af hans øjne.

Jeg gik fra sted til sted i samme sfære, men i forskellige boliger, og kom til digteren. Også ham henvendte jeg mig til med ordene: „Broder, hvormed kan du udtrykke din glæde over himlens rigdom, over Guds kærlighed, over Skaberens værk?“

Så skuede han ud over firmamentet. Det var, som ind-sugede han med hele sin sjæl alt det, han så. Om det er mig muligt, vil jeg gengive hans svar, der blev formet som et lille digt:

„Du store universets ånd, dine stjerner står
som kaskader af perler i dit udbredte hår.
Du skinner i vor drøm, når vi sent går til ro,
så vi tror på en lykke, der evigt vil gro.“

Så greb han sin harpe og slog strengen an, mens jeg syngende gik fra kunstens vidunderlige sfære ned til Moder Jord.

Men først besteg jeg en tinde. Jeg måtte selv med egne øjne se ud over universet og endnu engang opleve Guds skaberværk, hvorledes alt fra Ham ånder og vibrerer.

Før jeg vendte mig fra denne tinde ned mod Jorden, havde jeg en oplevelse, som jeg må føje ind. Måske forbavses I, som jeg gjorde, når I hører, at der forbi mig fløj en skikkelse, der lyste med noget mærkeligt omkring sig. Han kaldte på mig. Han sad som i en skive, en lysende cirkel, og da han strøg forbi mig, spurgte jeg:

„Hvor kommer du fra, broder?”

„Jeg kommer langvejs fra. Jeg udforsker rummet og jeres solsystem og har søgt at nærme mig det, som I kalder „the world”, det, som I tror er verden, men som jo blot er et støvgran i verdensaltet. Dette støvgran forekommer mig utilnærmeligt. For det første, fordi tyngdekraften, denne massive masse, trækker for stærkt i os og dernæst, fordi vi mødes med mistro og kan forvente voldelige overfald. Og dog er vi hjælpeskarer fra højere verdener, der kun har eet ønske: at højne, at berige, at undervise. Men dagen kommer vel, hvor dette solsystem åbner sine arme mod os til velkomst.”

Så lyste han sin velsignelse over mig og over Jorden og for-svandt ud i lyset, ud i rummet, ud i Guds store legeme - ud mellem stjernerne, universets udslagne hår, som digteren så smukt beskrev i sit digt. Og jeg fortsatte ned mod eder.

Jeg tog en tættere klædning på, én der måtte tilpasses efter jeres vibrationer. Men jeg kan glæde jer med, I kære, at da jeg kom herind på dette sted, kunne jeg aflægge min yderste kappe, så jeg nu sidder foran jer i en lys og venlig dragt.

Jeg vil pege på de nære ting.

I har sikkert følt skaberglæden i det små, når I sår og planter i jeres have eller bare pusler om blomsterne i jeres stue. I føler glæde, når I ser, at det gror, at spirene titter frem, og knopperne folder sig ud. Udover at I giver dem passende vand, lys og varme, tilfører I dem også en vis kraft fra jeres hænder.

I har alle et hjem. Er det ikke skønt at skabe et hjem? Husker I, hvordan hver lille ting, I bragte derind, fyldte jer med glæde og lykkefølelse? Det var skaberglæden. Og da jeres børn blev født, da følte I Guds nærhed, at der var skabt noget stort og forunderligt.

Til slut noget vigtigt om skaberglæden. Det gælder jeres sjæls have. Den skal I plante til med kærlighedens blomster, og I skal dagligt luge den, for der kan let skyde ugræs op. Jeres åndelige leder, broder Edgar, der er min ven, ser dybt ind i jeres sjæls have, hver gang I mødes, om der er blomster, og om der er frugter, der kan mætte de sultne, eller om der skulle være ugræs. Denne sjælens have er en vigtig del af jer, for de blomster og den sæd, der skal vokse frem derinde, er jo det, I skal bringe med jer hjem fra jordelivsrejsen. Det er det eneste, I kan tage med jer. Alle de smukke ting,

I satte ind i jeres lille rede, kan I ikke tage med jer. I kan glæde jer over dem her og til sin tid takke Gud for lånet.

Men alt det, der stiger op fra hjertets dyb af godhed, ydmyghed, taknemmelighed og kærlighed, det kan I tage med jer. Så stræb da efter at samle jer skatte i himlen, thi de er jeres til evig tid.

Så voks da, du menneskebarn, fremad og opad mod det lys, hvis stråler når dig i denne time!

Jeg er ADIF.

(MA.)

Sidst på sommeren 1965 kom til vor store overraskelse en af min mands venner, der døde tre måneder efter ham. Også han var fortrolig med forbindelsen til den åndelige verden, idet han var medial og glimtvis kunne se og høre den ånde-lige verden.

Når jeg modtager disse budskaber, er jeg i dyb trance og ved bagefter intet om, hvad der er talt igennem mig. Jeg føler det, som om jeg har været i en dyb og dejlig søvn og har nu og

da en erindring om blomster og andet smukt.

I det følgende vil jeg give et uddrag af denne vens tale cirka et halvt årstid efter hans bortgang.

Efter at have sagt sit navn, og at han kom i Guds navn og hilste os i kærlighed, sagde han:

Hvad er et navn?

Ja, hvad er et navn? "Det er bare en etiket, der er klæbet på én, medens man går hernede som et lille ubetydeligt menneske. Sådan har I alle en etiket, der fortæller, hvem I er. Men jeg er kommet til et resultat, i al fald med hensyn til mit eget Jeg, som jeg troede, jeg kendte, men som viste sig at være meget mere kompliceret og gådefuldt, end man nogensinde havde tænkt sig. Der sidder man i sit Jordiske fængsel som en lille fugl i et bur, en lille fugl, der ofte er bange. Men nu og da sætter man sig til at meditere over livets mål og mening og over, hvad man har nået, og hvad man ikke nåede, og hvad der er mulighed for at nå fremover.

Stundom sidder den lille fugl og tænker på, om den i det hele taget kunne flyve, hvis den kom uden for tremmerne. For det kunne jo være, at den havde glemt det under det lange fangenskab. Men hvordan følte jeg så overgangen fra at være en syg mand til at være en levende ånd i åndernes rige? Jeg følte det som en stor befrielse, som havde jeg sprængt alle rammer, sprængt noget, der havde holdt mig fast. Jeg blev løftet ind i et stort lys, noget dragende, og følte mig vægtløs. Så stod det klart for mig, at enten drømte jeg, eller også var det store sket med mig. Da greb to hænder om mine, og jeg hørte en mild og kærlig stemme sige: Stille barn, nu er vi inde hos Gud, som man kalder det, når man er befriet fra legemet. Luk dine øjne, og jeg vil lede dig ind i stilheden. Vær kun tryk og glad. Så syntes jeg at få uanede kræfter, og opfyldt af fred og glæde gled vi ud i det store rum. 85

86 Senere har jeg oplevet uendelig meget. For eksempel har jeg fået opfyldt det brændende ønske at få lov at skue ud over universet og forstå bare en lille smule af dette store guddommelige Noget, som jeg vil betegne som Guds legeme. Men det er jo kun et lille udsnit af uendeligheden, jeg her begynder at ane. Jeg er betaget og bøjer mig i dyb ærbødighed og ærefrygt for Skaberen og det skabte. Jeg har en følelse af, at der er myldrende liv overalt, enten i hel- eller halvmateriel form, eller i åndelig tilstand. I kan nok høre, at dette interesserer mig umådeligt. Jeg tror ikke, der er grænser for, hvor langt man kan trænge ind i uendeligheden, hvis man er udviklet nok dertil. Alt liv er en lille gnist af Gud. Vi små ufuldkomne mennesker, der strides hernede på denne planet, er bare hver især et lille tandhjul i et stort maskineri. Herinde begynder man at ane, hvem man er, at man er et produkt af mange inkarnationers erfaringer, drevet frem af en uudslukkelig tørst efter større viden og udfoldelse, og efter ægte kærlighed. Alt hvad jeg ser og oplever, føler jeg som læskedråber, der siver ind i min sjæl og gør mig glad og tryk. For nu er jeg i Guds store hus. Kære venner, I er andet end bare et navn, eller et lys, der brænder for derefter at slukkes. Vi er allesammen Guds børn, hvem vi så end er, og sat ind her en tid for at modnes og vokse og engang blive lys i Hans lys. Det er ikke så svært at tale på denne måde, som jeg troede. Forudsætningen er naturligvis, at mediet formår at fjerne sin personlighed og derved give plads for os fra den anden side, og dernæst at vi her koncentrerer os om det, vi ønsker at sige. Så tror jeg, at tankebilledeme dannes på hjernen og automatisk omsættes i ord. Tak for stunden. Den var for mig lige så stor en oplevelse, som jeg tænker, den har været for Jer.

Tak!

(MA.)

En gang senere er jeg blevet kontaktet af denne min mands ven. Det var den følgende sommer. Jeg var ved at skrive et brev, og på skrivebordet stod en buket lyslilla Irisknopper. Pludselig begyndte disse at røre på sig. De sitrede, som om en usynlig hånd rørte ved dem. Så gav det et lille smæld, og i det samme sprang den ene knop ud. Hvad i alverden er det? tænkte jeg. Så lød atter et smæld, og straks foldede endnu en knop sig ud. Nu blev det virkelig mystisk. Nogenec måtte have en finger med i spillet, og i tanken spurgte jeg: Kan I gøre det een gang til? Så fulgte igen et lille smæld, og nu smilede tre flotte fuldt udsprungne Iris mig i møde. I næste øjeblik stod en åndeskikkelse ved buketten. Det var omtalte hr. X. Hvordan i alverden kunne du gøre det? spurgte jeg. Tankekoncentrationcc sagde han. Var det ikke en fiks måde at henlede din opmærksomhed på? Jeg ville nemlig så gerne, at du skulle bringe en hilsen til min hustru op mine børn. Tak! Og han forsvandt lige så lydløst, som han var kommet.

Bliv lys!

Allerførst vil jeg takke Gud, og dernæst jer, at et sådant møde kan finde sted. Selv om jeg for en stund er iklædt en kvindes dragt, er jeg dog den samme, som da jeg i sin tid stod i mit ornat i den danske Folkekirke. Det ydre betyder ikke meget, det er ånden, det gælder. En strofe fra en af mine yndlingssalmer rinder mig i hu, en salme, der gerne blev sunget pinsemorgen: Du, som går ud fra den levende Gud, åndernes ånd i det høje Først efterhånden gik det rigtigt op for mig, hvad dybden var i de ord. Som ung præst havde jeg, som så mange andre, mine tvivl og anfægtelser. Der var så meget, jeg ikke kunne få til at harmonere med forstanden. Salmen taler om pinseånden, der blev bærende inden for kristenheden, og I, som er individuelle ånder, er også udgået fra den levende Gud.

Når jeg tænker på de kolde vintre med sne og frost, hvor træerne stod nøgne, fuglesangen var forstummet og dyrene krøbet i skjul, mens vi andre hyggede os ved arnen, så blev det dog forår igen med påske og pinse. Bøgen stod brud, fuglesangen fik tone, og det blev sommer. Gud havde rørt ved det slumrende liv på Jord og åndet sit kys på vor pande. I en stund som denne føler vi noget af det samme. Vi møder noget af åndens vingesus i denne hellige time. Da jeg som ung præst havde mine tvivlens stunder, kunne det ligefrem gnave i min sjæl, når jeg ikke kunne godtage kødets opstandelse i bogstavelig forstand, eller blodforsoningen.

Så ønskede jeg, at der var en lille åben dør ind til det evige liv, eller at jeg kunne lukke et vindue op til himlen og få en passiar med gamle Martin Luther eller Grundtvig for at høre, hvad de mente om disse ting. Omvendt ønsker man, når man har forladt Jorden, at man kunne åbne døren ind til jorderiget og tale til den vildfarne menneskehed for at orientere den om den sande virkelighed. Til ens store glæde viser det sig, at en sådan dør findes, men det er ikke enhver, der kan få adgang. Der står keruber eller vogtere ved denne dør, som I har åbnet ved bøn og sang, og der er visse regler, der skal overholdes.

Der er så meget, jeg gerne vil forklare, men det er ikke let, når jeg er bundet til stedet her. Jeg taler bedst, når jeg går op og ned ad gulvet. **Det gør mig ondt at se, at så meget i religionen bliver tolket forkert, at gudstroen vakler og erstattes med troen på materialismens underværker.** Jovist er menneskene blevet kloge og opfindsomme. De

snedige hjerner finder på mange forunderlige ting, ikke mindst inden for våbenbranchen, hvor det gælder om at få slået flest muligt mennesker ihjel på den korteste tid. **Det er, som Jorden i dag bløder af et stort kræftsår, skabt af urene tanker og handlinger.**

Hvorfor er Jorden syg, og hvorfor er der så mange syge kroppe? Hvorfor er der behov for disse utallige hospitaler, narkotika- og sindssygeanstalter, der stemmer én til vemod? **Det er på grund af menneskets forkerte indstilling til det guddommelige, til Faderen, der skabte os og sendte os ud.** Jesus tegner et talende billede for os af den fortabte søn. Jeg vil gerne have lov til at oversætte det til den vildfarne søn, der ikke var moden nok til at blive sendt ud i verden med dens mange fristelser. Medbringende sin arv drog han ud i livet, men hvad skete der? Læs selv derom. Han forspiste sig på verdens goder. Det dyrebare, han bragte med sig, ødte han i ungdommelig uforstand og overmod, og han strandede på verdens kyst. Pjaltet og hungrig henvendte han sig til en bonde og bad om lov til at komme i hans tjeneste. Han opholdt sig blandt dyrene og spiste sammen med dem. Han var kommet helt ned på dyrenes plan og måtte tilsidst indse, at han havde tabt. Helt ned på knæ måtte han, før han besluttede at vende om og rejse hjem til sin far. Først nu kunne han se, hvilke værdier der var i faderens hus, og fra da af var han blevet en anden. Den beretning kunne jeg i dag ønske at udlægge i en af vore kirker eller få opført som drama på teatret eller i radio og TV, så menneskene gennem denne mesterlige lignelse kunne spejle sig selv. De er givet så store værdier i hænde, har fået mange inkarnationers erfaringer med sig, er sendt ud på endnu en jordelivsrejse med alle disse muligheder - og så glemmer de næsten helt Faderen, der sendte dem afsted i en god hensigt. Den ældre generation sidder med et stort ansvar over for de unge.

Gennem omtalte kanaler kunne de påvirke ungdommen i det godes tjeneste til ædel handling i stedet for at inspirere dem til vold og erotisk overdrev. I mange retninger opfører man sig værre end dyrene, der som regel kun dræber, når de er sultne. Menneskene dræber af ondskab, magt og begær. Oh, åndernes Ånd i det høje! Lys over menneskeheden og lad den forstå, at det er den åndelige udstråling fra det individuelle menneske, der betinger, at det bliver syg på sjæl og krop. Alt skabes først i det åndelige hulle, der omslutter jer, for siden at indvirke på den fysiske organisme og derved gøre jer syge og afkræftede. Således er Jorden også en organisme.

Det er ikke lutter lovsange til den Højeste, der stiger op derfra, men mange negative og nedbrydende tanker, der i alt for stort et omfang samler sig som tågebanker omkring kloden. Disse kan endda også virke på dens indre organisme og påvirke naturkræfterne i form af jordskælv og andre katastrofer.

Oh, menneskebørn, vend om, lad jeres tanker blive lyse og skønne! I tanken fødes jeres ord og handlinger, og ved tanken spinder I den åndens lyse dragt, der engang skal bære jer mod højderne, mod faderhjemmet. Opøv jer i at se det skønne i en solopgang, i barnets leg og i fuglenes sang. Elsk det gode frem i jeres børn, i den nye slægt. Vor mester Jesu Kristi største bud var: brodersind og næstekærlighed. Når sådanne tanker og følelser bliver det fremherskende, vil Jorden få en skøn aurodstråling, der vil lyse ind i himlen og varme vore hjerter.

Jeg har talt højt og stærkt - måske for stærkt, thi nu lyder der fra jeres leder en formaning til mig om, at jeg må være mere skånsom mod den søster, der velvilligt har givet lov til benyttelse af hendes taleorganer. Jeg vil dæmpe min røst og gøre mig ydmyg og stille. Men forstår I, når jeg er fri af min egen jordiske dragt, føler jeg, at jeg har kæmpekræfter. Jeg brænder af længsel efter at tale om Kristi sande lære, om Guds kærlighed og om menneskenes muligheder.

Jeg kunne ønske mig tilbage som præst bare en måned eller to. Så ville jeg rejse lande og riger rundt og tale om universets uendelighed og om den guddommelige kraft, der gennemstrømmer det altsammen, samt lære mine søstre og brødre at se det gode og smukke i alting, ligesom Mesteren, da han vandrede med sine disciple ad de støvede veje. En dag ville

de fjerne en død hund, der lå ved vejkannten, fordi de mente, den så grim ud. Da gik Jesus hen til dyret, blottede tænderne og sagde: Har I nogensinde set skønnere tænder? Selv i et ådsel kunne han finde noget, der var smukt. Lad os tage ved lære af ham. Selv er I udsprungne af alt det, der er liv, kærlighed og skønhed.

Oh, mine venner, kunne man råbe ud til alverden: Vend om som den vildfarne søn. Vær taknemmelig og glad, selv om det stundom knager i den gamle krop, og ikke alting er, som I kunne ønske det. Hvad var jordelivets skole værd, hvis der ingen prøvelser var at overvinde? Hvad var det værd, dersom der ikke var noget at kæmpe for og med? I fik da altid hjælpen, når I bad derom. Jeg tror bestemt, at I sidder her med en tak til vor Fader i himlen for alt, hvad han har givet. En tak, fordi vi kan sidde her sammen ved den åbne dør, og I kan høre røsten derudefra. I vil takke, fordi der bliver peget på jeres brist og skrøbeligheder, så I kan få dem rettet. Og I vil lovsynge Gud for alle hans rige gaver. Troen er den gyldne stav, til hvilken I skal støtte jer. Som Gud engang råbte sit bliv lys i skabelsens time, således råber vi, hans tjenere vort bliv lys til jer og der vil blive lys! Gud velsigne jer! Amen!

Tanker ved en korsvej

Jeg er sammen med en lille sangerskare, der fik lov til at gæste jeres hus. Men før vi kom her, besøgte vi vort hjemland og byen Wien, hvor vi engang har arbejdet og virket. Vi så på landskabet og satte os ved en korsvej ved foden af en bjergformation for at betragte menneskene, der drog forbi. Man kan opleve meget, når man sidder ved en vej og ikke mindst, når man kan læse andres tanker.

Én tænkte: Her kunne jeg bygge mig et dejligt hus, men her er ikke penge nok at tjene." En anden halter afsted, mens han går og venter på, at nogen skal tilbyde at befordre ham videre. Én sætter sig på en sten og kritiserer alt og alle, mens en anden glæder sig over den skønne udsigt. Der kom en gruppe unge, der sikkert skulle til en sammenkomst højere oppe på bjerget. Jeg lagde mærke til en ung kvinde, der var meget ufornuftigt klædt på: en tynd kjole, lette sko, ingen kappe og ingen proviant. Jeg tænkte: Lille pige, hvis du skal ret langt, og der måske kommer regn, så klarer du dig ikke." Men jeg ved, at hun tænkte: Det går nok."

En anden var uhyre fornuftigt udstyret til bjergvandringen. Der var også én, der havde en usædvanlig tung byrde at bære på. Den var læsset på ham hjemmefra. Jeg fik lyst til at følge efter dem for at se, hvordan de klarede sig. Den tyndtklædte kvinde var begyndt at fryse, og hun henvendte sig til de andre og sagde: Giv mig læ under din kappe. Har I ikke et par ekstra sko, for mine fødder er ømme, og vejen er mere stenet, end jeg havde tænkt. Og jeg er forresten også sulten. Kort sagt, hun lagde alle sine bekymringer over på andre. En godmodig medvandrer hjalp hende meget langt.

Mit blik faldt på en yngling med et ansigt, der strålede af godhed. Han medbragte, hvad der var formålstjenligt og delte kærligt ud med rund hånd til dem, der trængte til hjælp. Han trøstede de trætte, han sang og opmuntrede. Han var en god mand. Dette var faktisk et udsnit af skarerne på livets landevej.

Når disse een for een vender tilbage til den åndelige verden, vil de ikke komme samme sted hen. Hver drager til sit sted ifølge vedkommendes udvikling og moral, men der er en plads til hver af os. Vi er alle på vej mod et mål forude. Mange har ikke nået det, de skulle. Så må de om igen. Andre er nået et hanefjed frem og har i al fald høstet mange, måske bitre, erfaringer. Dråbe for dråbe samles i erfaringernes skål. Det, vi een gang har erfaret, kan ingen tage fra os. Jeg ved, at den kærlige yngling en dag vil gå ind til sin herres glæde, som der står skrevet. Og nu sidder jeg her hos jer og lader tankerne strømme gennem en andens hjerne. Det er helt fantastisk, at de kan bæres frem mod jer omformet til talte ord. Livets vej sig sælsomt snor, men langs siderne der gror blomster hvide, røde, blå, og alle vi dem samle må. Nogle af dem må vi plukke under gråd og dybe sukke. Men når vi engang har favnen fuld

- da har vi høstet evigt guld.

Karen fra heden

Det var dog en køn sang, I sang. Jeg hørte bare ikke sidste vers, for da blev jeg ledet hen til mediet, men det vers var nu sikkert lige så kønt som de andre. **Ja, jeg er altså Karen, en gammel kending her i huset.** Måske nogle af jer kan huske mig? I kan tro, jeg har lært meget, siden jeg for år tilbage besøgte jer. Jeg boede jo i sin tid ude på heden. Da havde jeg nok at gøre. Det var dengang, man bestilte noget. Jeg gik ikke meget i kirke, for det havde jeg ikke tid til, men alligevel fik jeg nu og da en snak med præsten. Ved højtidelige lejligheder, f. eks. i julen, var jeg da i kirke og så alle de fine folk, der også kom dér. Jeg har altid haft lyst til at betragte folk. De er vel nok forskellige, menneskene. Men der kom jo så en dag, hvor jeg ikke skulle være på Jorden mere. Jeg var slidt op, og så kom jeg hjem til Vorherre, som man siger. **Jeg var vel nok det, man kalder en jordbunden sjæl, såden en slags spøgelse, der ikke rigtig kunne give slip på det, jeg var kommet fra.** Engang gik jeg rundt på kirkegården og så på gravene, og så tænkte jeg: Åh, Herregud, der ligger dén, og der ligger dén. Gud ved, hvor du nu er? Jeg kan huske mange af disse fine folk fra staden, f. eks. justitsråden, der gik i meget fint tøj.

Han havde høj hat og sølvknappet stok. Han hilste noget så flot, når han mødte nogle af sine ligestillede. Så tænkte jeg: Ja, de fine folk har nu deres egen verden at leve i. Men alligevel ville jeg ikke bytte, for jeg har haft det godt nok der, hvor jeg var. Så læste jeg på en anden gravsten, at der lå Per Skomager. Han var nu en god mand, og jeg tænkte: Herregud, ligger du dér. Gud ved, hvor du nu befinder dig? Og der lå skolelæreren og vejmanden, stenhuggeren og den store gårdmand. Det blev så til, at jeg ikke kunne rive mig løs fra kirkegården, for der var andre, der ligesom jeg ikke kunne løsrive sig derfra.

Af og til kom der nogen og spurgte, hvad vi gik der efter og sagde, at vi hellere skulle følge med til en højere verden. Men efter at jeg havde været nede og snakke med ham, Arnborg, der var så god til at tale med de såkaldte uoplyste, da prøvede jeg på at følge nogle af hans anvisninger: at vi skulle se at komme videre. Så tænkte jeg, at nu ville jeg alligevel godt vigte mig lidt og sige til dem, der ikke kunne forstå, at de var døde, at de skulle følge med til et sted, der var meget bedre. Det arbejde havde jeg nu og da megen fornøjelse af.

Dog fik jeg hurtigt opklaret, at de ikke alle havde det lige godt dér, hvor de kom hen, dér hvor de egentlig hørte til. **For det er nemlig sådan, at som menneske går man med maske på, men herinde lægger vi masken, og så kan vi pynte os, så meget vi vil, med medaljer, sølvknappet stok, høj hat og alt det dér og se fine ud. Men det hjælper ikke spor, hvis vi ikke er fine indvendig. Det har jeg selv set.**

I kan tro, at ham Per Skomager er blevet en fin mand nu. Han går i lyse klæder og ligner næsten en profet. Han har taget mig derhen, hvor han nu bor, og I kan tro, at det er et sted, han nok kan være bekendt. Men han var også sådan en god mand på Jorden. Han gik i det stille og stak småskillinger til de fattige, for Vorherre har sagt, at vi skal ikke blæse i basun om det, vi giver væk. Så har vi allerede fået vor løn. Vi skal ikke lade den ene hånd vide, hvad den anden gør. Sådan noget lignende står der i den hellige bog. Sådan var det med Per Skomager, og derfor havde han megen løn til gode herinde.

Jeg har senere fået lov til at besøge flere af mine sognebørn, men der er også nogle, jeg ikke er stor nok til at besøge. Jeg har i al fald lært meget, siden jeg sidst besøgte jer, og det er vist mange år siden. Hvor langt er I egentlig kommet i kalenderen?

(Lederen svarer: Vi er kommet til 1976.)

0 himmel! Du godeste, er I kommet så langt. Så er det jo tyve år siden, jeg var her sidst.

Så er det ikke så underligt, at I ikke kan kende mig. Men damen her, som jeg snakker igennem, hun kan sikkert huske mig. Det er nu pænt af hende, at hun vil tage imod mig. Dengang sagde jeg dæleme temmelig tit. Det gør jeg ikke mere. Har I lagt mærke til det? Den åndelige leder, kontrolånden Edgar, sagde til mig, at jeg skulle passe på og ikke gå for vidt.

I vil sikkert gerne spørge, hvad jeg foretager mig nu, og hvad jeg har oplevet i de forløbne tyve år. Det er nu ikke så let at svare på. Så kunne jeg jo også spørge jer, hvad I har foretaget jer de sidste tyve år, men det har jeg jo ingen kompetence til. Jeg har såmænd ikke lært alverdens ting, men lidt gavn gør jeg da ind imellem. For at forklare det må jeg bruge en jordisk betegnelse og sige, at jeg er en slags vågekone. Sådan nogle har I jo også på jeres hospitaler, når der er krise på. Ikke? **Men selv om vi ikke har et fysisk legeme mere, så har vi jo vort åndelige legeme, der herinde føles lige så håndgribeligt som det jordiske.**

Der er mange, der sover eller halvsover i lang tid efter, at de har sluppet det jordiske hylster, og så kan I jo nok forstå, at vi ikke bare kan lade dem ligge der og sove. Selvfølgelig passer skytsånderne på dem, men der er også mange hjælpere, der våger over dem. Når de vågner, træder lysånderne til og bærer dem ind i den himmel, hvor de hører hjemme. Der er mange forskellige himle. Jesus siger jo også i Bibelen, at i Guds hus er mange boliger, og hver drager til sit sted. Man kan aldrig komme et forkert sted hen. Det kan ses på vor udstråling, hvor vi hører hjemme. Selv om jeg bare er Mor Karen, så har jeg da også en skytsånd, der passer på mig og vejleder mig. Jeg har selv bedt om at få lov til at arbejde i de store opvågningshaller herinde, for på Jorden hjalp jeg tit til, når de unge koner skulle barsle, og ofte sad jeg nattevagt, når nogen skulle dø. Den gerning kunne jeg godt lide. I skal vide, at vi allesammen har en dejlig skytsånd, der følger os, hvor end vi er. En sådan holder også øje med jer, ja, med os allesammen. Det var vist ikke særlig åndrigt, det, jeg her fortalte jer, men jeres åndelige leder sagde, at I skulle se, at der findes andet end lysånder i denne store, nye verden. Der er også en plads til os almindelige mennesker. Jeg håber ikke, at damen (mediet M.A.) er ked af, at jeg kom.

Tak for i dag og Gud velsigne jer allesammen!

Inkarnationernes betydning

Først vil jeg fortælle jer, hvem der formidlede denne kontakt. Det gjorde en fælles ven, der mange gange har talt til jer fra dette sted, jeres tidligere rejsesekretær, A. C. Mortensen, der elsker jeres sag og jeres menighed. Jeg var da ofte hans inspirator og gav ham de ord i munden, der kunne give jer værdier at leve videre på. Han og jeg er nu lærere samme sted.

Han bad mig hilse og takke for årene, I havde sammen. Her vil jeg gerne tale til jer om genfødselsens betydning. Da kirken tog læren om reinkarnationen bort, tabte den noget af sin kraft. Ingen religion er større end sandheden, og når denne trædes under fode, forstyrres helhedsbilledet. **Gennem dogmerne bygges mure op omkring menneskene, så de ikke forstår forkyndelsen og derfor vender ryggen til. Men sandheden må frem.**

Vi er ikke kun til i den relativt korte tid, vi gennemlever på Jorden. Vi må forstå, at vi er evighedsvæsener, og at jordelivet kun er en passage mellem opholdene i den åndelige verden, der er vort egentlige hjem. **Vort inderste jeg er ånd, og de fysiske kloder er voksesteder for denne, som i en jordisk klædning skal vise, om de indvundne lærdomme har bærekraft i prøvelsernes og fristelsernes ofte vanskelige skole.**

Mange grove kanter i vor karakter slibes til netop dér, så derfor er det en såre gavnlig tid.

vi gennemlever. Når jeg fordyber mig i min Bibel herinde, åbenbares den ene sandhed efter den anden for mig. Dér fremtræder Jesu lære uden de menneskelige indgreb, tilføjelser og ændringer, der fordunkler det sandhedsllys, han bragte. Den dag vil komme, hvor kristendommen vil fremtræde i en ny og renere form. Kommende slægter vil kunne forstå genfødselsens betydning og skæbnelovens realitet, thi som man sår, må man høste. Det er en fundamental og guddommelig lov.

Da jeg sidst var borger på Jorden, boede jeg ved bredden af den givende flod Donau sammen med min familie. Vi levede et enkelt og nøjsomt liv. Vi kunne sejle på floden, der gav os føde, og vi kunne bade og vaske vort tøj deri. Som dreng sad jeg ofte ved bredden og filosoferede. Hvor mon denne flod egentlig begyndte, og hvor mon den endte? Et stykke borte fra vort hjem var der nogle farlige strømhvirvler. Hvordan mon de opstod?

Udsprang floden måske i bjergene langt borte mod vest og endte i havet et eller andet sted? Nu ved jeg mere om dette.

En dag skete der noget frygteligt, der fik betydning for hele familien. Min lillebror, der dengang var seks år, faldt i vandet og drev med strømmen, hvor han forsvandt i strømhvirvlerne. **I forstår sikkert, hvilken angst og smerte det var for os alle.**

Lille Martin var væk, og det varede længe, før han blev fundet og kunne jordfæstes. Vi fattede ikke, hvad Gud dog ville med det. Men om et øjeblik vil Martin selv komme og fortælle jer, hvad denne korte inkarnation gav af værdi. **Ret hurtigt efter druknedøden var han sig bevidst på det åndelige plan, men kort tid efter blev han sendt tilbage i en bestemt mission, der fik afgørende betydning for mig.** Jeg var da en ung knøs, der ikke rigtigt vidste, om jeg skulle blive i barndomshjemmet og gå i min fars spor, eller jeg skulle søge bort og finde andre muligheder, hvilket jeg inderst inde havde mest lyst til. En dag i skumringen, da jeg netop stod og tænkte over dette, stod lille Martin i åndelig skikkelse foran mig. Gud havde sendt ham til mig for at vise, at han levede. Jeg så forundret på ham. Kunne dette være rigtigt?

Så kom i min tanke de ord: Som jeg er opstanden, skal I også opstå! Denne dag blev afgørende for mig. Nu vidste jeg, hvad jeg ville. Jeg ville dygtiggøre mig og blive lærer, ja måske præst. Jeg ville undervise og prædike om Guds kærlighed og det evige liv. Således blev det, og jeg oplevede nogle velsignelsesrige år. **Efter min overgang til den åndelige verden blev jeg omtalte vens inspirator, og nu underviser jeg mange, der hungre efter at dygtiggøre sig i forberedelsestiden før et nyt krævende jordeliv.**

Det er Syrak, der taler.

Men endnu et: Som floden giver liv til planter, dyr og mennesker, således strømmer livets flod gennem os, ligesom den gennemstrømmer det ganske univers med den guddommelige kraft, der er givet af Faderen i kærlighed til alt levende. Løft jeres tanker derop, hvor kilderne springer, og sug næring til den hungrende ånd. **Læg alt i Guds hånd og gå trygt den vej, der er beredt jer under hans førerskab.** I tak og lovprisning slutter jeg min tale til jer og giver ordet til min lillebror.

'Jeg hørte, der blev talt om, hvad der hændte mig engang. Men der er sket meget siden da. Det vil jeg fortælle om, **fordi det kan være af værdi for jer at vide, at der er en guddommelig plan med os alle, en mening med, hvordan vi bliver flyttet rundt.** Vi har ganske vist delvis vor frie vilje, for ingen udvikling kunne finde sted, hvis vi blev ført i snor. Efter omtalte korte

inkarnation blev jeg ret hurtigt født igen, men dette havde jeg ingen personlig indflydelse på. Det var jeg ikke moden nok til. Højere magter bestemte, hvor jeg skulle fødes.

Med hensyn til druknedøden, da strømmen tog mig, mærkede jeg ikke noget særligt. Jeg husker svagt, at jeg slugte en masse vand, og at jeg gled ned i noget blødt og godt. **Da jeg blev mig helt bevidst igen, lå jeg i et par dejlige arme, hvis hænder kærtegnede mig.** Jeg blev båret ind i børnenes verden, hvor jeg var en lille tid.

Jeg vil blade lidt for jer i min lille billedbog. Der er mange kapitler, hvis man skal have det hele med, men jeg kan kun se så langt tilbage som gennem tre inkarnationer. **Før jeg var Martin, havde jeg en meget grov inkarnation, og denne primitive råhed kunne jeg end ikke i den åndelige verden frigøre mig fra.** ([lik denne](#)) Derfor blev det besluttet, at jeg skulle opleve nogle lykkelige barneår hos kærlige forældre i en harmonisk børneflokk. Dér blev jeg passet og plejet, så der ingen grobund var for grove tanker og følelser. Denne lille gæstevist på Jorden satte sine gode spor i min sjæl. Trods min uvilje blev jeg igen sendt ned på den barske klode til nye prøvelser. I Finland blev jeg født denne gang og atter under jævne kår. Det var i den tyndt befolkede, nordlige del af landet. Gammel karmagæld skulle betales tilbage gennem offervilje for mit land og mine kære. Da jeg blev voksen, lød krigstrommerne, og vi blev kastet ud i den krig, der betegnes som [Vinterkrigen](#). Jeg mindes en iskold nat, hvor jeg var bange, og kroppen frøs. Da stod min bror Syrak synlig for mine kammerater og mig, ligesom jeg engang gjorde mig synlig for ham for at trøste og vejlede, da han trængte til det. Vi hørte ham tydeligt sige: **Vær ikke bange, omend I skal dø, for der er en åben himmel til at tage imod os alle. Denne oplevelse gav os tryghed. Nu vidste vi, at vi ikke var helt forladte, at nogen vågede over os. Jeg blev dog såret, mistede en arm og et ben og var nu en ynkelig skabning at se på. Men jeg havde oplevet noget overjordisk, der holdt modet oppe. Årene som krøbling var smeltediglen for mig. Der skete en modning i min sjæl, og 33 år gammel vendte jeg tilbage til den åndelige verden.**

Livet på Jorden havde talt sit stærke sprog til mig og vist mig, at Gud formår at vende alt til det bedste. Der er stadig meget at lære, og jeg begynder at fatte forbindelsen mellem de forskellige menneskeskæbner, og fremfor alt står det mig klart, at vi som Guds børn ledes ad hver sin vej mod højere mål og større udvikling. Mit navn i Finland var Vaino, men nu, hvor jeg atter har mødt min bror, vil jeg igen kaldes Martin. Tak!

Hvem inkarneres og hvornår?

Jeg er [Ludvig Dahl](#) fra Norge, jeres trosfælle. Vi skandinaver har meget tilfælles. Over for det åndelige har vi også en fælles opgave at løse. I kender vort smukke nordiske symbol med de fem hvide svaner. De flyver i samme retning mod det fælles mål. Vi har endnu et fælles symbol, nemlig korsets tegn i vore nationale flag. Vi er også alle inden for den samme tidsperiode gået i brechen for den spiritistiske lære. Vi gamle pionerer glemmer aldrig den mission, der blev os pålagt engang, **og vi arbejder bestandig for, at dens lysende flamme fortsat skal brænde og blive til et bål, der sender sine gnister ud over verden til oplysning for folkene, der famler i tåge og mørke.**

Her på det åndelige plan, hvor jeg nu befinder mig, er jeg med i et arbejde sammen med repræsentanter fra de andre nordiske lande. Det er pastor Lillieblad fra Sverige, professorerne Haraldur Nielsson fra Island og Helmi Krohn fra Finland samt pastor Martensen-Larsen fra Danmark. Vi arbejder med et meget interessant emne, som jeg gerne vil bringe frem for jer her. Jeg ville ønske, at jeg også havde en stor forsamling af læger og præster foran mig; men da det ikke er tilfældet, må I gennem foredrag og samtaler bringe tankerne videre, så godt I kan. Der kommer nok en dag, hvor der er åbne øren og sind for

det, vi har at bringe. Thi vi har høstet rige erfaringer i det spand af år, vi har tilbragt i den åndelige verden.

Jeg var brændende spiritist, ([se også denne](#)) da jeg levede som dommer i den lille norske by. Det kostede mig megen kamp og forfølgelse, og det berørte også min stakkels datter. Det er altid svært at gå imod strømmen, men da jeg efter endt jordelivs gerning stod her på det åndelige plan, så jeg, at der dog var en dyb sandhed i det, vi havde båret frem. Om I også må lide lidt for jeres overbevisning, så giv ikke op. Når dette lys er givet jer i hænde, så er det, for at I med det skal lyse for andre. Så er det et pund, der er pålagt jer at forvalte på bedste måde. Hvor mærkeligt det end kan lyde for jer, så er vort arbejde herinde en slags kartoteksarbejde og umådelig interessant. **I ved jo, hvor mange oplysninger, der gives til personregistre på Jorden, og tro så ikke, at det står ringere til i den åndelige verden.** Alt indgår som impulser til disse store haller, og vort arbejde drejer sig især om sjæle, der hører Norden til, og sjæle som på en eller anden måde har karmatiske forbindelser. Nu nærmer jeg mig det emne, som jeg ønsker at bringe frem, og som jeg ønsker kunne blive råbt ud for store forsamlinger. **Videnskaben på Jorden har endnu ikke opdaget, at der findes en verden, hvorfra alle opfindelser kommer, hvorfra vi selv kom, og hvortil vi vender tilbage.** Hvis alle mennesker, også de såkaldt vise, kendte disse hemmeligheder, som I har fået del i, så ville verden se anderledes ud i dag, for så ville menneskene leve mere under ansvar. Med gru har vi set, hvor det bærer hen, hvorledes der skalttes og valtes med liv og død. Jeg tænker her på abortloven.

Nu vil jeg gerne opridse for jer, hvilke kræfter der sættes i bevægelse, når et menneskebarn er undfanget. Tro ikke, at sjælen er knyttet til det nys befrugtede æg. Nej, det varer noget, før der er fundet frem til den sjæl, der skal inkarneres netop der. I skal vide, at når befrugtning har fundet sted, så er noget stort og betydningsfuldt begyndt. **Der går straks meddelelse fra kvindens og undertiden også faderens skytsånder, der jo overvåger alt, hvad der sker. Der går bud til højere sted, at nu er der sket en forening, der vil udvilde sig til et brugbart legeme for en sjæl.**

Så påbegyndes en søgen efter den sjæl, der er bedst egnet under de forhold. Måske en, der har skæbnetilknytning til slægten eller til en af de unge forældre. Et stort arbejde er sat i gang meget hurtigt efter undfangelsen. Det kan også ses, om det nye legeme bliver defekt på en eller anden måde. I så fald findes der frem til en, der skal gennemgå dette, enten ifølge skæbneloven, eller der er en ædel sjæl, som for at stige højere, påtager sig dette og ved sit milde væsen, ved tålmodighed og kærlighed kan være et godt eksempel for andre. Også forældrenes kærlighed og offervilje bliver sat på prøve. **Den åndelige og den materielle verden arbejder mere intenst sammen, end I kan forestille jer.**

Da man jo delvis har sin frie vilje, hænder det, at den unge vordende moder viger tilbage for det besvær og ansvar, der følger med og derfor afbryder svangerskabet, da der ikke er straf for at bortkaste dette gryende liv. I uvidenhed brydes båndene, og der gribes ind i det allerede påbegyndte arbejde i den åndelige verden. I de grovere tilfælde, hvor der er gået mere tid, og der er fundet frem til den sjæl, som skal inkarneres på dette sted, er den udvalgt, har afbrudt sit arbejde på det åndelige plan og er begyndt at kredse om moderen. Den længes nu efter den dag, hvor båndene rigtig knyttes. Det sker, når den halve tid er gået, eller i hvert fald de første tre måneder. Skytsånden har fået sine instrukser, og alt er beredt til en inkarnation. Noget stort er påbegyndt. Dræber man da bevidst dette spæde liv, trækker de åndelige væsener sig tilbage med vemod og sorg.

Jorden er fordærvet. Der er ikke mere respekt for livet, ingen ærefrygt for nogen ting, men krig, mord og forstyrrelse på alle områder, så forgiftningen dræber både mennesker og dyr. Mine venner, vær med til at udbrede kendskabet til disse store sandheder. Vær med til at holde vor læres lys brændende, så religion og viden samt tro og tillid til Gud og hans skaberværk må komme i højsædet, så der kan komme en ny Jord med en ny menneskehed, der

har forståelse for livet og dets rige muligheder. **I det arbejde, hvori vi deltager, bliver vi vejledet af lyse ånder fra højere verdener.** Vi er kun tjenere for disse.

I dette arbejde kan vi følge, hvordan skyld og egoisme medfører gråd og sorg, og vi ser undertiden, hvordan en ung moder, der har bortkastet noget dyrebart og guddommeligt, i næste inkarnation begræder at være gold. En anden gang kunne jeg have lyst til at berøre et emne, der også ligger mig stærkt på sinde. Det er dødsriteriet, menneskenes indgriben i den hellige dødsstund, fødselsstunden til den åndelige verden, som derved ofte forstyrres. Hvem ønsker ikke at lade Gud råde og få lov til at dø i fred? Jeg ønsker alle en fredfyldt død, helst med en kær ven i hånden, en ven, der har et Guds ord på læben. Så drager sjælen på englevinger hjem til det evige lys. Farvel, I kære, og tak!

Røster fra ørkenen

Lars taler:

Der blev sagt mig, at jeg skulle følge med til en kirke, og at jeg dér måtte bekende alting. Det ville være til gavn, ikke alene for mig selv, men også for dem, der hørte det. **Nu vil jeg forsøge, men det er ikke så ligetil, for jeg skal give en beskrivelse af mit elendige liv på Jorden, og hvad følgen deraf er blevet.**

Der er lovet mig, at når jeg går herfra, vil der blive bedt for mig og for hende, Maja, der er med mig, og som jeg har gjort fortræd. Han, der hentede os op af elendigheden, lovede os, at vi snart måtte komme et andet og bedre sted hen, hvor der var gode mennesker og pæne omgivelser. **Han sagde også, at dette var en forberedelse til at komme til Jorden igen.** Men det går nu over min forstand. Det er også lige meget, bare det må føre til noget bedre.

Jeg hedder altså Lars og har været et slet menneske. Jeg har blandt andet altid haft et stort begær efter kvinder, forstår I, og efter spiritus og penge, og hvad man ellers kan få for penge. Det blev min ulykke, for jeg har aldrig kunnet tøjle mine begær. Jeg greb efter alle de kvinder, jeg kunne få - også Maja. Hun serverede dengang på en beværtning. Men det er længe siden. Dengang fandtes ikke meget af alt det, der findes i dag. I har vogne uden heste, lys uden åben ild og meget mere. **Det, jeg vil tale om her, ligger helt tilbage før år 1900.**

Der skete altså det, at jeg tilranede mig, hvad jeg kunne få, både i den ene og den anden retning. **Jeg tog pigen og hendes penge, og så ja, så kvalte jeg hende.** Det er meget frygteligt at tænke på. Jeg flygtede fra gerningsstedet og endte helt oppe i Nordnorge. Det var, som Fanden var i hælene på mig, sådan en fart havde jeg på. Jeg endte oppe i et fjeld, men det varede ikke længe, før jeg bukkede under af kulde og sult. **Jeg døde altså og befandt mig nogen tid efter, jeg ved ikke hvor længe, på et mindre rart sted, hvor jeg rendte på hende, Maja.** Hver gang jeg så hende, truede hun ad mig og forbandede mig. Ja, hun brugte ord, som det er mig forbudt at bruge her. Den tid står for mig som et mareridt. ([link til lign.historie](#))

En vis tid udeblev hun, men så en dag var hun der igen, og da var hun ligesom blevet en anden. Hun fortalte, at hun havde været i stilhed og oplevet så meget. **Hun var blevet klar over, at hun jo heller ikke var særlig god, idet hun havde lokket mange mænd i fortræd og fordærv.** Ved du hvad, Lars, sagde hun, den ene er såmænd ikke bedre end den anden. Skal vi ikke give hinanden hånden og være gode venner? Det gjorde vi så. Derefter har jeg været i en slags drømmetilstand, men ind imellem er jeg begyndt at se ind i mig selv, og det har jeg lært meget af. Der er sagt til mig, at det er meget vigtigt. Vi søgte hen i en oase, hvor mange talte venligt, ja, ligefrem kærligt til os. Det er en af dem, der missionerede dér, som bragte os

hertil. De har sagt, at trods alt har vi en fremtid for os. Hvis det er rigtigt, at vi skal begynde forfra på Jorden igen, vil det vel nok blive interessant at se den nye Jord med alt det, de nu har fundet på af fremskridt. Jeg er glad for, at hun og jeg er blevet gode venner. Jeg har besluttet, at hvis jeg møder andre, som jeg har været i konflikt med, vil jeg række dem hånden og få det gjort godt igen. Så vil der blive mere lyst omkring mig, og jeg vil kunne komme mellem gode og glade mennesker, hvor der også er træer og måske blomster og alt det, jeg inderst inde længes efter. Nu føler jeg mig så godt tilpas.

Jeg ser mange i lyse klæder omkring mig. Jeg ser også den mand, der hjalp os ud af elendigheden i den golve ørken. Der er fortalt mig, at han på Jorden var gift med det medium, jeg benytter. Han var så rar (no; hyggelig) og opofrende. Derfor vil jeg gerne igen sige tak. Han fortalte, at det faktisk er hans kirke, vi nu befinder os i. Nu føler jeg det, som om nogen løfter mig opad. Farvel!

(Kontrollen skiftede, og omtalte kvinde talte.)

Goddag. Jeg hedder Maja. I kan tro, at jeg er glad for, at det er gået mig så godt. Jeg har været isoleret i et ørkenlignende landskab i lange, lange tider. Jeg skal fortælle, hvad der førte til alt dette og vil begynde med min barndom. Jeg blev født i Norge, ikke langt fra en lille bygd. Mine forældre var meget missionske. Det var næsten alle dér i bygden. Det var ikke rigtig noget for mig. Der var bønne møder tidligt og silde, og en evig snak om Guds straf og om synd. Det miljø voksede jeg op i.

Da jeg var lille, tog jeg vel imod det som et barn, der ledes af far og mor, men da jeg kom i 14-15-års alderen, kunne jeg række tungen ad det alt sammen. Der kom en vældig følelse af protest op i mig. Man kan også blive overfodret med religiøse floskler. Det endte da også med, at jeg rejste til byen, hvor jeg tog plads i et stort hus. Men på de tider blev et almindeligt tyende ikke regnet for ret meget. De kaldte mig bare for tøsen, og jeg fik kun et ussel hummer bag ved køkkenet. Der var ingen, der tog sig af mig, og jeg følte mig meget ensom.

En aften, da jeg faktisk skulle være gået i seng, fik jeg pludselig en stor lyst til at se, hvordan livet levedes nede i byen. Nysgerrigheden drev mig derned. **Jeg kom i selskab med drukne mænd og kvinder. Det frie, raske liv tiltalte mig.** Jeg blev kysset og krammet, men da jeg vendte tilbage henad morgenstunden, har jeg nok set noget medtaget ud. Jeg syntes selv, jeg havde haft det dejligt. Så ofte jeg kunne, søgte jeg dertil, og en skønne dag fik jeg da også et spark ud af det fine hus. Jeg fik så plads i en havnebeværtning og giftede mig senere med ejeren, et gammelt løg, som jeg kunne se ikke havde langt igen. Det varede da heller ikke længe, før jeg sad med hele herligheden. Men da kom alt det grusomme op i mig, det, som jeg her må skrive for jer.

Jeg har blandt meget andet ondt også slået et menneske ihjel. Når jeg nu fortæller jer dette, kan I bedre forstå, hvorfor det gik sådan, at det blev mig, der blev offer for Lars og derved standset.

Men tilbage til hændelserne i omtalte havnebeværtning.

Jeg ville jo ikke være rigtig klog, mente jeg, hvis jeg ikke forsøgte at få det mest mulige ud af bedriften. Selvfølgelig sagde jeg ikke til mine kunder, at de skulle holde op med at drikke. Nej, det var da bare om at fylde på. Men det var ikke altid let at få fat i deres penge, for der var gerne andre mennesker til stede. Så fik jeg en sen aften en djævelsk tanke. Det var småt med hygiejnen i de tider, og der var mange rotter i og omkring huset. Nu og da måtte vi lægge rottegift ud. En sømand kom ind med hele sin hyre. Han skulle have mange såkaldte små sorte halv kaffe og halv brændevin. Mine fingre kløede efter at få fat i hans penge. Så fandt jeg på at komme gift i hans kaffepunch. Det var såmænd ikke ret meget, jeg kom i, men han var jo fuld i forvejen - og så skete det altså. Da han var båret ud i baglokalet, fik jeg fat i pengene, og der var ingen jordisk myndighed, der opdagede, hvordan det var gået til.

Man troede simpelthen, at han havde drukket sig ihjel. Men min ugerning er åbenbart

skrevet op andetsteds. Himlen mente vel, at nu kunne det være nok, og så kom Lars ind i billedet og gjorde ende på mit syndige liv. Som han har fortalt jer, blev jeg henvist til samme sted i den verden, der findes efter døden, og der har vi været isoleret i mere end halvtreds år. (50).

Det kan tage lang tid, før man finder ud af, at det er gavnligt at bede om forladelse. Jeg var jo blevet led ved dette under min opvækst. Alt det slette i min natur må jo have ligget på bunden af min sjæl eller i min karakter, og så var jeg ikke stærk nok til at modstå fristelserne. Dog kom der omsider en udsending, der viste os vejen til udfrielse. Nu skal jeg ganske kort berøre, hvor jeg nu er kommet hen. Vi er begge to på den gode vej ud af vore trængsler. Jeg er kommet i en lysere verden, hvor jeg er henvist til noget, der kan sammenlignes med en kristen højskole. Der skal jeg lære at forstå Bibelen og at forstå, at mine forældre havde tro på Gud, og at de elskede Jesus. Jeg skal lære, hvad synd er, for jeg har syndet mod Helligånden. **Det vil sige, at jeg har gjort noget, som jeg inderst inde godt vidste var forkert - men gjorde det alligevel.** En sådan synd kan ikke uden videre tilgives, har Jesus sagt. Nej, den må først angres og så sones. Det må jeg før eller senere komme til på en eller anden måde, måske ved gode gerninger. Vi lærer også, at vi ikke må nære det onde, men skal elske det gode.

Når jeg har lært mere om alt dette, vil jeg blive født på Jorden igen. Så vil jeg tage alt det med i mine tanker, som jeg her har lært, og der vil blive sørget for, at glemselens slør bliver lagt over mine mange fejltrin. Så god er Gud. Måske kan jeg, når jeg til den tid bliver voksen, få et arbejde, hvor jeg kan få lejlighed til at hjælpe svage sjæle bort fra deres brist og laster, ind på en bedre vej. **I sidste instans skader vi jo os selv og må en dag bøde derfor.** Al denne undervisning har jeg lyttet til med et åbent sind, og nu ser jeg fremtiden i møde med tak og med tro.

Farvel, og tak fordi I ville høre på mig.

Congo

Jeg vil lade tankerne trænge gennem den lånte hjerne og håber, at de kan omsættes i ord, som I kan forstå. Kald mig Congo, for der har min vugge stået gennem mange jordeliv for tider tilbage, men nu er jeg ved at vågne op til en mere bevidst tilværelse. **Et jordeliv er som et kapitel i en stor bog. Man skriver et afsnit, når man med bind for øjnene går ind i livsbogens historie, hvad enten man fødes som et sort eller et hvidt barn.**

Da forstår man ikke et ord af det hele, fordi man ikke har læst eller husket de foregående afsnit, men prøver vel hver gang at få det bedst mulige ud af det. **Men når man kommer ind bag det store forhæng, åbner bogen sig, og man forstår lidt mere.**

Tankerne, jeg her skal udtrykke, står for mig som billeder. Jeg ville ønske, jeg var en kunstner, der havde lærred og malerbøtter og kunne male symboler og billeder for jer, så I rigtig kunne forstå, hvad jeg vil sige. Så ville jeg f. eks. male en sten, en agat eller et tværsnit af jordlagene for at illustrere de forskellige tidsperioder. I ved, at når geologerne graver ned i de store bjergformationer, der har aflejret sig lag for lag igennem millioner af år, så kan man aflæse meget ved at skære et tværsnit igennem jord og sten. Sådan har jeg set mig selv som en rå sten, der er blevet skåret igennem, og ud fra de forskellige lag bliver det levendegjort for mig, hvorledes min udvikling er skredet frem. Jeg er ikke nogen skolet mand, men et primitivt menneske, der stadig søger efter noget højere. **De, der fulgte mig herind, sætter disse billeder op foran mig for at hjælpe mig.**

Nu ser jeg en sten, hvis ene halvdel kunne ligne en almindelig granitsten, mens den anden halvdel er slebet i få facetter og skinner ganske pænt. Som regel vil man vel gerne skjule det uslebne og vise det, der er slebet til. Sådan føler jeg det selv nu, hvor jeg sidder her

over for en flok kultiverede mennesker i det høje Nord og gerne vil skjule det ufærdige. Men hænder det, at stenen bliver drejet lidt, ser I glimt af det ufærdige. Men det er heller ikke mere end rimeligt, for det er jo sandheden. Der bliver sat et andet billede op foran mig nu. Det er et blomsterløg, vistnok det, I kalder en hyacint. Jeg ser den i tre faser. Først som det tørre løg, der ser temmelig dødt ud, derefter det spirende, der viser kraften, som bor derinde og så den færdige blomst, der har fået tilstrækkelig med væde, lys og varme og kan variere i farve og skønhed.

Jeg tror, at hvis vi skal sammenligne dette med mig, brodér Congo, er jeg at ligne med det midterste løg, der lige er begyndt at spire. Der kommer et nyt billede. Det er da et vældigt billedgalleri! Men da jeg ingen pensler og maling har, håber jeg, at I forstår mig, når jeg beskriver det. Jeg ser en vulkan. Jeg ser Jorden. Nogle steder er der skove, enge og marker, andre steder gold ørken. **Men det er altsammen kun en skorpe. Der er vældige kræfter under denne, vældige utæmmede kræfter, der nu og da bryder gennem skorpen og spyr ild, aske og ødelæggelse langt omkring.**

I og jeg er jo også en del af Jorden. Også vi har inden i os utæmmede kræfter, der nu og da spyr ild og ødelæggelse omkring os. Således ved jeg, at jeg er meget ufærdig. Jeg mindes tiderne i mit hjemland med drønende varme, med regnskove og floder, der bruste. Der var primitive hytter med stolte, stærke, men ubarmhjertige krigere. Jeg var en af disse og gik omkring som en kæmpe, stærk og voldsom, med urkraften boende i mig. Jeg kom til andre grupper med spyd i hånd, og jeg så, at der var lilleputfolk andre steder på den store, rige Jord, pygmæer kaldes de.

Når man møder dem, lader man spydet falde, selv om blodet også koger i dem, og urkræfterne endnu ikke er tæmmede. Der vises mig en ny stribe i min sten: en lys stribe, der fortæller mig om noget afgørende, et vendepunkt for mig og mine.

Det var, da de første missionærer kom fra Europa. I begyndelsen så vi med skepsis på dem, men nu skal jeg fortælle, hvad der gjorde stort indtryk på mig. Det var, når de talte om Jesus Kristus og hans moder Maria. Denne fine, ædle kvinde, der fødte ham. De talte så varmt og så gribende om Jesus. De tændte lys og klædte sig i hvide klæder til ære for ham. De tog sig af vore børn og prøvede på at tæmme noget af vildskaben i os. Da jeg efter denne inkarnation kom ind i den åndelige verden, havde jeg ikke andet i tankerne end ønsket om at få lov til at se denne Jesus og hans moder. Nu ved jeg ikke, om jeg har set ham personlig, men så har jeg set mange andre, der lignede Jesus, med gode tanker og kærlige hænder. Og gode kvinder i hvide klæder. **Missionærerne i det varme land helbredte også vore syge. Derfor kom vi til at holde af dem.**

Da jeg som omtalt kom tilbage til den åndelige verden, kom jeg en tid i en skole. Jeg ville så gerne tilbage til mit folk som en skolet mand. Så følger et afsnit på Jorden, som ikke står mig helt klart eller også føler jeg mig generet af at skulle afsløre detaljer. Det var nemlig svært for mig at tæmme visse drifter. Jeg mindes, at jeg var i et kloster, var spærret inde i en celle, hvorfra der kun var adgang til en kirke. Der stred jeg en forfærdelig kamp. Jeg følte mig som en vulkan, hvis indre kræfter pressede på. Senere blev jeg en slags hjælper for en præst eller missionær, men det var jeg endnu ikke moden til, for allerbedst som jeg stod midt i arbejdet og så kvinderne og deres små børn, kunne jeg ikke stå imod. Der er en side af ens udvikling, der ikke kan sættes bom for i et nu. Det skal komme gradvis, skal udleveres. Derfor vil jeg sige til jer, der måske har nogen indflydelse på udviklingen, at: **I må ikke forcere et urfolk for stærkt frem. Jeg ser igen blomsterløget.** Det ser tørt og intetsigende ud og venter på jord, lys, varme og væde. Nu bliver det plantet i muld. Det kæmper og kæmper, indtil det en dag har sat den første lille spire, der, eftersom forholdene betinger det, en dag bliver blomstrende og smuk. Jeg står på en skillevej.

Jeg længes efter et lys, jeg endnu ikke kan nå. Jeg længes efter at høre mere om Jesus eller en anden mester. Men denne hvide søster, der førte mig herind, sagde, at det både ville

gavne jer og mig at fortælle det, jeg har sagt. Måske skal jeg snart til Jorden igen, og måske skifte køn. Det kan ske, at dette er gavnligt, så man gennem moderfølelsen bliver mere omsorgsfuld og blid. **Men en sådan skiften køn kan også give visse fysiske og sjælelige forviklinger.** Men dette er ikke noget, jeg selv bestemmer. Det afgøres på et højere sted, hvad der er mest gavnligt for ens åndelige udvikling. Men jeg ved, at Gud vil hjælpe mig og lede mig til det, der tjener mig bedst. Vil I bede for mig, at jeg må finde mig selv og engang nå til det mål, jeg gerne vil nå. Som det sidste billede ser jeg et kors blive rejst foran mig. Der står skrevet på det: "Gud er kærlighed", og ved dets fod står ordene: "Ved dette skal du sejre". Nu må jeg gå. Farvel og tak!

Til tonerne af denne sang, gled han bort:
Lær mig at kende dine veje
og gå dem trøstigt skridt for skridt.
Jeg ved, at hvad jeg fik i eje er borget gods,
og alt er dit.
Men vil din stærke hånd mig lede,
jeg aldrig fejl på målet ser.
Og for hvert håb, som dør herved,
får jeg et håb i himlen mer.

Men lær mig frem for alt at kende
din grænseløse kærlighed,
den som kan tusind stjerner tænde,
når lykkens sol er gået ned.

Den tørrer tåren, som den skabte,
og læger såret, som den slog.
Dens vej går gennem det,
vi tabte, den giver mere,
end den tog.

Pilgrimmen

Jeg er en pilgrim, der gæster dit hus. Alle er vi pilgrimme på vej mod et mål forude. For kort tid siden havde jeg en oplevelse, som jeg gerne vil dele med jer. Jeg hørte sang i det fjerne. Den kom fra en pilgrimsskare, der vandrede ad en smal sti op ad en bjergside. Alle bar de hver et tændt lys i deres fremstrakte hånd og sang om deres vandrings mål og glæden, der ventede dem forude. Deres sang slog mig i møde som en kraft, der drog mig hen til dem. Jeg bad om et lys, fik det tændt ved deres lys og fulgte så syngende med dem i forventning og glæde. Vi nåede et plateau, hvorfra der var en vidunderlig udsigt, og da jeg så ned mod Jorden, der har fostret os så mangen en gang, strømmede tankerne gennem mit sind: Oh, du livgivende klode, der har taget os i favn. Du har tugtet os, når vi trængte til det. Du, Moder Jord, har givet os alt det, vi åndeligt talt har i vore hænder og ladet os opleve din mangfoldighed, du vor udviklings herlige planet.

Som vi stod der, tror jeg nok, at hver enkelt af os gennemlevede som i glimt, hvad de mange inkarnationer havde givet os gennem tiderne. Vi takkede Gud for glæder og for sorger, for smil og for tårer, for alt, hvad han lod os møde til renselse og lutring indtil denne dag. Alt det forbigangne gled forbi os, men samtidig måtte vi også skue fremad og opad. Der åbnede sig for os endeløse vidder. Alt åndede skønhed, fred og harmoni. Da trådte en leder frem. Han pegede opad mod det foreløbige mål, vi skulle nå.

Da vi nåede dertil, blev en skønhed uden lige åbenbaret for os. Der bredte sig et tæppe af det fineste græs, der så ud, som om det aldrig havde været betrådt af nogen fod, og blomster stod i tætte klynger, omkranset af stolte træer. På denne fredfyldte plet, hvor luften bølgede i farver, samledes vi i en rundkreds for at holde gudstjeneste. Alle holdt vi vore lys frem, som ville vi med flammerne tilkendegive, at her - oh Gud, lader vi vor sjæls flamme nå op imod dig i bøn om, at du, vor Fader, vil sende os din helligåndskraft og din fred.

Da var det, som om himlen åbnede sig, lysskæret blev stærkere og stærkere, og ud af dette lyshav dalede skikkelser **fra højere himle** ned mod os. Deres klæder var skinnende hvide, kantet med gyldne borter. Her kom svaret på vor bøn. Her kom disse sendebud fra høje himle for at mætte vore hungrende sjæle. Dette var pilgrimmenes mål, og tro mig, I, der også er pilgrimme mod et højere mål, at vort bæger blev fyldt, og vi gennemstrømmedes af en himmelsk glæde, som jeg aldrig før havde følt så stærkt. Glade og lovprisende Gud, vendte vi tilbage, hver til sit sted, hvor vi hørte hjemme. Sådan er den verden, der venter jer, I kære. Sådan er den Gud, vi tilbeder og lovpriser. Han er i sandhed kærlighed. Beder vi ret af hjertet, giver han os i så rigt et mål. Når man således er opfyldt af noget stort og smukt, ønsker man at dele det med andre. **Jeg vil forklare jer mine tanker i et billedsprog, så I kan forstå, hvad jeg mener.**

Vi ser jo, at livet er styret af en viis og kærlig Skaber - at alt er underkastet udviklingens lov, fra det mindste lille mikrokosmos til det store makrokosmos, som vi bare ser et lille udsnit af. Så kunne vi jo spørge alle de forskellige levende væsener, der rører sig omkring os under forskellige udviklingsformer, hvad de forstår ved livet, og hvordan de opfatter tilværelsen.

Når jeg nu lader dyrene tale, som et tankeeksperiment, skal I sammenligne disse dyrs svar med menneskenes opfattelse af livet. Jeg kunne begynde med noget lyst og klangfuldt, en syngende glad lærke og spørge: Lille lærke, hvad forstår du ved livet? Er du glad for det liv, som Gud har tildelt dig? Lærken svarer: Livet er en sang til Guds ære, hvori jeg udtrykker min glæde over, hvad der er blevet mig til del. Jeg kunne vende mig til sneglen med hus på ryg og spørge: Lille snegl, du er jo også en af Guds skabninger nede i dette jordeliv. Hvad mener du, livet er?

Den ville sikkert svare: Det er en møjsom gliden hen over en knudret skorpe, bærende en byrde på ryggen. Sparsom er glæderne, og jeg må styre mig frem med de organer, jeg er blevet udstyret med og prøve at bære min byrde så godt, jeg kan. Men en anden skabning har fortalt mig, at jeg ikke bare skal se på byrden. Jeg skal også se på den Guds gave, der er givet mig gennem denne byrde. Jeg kan ty ind i mit hus, fordi jeg altid har det med mig. Jeg kan søge skjul og sove derinde, trygt og godt.

Den var forstandig, den lille snegl, for den havde lært at se tingene fra to sider. Så standsede jeg ved en rosenknop. Åh, den stod der lige på spring. Jeg så, der var noget skært og fint bag de grønne dækblade. Jeg standsede og spurgte: Lille rosenknop, du, der er plantet i jordens muld for en tid, hvad mener du om livet, der er givet dig? Den ville smile mig i møde, måske løsne et lille blad og sige: Livet er udfoldelse og glæde. Jeg suger gennem min rod af jordens kraft, rejser mit hoved mod Guds dejlige himmel og folder mig ud til glæde for den, der kommer forbi. Sådan opfatter jeg livet med tak. Jeg nikker glad til rosen og de mange andre blomster, der lyser mig i møde. Jeg ser, at de drager insekter, sommerfugle, bier og mange andre skabninger til sig, sådan at alt kan fuldkommengøres i hver enkelts mission: at glæde, at lyse og gavne.

Nu ser jeg en lille jordhøj i nærheden af rosen. Det er et muldvarpeskud. I tanken banker jeg på og spørger, om der er nogen hjemme, og der kommer et lille hoved frem. Hvad mener du om livet, broder muldvarp? Livet er en vandring i mørke. Hvis det er hele tilværelsen, hvad jeg har fornemmet med mine halvblinde øjne hernede i de mørke gange, så er livet ikke meget værd. Det er mørke og tristhed, bare en kamp for eksistensen.

Ja, ja, min ven sagde jeg til muldvarpen, der kommer en dag, hvor du kommer op af de mørke gange. Nej, nej, sagde den til mig, det vil jeg nødtigt, for jeg tåler ikke lyset. Jeg er dømt til evigt mørke. Nej, broder muldvarp, det er du ikke. Der kommer en dag, hvor du skifter form og får lov til at bevæge dig, hvor der er lys og blomster. Vi får se, sagde den, og så gik jeg videre.

Det begyndte at regne. Jeg så på regnen, og min tanke spurgte: Du silende regn, du er jo også skabt af Gud, givet til menneskene for at alt kan gro. Hvad mener du, at livet er? Og mens regnen strømmede ned, hørte jeg, at den sang med vemodig stemme: Livet, broder, det er tårer, tårer, spandevig af tårer. Stands nu lidt, sagde jeg til regnen, det er mere end tårer. Du har en mission netop der, hvor du er, med al din vemodige regn. Du bringer jo liv til blomster og dyr, du er et led i hele udviklingen, også i din egen. Du væder jorden og giver den grøde. Hvorfor har du aldrig kunnet se, at dine tårer har en mission, har et mål, en mening? Så se da, hvorledes det giver vækst for din fod. Se, hvor de store træer suger til sig og får kraft deraf. Se, hvordan det en dag bliver til vældige kroner, der skygger for de små dyr, der ikke tåler den stærke sol. Jo, du er et nyttigt noget, kære regn.

Så mødte jeg et menneske, en ung student. Han måtte vel se videre og dybere i tingene end de, der stod på et lavere udviklingstrin. Men hans svar var:

Det er altid slid og slæb. Det er en evindelig skolegang. Jeg kender ikke meget til frihed og glæde. Jeg skal lære og lære og gang på gang gå op til eksamen. Det er en hård vandring hernede."

Ja, men kære ven, hvis det nu er et af livets mål at gå i skole, hvis nu netop din klode er stillet midt i universet for at give dig denne skolegang, så du kan blive dygtig og vise andre vej, så prøv at se på den strenge skole med mildere øjne og sig tak til Gud derfor."

Derefter mødte jeg en vismand, måske hans lærer. Du vismand, du udstråler visdom og balance, harmoni og glæde. Hvad har du at sige om livet hernede?" Han standsede, så ud over området og løftede så sit blik op imod højderne, idet han sagde: **Jorden er jo bare det første lille trin. Alt det derude, de åndelige verdener, de åndelige kloder, sfærerne og hvad der findes derude i universets dybder det er altsammen noget, vi skal nå engang. Jorden har fostret mig mange gange. Hun har taget mig i sine arme og båret mig ved sit bryst. Hun har tugtet mig utallige gange, men derigennem har jeg lært, hvad jeg ved i dag om Gud og hans kærlighed."**

Så vendte jeg mig bort og tænkte: Nu står du der som frigjort ånd, afklædt kødets dragt. Din stemme kan ikke høres i jorderiget, din klædning kan ikke ses med jordiske øjne. Herre, min Gud, hvordan skal jeg kunne dele al denne viden og glæde med menneskenes børn dernede? Hvordan skal jeg kunne sende bud til dem om alt det, jeg oplevede på min vandring mellem dyr og træer. Træer, der svarede, da jeg spurgte dem, hvad de mente, for de sagde nemlig noget, der var værd at tænke over. De sagde: Livet er en meget langsom vækst fra et lille bitte frø gennem mange, mange somre og vintre, en langsom vækst i det stille, indtil dette er nået: at blive et stort træ, der kan give skygge for dem, der ikke tåler solen, redeplads for fugle og dyr, ja, kan endog sætte frugter til føde for mange.

Og træet begyndte at forstå tilværelsens mening og måtte sige tak til Skaberens, **fordi netop dette, at dets vækst skete langsomt, gjorde, at det blev stort og rigt.** Efter denne pilgrimsrejse, hvor lysengle fra højere verdener åbnede for selve livets store billedbog, følte jeg mig opfyldt af en stor glæde, og er man rigtig glad, føler man trang til at dele sin glæde med andre og allerhelst med mennesker, der endnu er i kødets dragt.

Da denne tanke var født, kom en lysånd hen imod mig. Det var jeres åndelige leder, der bød mig at følge med. Han forklarede, at i Jordens åndelige ørken findes små oaser, og til en sådan ville han føre mig. Dér kunne mine tanker udtrykkes i ord og blive hørt af mennesker, der søger deres andagtstime på dette sted. Der ville jeg blive mødt med bøn og sang, og gennem et medies mund ville mine tanker trænge igennem og blive hørt. Jeg ville ikke kunne ses, men de ville lytte til den belæring, jeg kunne give dem. Derfor står jeg her, kære venner, og siger tak for den tillid, der vises mig.

Mon I gennem mit billedsprog har forstået, at vi alle har gennemlevet mange faser, tunge karmabyrder, mange kampe og mange store og små sejre. Har I forstået, at I er som roser under udfoldelse, men at I også gennem lange tider, ligesom muldvarpen med blindede øjne, har gravet jer gennem uvidenhedens mørke gange, indtil I er nået det, I er i dag. I har oplevet regnens velsignelse og solskinnets styrkende kraft, og I erkender, at Skaberen har skabt alt så viseligt. Så arbejd jer da bestandig fremad og opad just der, hvor I er stillet, thi Gud har aldrig andet end godt jer villet. Søg, og I skal finde! Bed, og I skal blive bøn hørt! Banker på, og døren ind til forståelsens lys skal åbnes for jer, således som det er sket for mig, en pilgrim, der i ydmyghed takker den Højeste, fordi han opfyldte dette ønske for mig: at blive hørt af endnu inkarnerede mennesker på Jorden.

Oftentimes sagde Mesteren: Den, der har øren, han hører! Må jeg, en af hans små tjenere, sige det samme. Godnat, Guds fred, og tak!

Advent

Jeg er en landsmand og i følge med en anden landsmand, som I kender. På Jorden havde jeg et levende virke og rejste gennem mange fremmede riger, hvor jeg inddrak al den skønhed, de bød mig. Men en dag blev den tråd* brudt, som bandt min sjæl til stoffet, og jeg

blev båret ind i en verden, der var hundrede fold skønnere end alverdens fagre riger på Jorden, thi alt var og er herinde opfyldt af en vidunderlig fred og skønhed, der gør, at man ånder befriet og føler **sig gennemstrømmet af en salig fred.**

* << 'den tråd brudt, som bandt min sjæl til stoffet...'

< tegnet her, og mer om det i "["you forever"](#)", + [link til dansk utg.](#)) eller pdf

Men så kom budskaber til os om den urolige Jord, om den splittede og ulykkelige verden, og min ven og jeg besluttede os til denne rejse for at se, om disse beretninger var sande. Thi vi var så

Forfatteren, fru Mimi Arnborg, Risikov, kendt af mange, dels på grund af sin foredrag landet over, dels på grund af sit meget fine medicinske arbejde, men især gennem sin første bog, "At dø er at leve", der udkom i 1977, og som hun fra åndelig side blev tilbudsaget til at udgive.

Den viste sig også at bringe hjælp og veledning til mange mennesker, hvilket et væld af tilkendegivelser tydeligt har vist. For eksempel er den blevet anbefalet til optagelse på lydbånd. Det er nu sket, endda med forfatterens egen indtaling. Denne lydbog vil nu udkomme og derved bl. a. glæde mange svagtsende mennesker.

En del forfattere har beskrevet selve dødsøjeblikket, efter beretninger fra bevidstløse og skindede mennesker, der havde oplevet et lysglimt, de havde svært ved at beskrive sig fra. Mange havde endda også mødt deres forudgange kære og set, hvor lykkelige og ungdommelige de så ud. Men det er kun få beskåret at kunne modtage og videregive oplysninger om sjæleens videre færd på de åndelige planer.

Det har Mimi Arnborg formået i denne bog, der er bygget på et lille udvalg af transcetaler gennem halvtreds år. Disse er læses bevarer ved hjælp af stereograf og blindeoplysninger, og her fortæller sjæle på forskellige udviklingstrin om deres oplevelser på "den anden side".

Denne bog er også blevet til på meget indtrængende opfordring fra den åndelige verden, og da det er Mimi Arnborgs store ønske at kunne tage dødsfrygten fra menneskene, har hun her vist sit tjenerind ved at videregive det, som hun er givet særlige evner til at formidle.

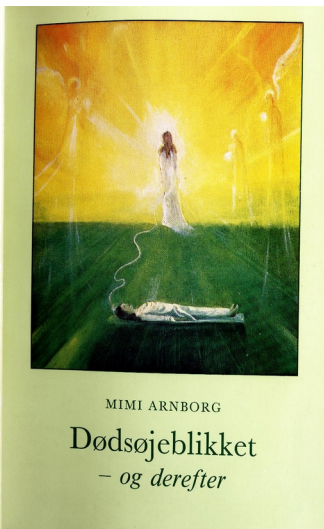
Der er i disse år megen debat om døden, dens grænse og hvad derpå følger. Derfor har denne bog en ganske særlig mission, idet den besvarer læseren i troen på:

At det ingen død findes, at vi lever evigt, blot i forskellige ikklædninger.

Ryhls Forlag

6200

ISBN 87-87873-00-1

optaget af vort fælles arbejde - det, vi havde fået lov til at virke med - at Moder Jord en tid var kommet i baggrunden. Så drog vi da herved, oh, hvilket syn, oh, hvilken sorg og bekymring, der slog imod os. Vi stod ved hinandens side, foldede vore hænder og bad: Oh, Gud, se i nåde til vor Jord!

Nu er det sådan, at disse strømninger, for eksempel inden for kunsten, afspejler livet med dets rørelser og udvikling, og vi, der bader os i kunstens gyldne toner og farver herinde, hvor vi nu bor, vi så, hvad spejlet gengav fra Jorden. I farver, i skulpturer, i toner og i

digting var der uro i menneskehjerterne. Hvad var det for skærende toner og disharmonier, der nåede vort øre? Hvad var det for grelle toner, farver og afstumpede skulpturer, blottet for skønhed?

Hvad var det for digte, der slyngedes ud i æteren og afspejlede de splittede sind? Åh, jeg selv har mangfoldige gange tolket, hvad der boede i menneskesindet på Jorden. Jeg selv har vel engang, eller mange gange, måttet sætte masker på mit ansigt og spejle, hvad gamle Holberg så, spejle en politisk kandestøber, spejle en Jeppe og vise, hvorfor han drak. Således som spejlet kan holdes op for dem, der nyder disse farlige gifte for at flygte bort fra virkeligheden, flygte fra opgaverne i stedet for at løse dem.

Jeg måtte spejle en Jean de France, denne lille fyr, der blændes af guldets, af formerne og af stads og herlighed. Åh, minderne vælder ind over mig i denne time, hvor jeg er jordelivet så nær igen. Jeg mindes de lange rejser. Jeg mindes de store dage i Amerika, hvor det talende Shakespeare-stykke *Every man*, eller som det hedder på dansk **Det gamle spil om enhver**, gik over scenen og talte om døden, om troen, om det gode og det onde. Men sådanne talende beretninger er der vist ikke megen interesse for i dag.

Vi har set, hvordan strømningerne som bølger slår mod verdens kyst. Vi har set, hvorledes uærlighed og vold rejser sig som bølger fra havet ind mod kysterne, og vi har set, hvorledes disse bølgeslag underminerer skrænterne, så store træer mister fodfæstet og styrter i havet. Oh, jeg må græde.

Mit følsomme sind græder, men så står han ved min side, den gode, trofaste ven, der har skrevet så meget smukt og sandt og talt derom i kirkerne. Han holder sin hånd op imod mig og siger: Stille, stille, min ven, der er jo dog en Gud foroven, selv om skydækket skjuler hans milde åsyn, og alt for få ønsker at drage dækket til side og se hans kærlighed. Og han siger: Fortalte jeg dig ikke på vejen herved, at jeg har haft en vision, og at jeg har skrevet et stykke, der engang vil blive ført til Jorden. Det hedder Advent. Du ved vel, at det betyder beredelsestid, komme eller forventningstid.

Han fortsatte: Jeg har set - også hist ved Danmarks vestkyst - hvorledes bølgerne har rejst sig, og mangan en skude var i nød - men det blev dog stille igen. Jeg har set og følt krigens hæslige rædsel på min egen krop men der blev dog fred igen. Således må vi aldrig glemme at se frem mod den nye dag, selv om natten er mørk. Thi jeg har set i denne vision, at denne storm, der gjorde så ondt, disse uvejrsskyer, disse splittede sind, at alt dette skal til, for at det ufuldkomne kan løbe linen helt ud, så livet selv kan tale sit sprog til den enkelte - thi ellers forstår han det ikke. **Vi kender ikke glæden, hvis vi ikke har kendt smerten. Vi kan ikke værdsætte lyset uden på baggrund af mørket.** Vi kan ikke skønne på den hellige, lille kirke, uden at vi har prøvet at miste den. Derfor hold fast ved den. Der bringes bud om højere verdener, om Guds plan, om hans kærlighed og hengivenhed for hver en sjæl. Han vil, vi skal lære, at bag de forrevne skyer dér er han.

Åh, menneskeborn, hvorfor dækker I hans åsyn med det tætte slør? Hvorfor åbner I ikke sjælen og søger at nå ham med tanken? Da ville han tale til jer om adventstiden, om det, der skal komme. Han ville tænde en forventningens glæde i jer, sådan som I føler det ind under jul, hvor I begynder at få grangrenene frem og tænder lysene. Da ser I hen imod julens komme. Den, der varmer alle hjerter og knytter den tråd med himlen, som altid burde være der. Så ville verden ikke se så mørk ud, som den gør i dag.

Tænd forventningens glæde i jeres sind! Men inden vi forlader jeres lille kirke, vil vi pege på det, der skal komme. Når de store bølger er skyllet mod stranden, og uvejrsskyerne er trukket bort, så har angsten og bekymringerne blødgjort de hårde og forhærdede hjerter, og en ny sol står op, en ny dag begynder, og et tidsrum oprinder, hvor høje tanker kan nå ned fra himlen. Disse ædlere tanker og følelser vil da afspejles i en ny kunst, der vil minde om forgangne tiders.

Advent hed det, han skrev. Uden på bindet tegnede han et skib, der sejler mod

<solopgangen. Advent er nu inde for jer, advent i jeres sjæl i denne stund. I håber og tror på Gud og hans kærlighed, at han vil forme og danne sine børn efter sin vilje, sådan at hans billede står klart i hjertedybet, og når det er sket, så glædes den høje Mester, så er hans gerning alt sket!

Inden vi drager tilbage, må vi gøre noget. Vi føler jo selv, at vi ikke uden videre kan løfte os op til alt det lyse og skønne. Vi vil bede med jer, bede om lys og fred.

Jesus Kristus bliver vi aldrig færdig med. I den himmelske Bibel findes flere lignelser og beretninger end i den jordiske, og disse lignelser beskriver han, min ven, så manende stærkt, og så bringer vi dem til de verdener, der trænger til, at der bliver peget på sjælens sande jeg, på fejl, brist og muligheder. Så kan vi godt spille 'Every man' og alt det i forening med det nye for dem, der har svært ved at finde

vej til helligdommen, men er lettere at lede ind, hvor det skrevne ord bliver talt og gjort levende.

Jeg håber, jeres åndelige leder bifalder mine ord. Han er en stor lysånd, der i sandhed åbner døren for jer til visdom, lys og fred.

Det var, som om jeg for en stund gled hen og bare lod tanken tale. Jeg stod uden maske. Vær sikker på det. Måske skulle jeg have maskeret mig lidt for at tænde større glæde i jeres sind, men I må godt vide, at gamle venner, der har forladt denne Jord, bekymrer sig over menneskehedens uvenskab med hverandre. Elsker hverandre! Sådan lyder Herrens bud, og nu, mens jeg står her, velsigner min præstevn jer. Jeg hører klokkeklang, og han siger:

Herren velsigne dig og bevare dig, han lade sit ansigt lyse over dig og give dig fred i Jesus Kristus.

Farvel, I kære, og på gensyn!

Hilsen fra børnenes paradys

Jeg hedder Else og er syv år. Min lærer hentede mig og fulgte mig herind. Jeg har besøgt jer før. Jeg kan godt lide at tale gennem damen. Det er så morsomt, for det er ligesom, der er så langt ned til mine ben.

Jeg skulle fortælle lidt om Sarah, vores lærer. Hun er som en mor for os. Det er godt, jeg har hende med, for ellers bliver jeg flov over, at der er så mange mennesker, der ser på mig. Jeg må heller ikke låne damens lommeværkløse at lege med, ligesom sidst, for da slog jeg så mange knuder på det, at de næsten ikke kunne løses op bagefter, og damen kunne ikke pudse næse i det. (hun fniser).

I er vel ikke vrede over, at der kommer et barn her, men Sarah siger, at det er fordi den, der talte før, talte så højt og så længe. Så kalder de mig en hvileånd, for damen er både gammel og træt og kan ikke tåle, at der kommer to, der taler så højt, for den åndelige leder, der hedder Edgar, skal jo altid slutte jeres møde.

Det er i grunden en skam, at ikke ret mange af jer kan se mig, for jeg har en fin lyserød kjole på, og blomster i håret og om livet. Jeg havde også blomster med til en mor, der sidder dernede, fordi hun har mistet et barn. Måske kan hun slet ikke se blomsterne, og det er egentlig en skam, for sådan nogle gror der slet ikke på Jorden. Disse er meget kønnere. Når jeg kommer her, så kan hun da se, at man lever videre et andet sted. Jeg må kun tale i ti minutter, men jeg kender ikke klokken. Det ordner de voksne så.

Min mor og far var meget kede af det dengang, jeg ikke skulle være hos dem mere. Jeg kan huske, at de sad hos mig og græd, da jeg var lige ved at blive løftet ud af min syge krop. Jeg sagde til dem, at de ikke skulle græde, for jeg var nødt til at gå med den engel, der ventede på mig. Det måtte de da kunne forstå. Men de kunne måske ikke høre, hvad jeg sagde. **Det var altså min skytsånd, der hentede mig.**

Da det senere blev jul, ville jeg så gerne ned til dem og se, om de græd endnu. Og så ville jeg også gerne vise dem, at jeg nu var rask og kunne gå pænt på mine ben. **Men de kunne slet ikke se mig. Det blev jeg så ked af. Så gik jeg hen til juletræet og pillede ved nogle klokker, men det kunne de hverken høre eller se.**

Men ved I hvad? Så sang de Velkommen igen Guds engle små - hvorfor ganger I vor dør forbi og volder os den kvide?" Jeg tror, at min mor pludselig kunne mærke mig, for hun gik hen og tog mit fotografi ned og kikkede på det. Og så råbte jeg: Vi går heller ikke jeres dør forbi, for vi er her jo. Og nu skal I høre (hun ler): Da billedet hang på væggen igen, spurgte jeg min skytsånd, om vi ikke kunne pille lidt ved det, så de rigtig kunne se, at jeg besøgte dem.

Så kom der sådan en kraft oppe fra Gud, at jeg kunne skubbe lidt til det, så det hang helt skævt. Mor fik store øjne og råbte, så de alle sammen kunne høre det: Nu ved jeg, at min lille pige er her. Åh, jeg blev så glad, for de sang Glade Jul og havde allesammen glædestårer i øjnene, da de kom til det sted, hvor der står: lønligt iblandt os de gå. Så tog vi glade derfra, for nu skulle vi hjem og holde jul i himlen. Jeg tænker tit på min far og mor og glæder mig, til de engang kommer ind til mig. Jeg har det jo så godt her og går i skole sammen med mange børn. Vi lærer om Jesus og om Gud, og at vi allesammen er Guds børn. Så lærer jeg også at tegne, for det er jeg dygtig til. Jeg er altid glad, men det sted, hvor jeg bor, kaldes også for Børnenes Paradis. Der var heller ikke noget ved at blive på Jorden, når jeg altid skulle gå med stok og ikke kunne gå pænt på mine ben.

Derfor siger jeg Vorherre tak for, at jeg blev flyttet herind, hvor jeg er nu. Vi danser og synger og har det dejligt. Nu skal jeg gå. Hils damen og sig, at jeg har blomster med til hende også. Vil I synge lidt for mig, ligesom da jeg kom. I synger så kønt.

Farvel.

Der synges:

Nu titte til hinanden de favre blomster små,
de muntre fugle kalde på hverandre.
Nu alle Jordens børn deres øjne opslå,
nu sneglen med hus på ryg vil vandre.

Den kære Gud og Skaber den mindste orm er nær.
Han føder fugl og markens lilje klæder.
Dog menneskenes børn har han allermest kær
Gud ånder på øjet, når det græder.
Guds søn var selv et barn, og på krybbestrå han lå.
Hans vugge stod på jord foruden gænge.
Guds himmeriges fryd har han lovet de små
og blomster fra paradisetts enge.

Guds søn har os så kær, han er børnevennen stor. Han
bærer barnet op til Gud på armen.
Han storm og hav betvang, da han vandrede på jord,
men børnene leged ham ved barmen.

O du, som os velsigned og tog i favn de små,
en morgen se vi dig i paradiset.
Du lærte os til Gud vore øjne opslå,
Evindelig være du lovpriset!

Ingemann.

Fårehyrden

Med et Guds fred hilser jeg jer! Jeg kommer ude fra de store vidder for at tale med jer om livets sande værdier. **Engang var også jeg menneske på Jorden og voksede op i et småkærshjem langt fra det sted, hvor I nu lever.** Allerede som lille dreng var der en længsel i mig efter at nå længere frem end mine forældre og søskende.

Når jeg var i staden og oplevede livet dér, ønskede jeg så inderligt, at jeg engang kunne indtage en plads i dette samfund, men min far holdt mig tilbage og sagde: Du er vokset op i et hyrdehjem, min dreng, og dér er din plads. Tragt ikke efter de høje tinder, men udfyld den plads, hvor du er sat. **Det er ikke altid, at den, der høster guld og ære, finder den største lykke.** Jeg slog mig da til tåls med disse ord og gik stille og lydigt videre i slægtens spor. Allerede som ung vogtede jeg får på sletterne og i fjeldet.

Måske tænker I, hvorfor jeg nu ikke skulle have lov til at udfolde mig andetsteds, når jeg havde lyst og evner dertil, i stedet for at blive isoleret, for der kan vel ikke være megen vækst og udvikling i at vogte får? Når I har hørt min beretning til ende, vil I se på dette med andre øjne, og da vil I forstå, at dér, hvor jeg blev sat, var netop den rette grobund for min ånd, thi naturen kan opdrage og vise vej. Frem i mit indre voksede der en inderlig kærlighed til de dyr, der var betroet mig. Jeg elskede dem, som kunne de være mine børn. Når jeg tog dem om halsen og snakkede med dem, strålede disse dyreejne af tillid og hengivenhed.

Var et får kommet for langt bort fra flokken, gjorde jeg alt for at komme det til hjælp, thi jeg følte, at noget dyrebart var lagt i mine hænder. Det kunne hændes, at jeg hørte vilde skrig i luften. Det var lammegribbene, der var på jagt. De kom farende for lynhurtigt at snuppe et lille lam. Mere end een gang har jeg været i kamp med disse vilde fugle for at bjærge en lille ud af deres klør.

Men hvorfor fortæller jeg nu dette? Tro ikke, at det er for at forherlige mig selv. Det være langt fra. Jeg er kun en tjener, en lærling for Gud. Jeg fortæller det, for at I kan se, hvilken stor gave min himmelske Fader gav mig, da han lod mig føde just dér og satte mig mellem de umælende dyr. I mit sind blev der fremelsket noget, der måske kan ligge andre fjernt.

Alt for mange mishandler dyrene og omgås dem tankeløst, som om de ikke er levende

væsener og Vorherres skabninger. Jeg kunne oprulle mange tragedier. Tænk bare på den forlystelse, der kaldes tyrefægtning. Det er dog ikke min hensigt at uddybe dette her.

På de store sletter voksede skønne blomster, der også blev levende for mig. Jeg tog dem i hænderne og kærtegnede dem eller lagde mig på knæ i stille tilbedelse. Også de blev Alfaderens gaver til mit følsomme sind. Og alt som kærligheden voksede i mit bryst i ensomheden, åbnedes mit sind for det, der var over mig. **Når jeg ved aftenstid sad stille i min hytte, var det, som om stemmer ovenfra talte til mig og belærte mig om kærlighedens store bud.** Til tider kunne jeg gribes af længsel efter at komme hjem til mine kære og vise dem min kærlighed. Men som årene gik, følte jeg mig mere og mere som en naturens søn, der var Guddommen nær og hjertet svulmede i mit bryst. Således svandt ungdoms- og manddomsårene. Jeg blev gammel og måtte bort. Jeg husker tydeligt, hvorledes jeg lå på mit leje, og lyse åndelige skikkelser gik omkring mig og talte med mig. De viste mig, at de snart ville bære mig hjem. De løftede mig op og bar mig ud i rummet, ud i solskinet langt borte, hvorefter jeg hvilede trygt på et blødt leje.

Da jeg nogen tid efter vågnede, åbenbarede for mig en verden så skøn, som I ikke kan forestille jer. Hundrede gange skønnere end når nordlyset flammer over horisonten. Eller tænk jer en sommermorgen på havet, hvor solen gyldenrød står op af dets skød. Harmoni, fred, lys og lykke er fattige ord, der slet ikke dækker den virkelighed, der blev min.

Men hvad blev der tilbage på Jorden? Jeg efterlod mig blandt andet min hyrdestav, i hvilken jeg havde udskåret symbolske figurer. Den stav findes endnu på et museum i Breslau. Men hvad tog jeg med mig? Hvad blev der givet mig i disse leveår? Jeg fik en rigdom i øje, blev givet netop det, der skulle udvikle min sjæl. **I ser, at selv om jeg kun var en fattig hyrde, blev jeg dog givet det bedste af alt. Når I selv går ud i den store natur, lad den så tale sit stille sprog til jer,** tale om den Skaber, der satte hver ting på sin rette plads. Han styrer og leder det alt sammen. Hans hånd leder også jer, mine venner. Han leder jer derhen, hvor dét skal vindes., som er brugbart og frugtbringende for åndens vækst i jer.

Da jeg stod i mit lyse hjem i den verden, hvor jeg nu bor, gik min tanke tilbage til den Jord, der gav mig så meget. Derfor ikklædte jeg mig for en stund en tungere klædning for at kunne gæste jeres hus, hvortil jeg var indbudt af jeres leder og vogter. Måtte jeres søgen bære god frugt! I tanken rækker jeg min hånd frem til farvel og beder Gud velsigne jer!

Broder Andrew.

< når en besøgende fra høyere plan skal materialisere seg på det fysiske plan, må han/hun låne eterisk "overskudds-stoff" fra de tilstedeværende, for å kunne, som her, del- materialisere seg i et midlertidig legeme ([hør](#) om dette som ref.fra [en martinus-bok](#)) ([eller evt. full pdf av samme bok](#))
< dette skal være et ekte gammelt bilde av en slik materialisasjon.

Nemo

Tak, fordi I sang mig i møde! Når jeg har fundet mig til rette med det lånte taleorgan, vil jeg gerne berette lidt om min livsskæbne, om dette kunne være jer til belæring. **Man har hørt mennesker fortælle om syner på dødslejet og om, hvorledes de i ét nu har oplevet en hastig gennemgang af deres jordeliv. Da jeg har oplevet noget af det samme og forstået, til hvilken nytte det blev givet mig, vil jeg gerne her fortælle derom.**

Kald mig Nemo, hvilket betyder ingen. På Jorden var jeg en velsitueret mand, en mand, man så op til i kraft af min stilling i samfundet. Jeg var vel hverken værre eller bedre end alle andre. Sådan siger man til sig selv i stille stunder. Mange penge og mange mennesker var mig betroet. **En dag kom jeg ud i en økonomisk krise og var pludselig ruineret. Det var et stort fald for en storborger at dale ned fra højderne.** For mig følte det som et dødbringende slag, og jeg kunne ikke tænke mig at leve livet videre under små kår, at skulle bort fra mit smukke hjem, undvære tjenestefolk og andre livsgoder, der hidtil havde været en selvfølge for mig. Jeg blev mere og mere nervøs og deprimeret, og efter en nats indre kamp stod det mig klart, at jeg ikke kunne fortsætte. Det måtte have en ende. Jeg ville dø. Anden udvej kunne jeg ikke se. Jeg gik til havet, klædte mig af og tog badebenklæder på, så det kunne se ud som et ulykkestilfælde for at sikre min hustru visse midler. Jeg begav mig ud i det våde element, og snart sortnede det for mine øjne. I hast oprulledes mit liv for mit indre øje, stærkt og klart.

Så husker jeg ikke mere, før jeg vågnede op på et hospital. Nogen havde set mig derude og havde båret mig i land. Derefter fulgte et langt sygeleje med lungebetændelse, efterfulgt af store kriser, både fysiske og sjælelige. Jeg så mig selv åndeligt afklædt. Havesyg og egoistisk havde jeg været. Mine folk havde jeg set på med nedladende øjne, men sværest for mig var det at måtte erkende, hvor megen sorg jeg havde forvoldt min hustru. **I det skjulte havde jeg ført et udsvævende liv med andre kvinder i den tro, at hun levede i lykkelig uvidenhed derom.** Men nu blev det altså lagt frem for mig. Jeg så hende sidde derhjemme, lyttende efter om jeg mon snart kom hjem. Mange tårer har hun grædt i det skjulte, kæmpet en stille kamp og i tankerne gennemgået, om hun mon havde forsømt noget over for mig. Alligevel smilede hun mig i møde og rakte mig sin hånd, når jeg vendte hjem efter mine eventyr. Da så jeg mig selv som en synder, der ikke var værdig at eje så kostelig en skat.

Nu erkendte jeg mine mange fejltrin, angrede og lovede bod og bedring. Da jeg blev udskrevet fra hospitalet, var jeg forandret og rede til at tage de kår, der ventede mig, og leve livet på en anden og mere værdig måde. Ofte gik jeg tur langs stranden med de høje klinter, og så vendte mindet tilbage om hin dramatiske dag, da jeg ville berøve mig livet, men hvor højere magter greb ind. Jeg kunne standse og føle, som om træerne talte til mig. Der stod et stort, smukt træ oppe på brinken. Det knejsede over alle de andre træer, men det var kun fæstnet i brinken med halvdelen af sine rødder. Resten var blottede, for jorden var skyllet væk af havets bølger. Nu stod det vel der og så ned på de andre træer i skoven bagved. Det havde jo det store udsyn og al sin værdighed. Pludselig kunne jeg spejle mig selv i det træ og

se, hvor blottede mine egne rødder egentlig var.

Det stolte træ ville nok en dag falde ned på stranden og i sit fald uden tvivl ønske, at det havde været et af skovens andre træer, der stod side ved side, støttende hinanden, solidariske i livets kamp.

Efter alt dette blev mit liv rigt og godt. I stilheden kunne Gud få mig i tale. En dag var mit livsløb til ende, og jeg kom hjem med mange erfaringer i eje. Efterhånden som man erkender, bliver lyset mere klart omkring én. Man modnes, man forædles i udviklingens ofte vanskelige skole, og man lover, at næste gang skal alting blive gjort bedre. Forstår I mon gennem disse mine ord, hvor viseligt Gud mager alt for sine børn, blot vi vil standse nu og da og se lidt dybere ind i os selv, lytte til røsten ovenfra og gøre derefter. Da bliver livsbogen skøn at læse engang, uden alt for mange mørke sider, men med blade præntet med gylden skrift, der fortæller, at I var søgende, gode og kærlige mennesker. Jeg ønsker jer lykke på rejsen fremover! Tak for stunden.

Mor Helena

Det er Mor Helena. Jeg har fået lov til at komme et øjeblik, fordi jeg var her. Jeg synes ganske vist ikke, at jeg passer ind i dette selskab, men alligevel når jeg kommer med gode tanker og med kærlighed til jer, så fik jeg altså lov til lige at springe ind, og jeg har taget det pæne hvide forklæde på. Engang for snart længe siden fik jeg lov til at komme temmelig tit, fordi jeg er knyttet til en broder herinde, som I kalder Adolfsen.

Se, han har været mit barn engang, og det er, som om jeg ikke kan slippe Jorden, før jeg har fået drengen med. Vi har engang levet < deroppe i de store skove i Finland, hvor der er fred og ro. Og det, jeg lige ville fortælle jer, er noget I nok ikke vil tro på, men det er nu rigtigt nok alligevel.

Mens jeg går heroppe og får tiden til at gå, så går jeg og studerer det liv, der er i det skjulte - det åndelige liv. Det kan måske lyde lige så fremmed for jer, som det i gamle dage kunne lyde usandsynligt, at der var liv nede i ørkensandet, at der var liv nede på havets bund og inde i vanddråberne. At der er liv oppe i luften og alle vegne. Der er noget, der hedder bakterier, og der er mange slags liv inde i jeres kød også. **Så må I også tro, at der er en slags lilleverden i den åndelige verden.** Det har jeg set med mine egne øjne oppe i de store skove. Der er nogle væsener, der ikke er rigtige, fuldbårne menneskeånder, men nogen som vi kalder tomter. *Det er nogle små, lidt kluntede væsener, der lever derude i skovene og tager sig af dens lilleverden, af planterne og de små dyr. Som også kan være til hjælp for menneskene, der bor i hytterne deroppe.*

Nu kan I jo sove lidt på det og tænke over det. I kan tvivle, hvis I vil, men derfor er det sandt alligevel, at der findes mellemvæsener, også nogle der flyver i luften, nogle åndelige mellemstadier, hvor de har en gerning, og hvor de tager sig af det små liv.

Ved I hvad? I vil da gerne have en skytsånd og nogle åndelige venner, der tager sig af jer. Tror I så ikke, at sådanne nogle små væsener, der lever i lynen, i underskoven og ved trærødderne, at de også trænger til at have nogle himmelsendte væsener, der kan passe på dem? Sådan er det nemlig.

Men det behøver I jo ikke at gå rundt i byen og fortælle, for så tror andre bare, at I fejler noget. Det kan I gemme for jer selv, for det er da kun, fordi jeres åndelige leder finder, at I er modne nok til at tage den mundfuld, at jeg fik lov til at komme her og fortælle jer om det. For I skal nemlig vide alting, og så kunne jeg lige bruges til dét. For det har jeg set med mine egne øjne, ja, det har jeg.

Kan I så hilse min dreng fra mig og sige, at jeg skal nok stå ved døren, når han engang kommer herind. Når det er sket, så er jeg færdig med at komme ned til Jer, for så er der noget andet, der venter på mig oppe oven over trækronerne. Farvel allesammen. Jeg hedder Mor Helena, og jeg er forresten én af dem, der godt kan se alting omkring jer, men det har jeg ikke fået lov til at sige jer. Jeg kan se meget, som I ikke ved. Jo, jeg har skam sådan et slags øje, det sidder vistnok midt i panden, tror jeg nok. Det virker godt nok.

Stefanus

Med salmisten vil jeg synge ud af hele mit hjerte: Lovet været du, Gud Fader i himlene, lovet være dit hellige navn, og lovet være den kærlighed, du udstråler til os. Amen!

Jeg kom derudefra, hvortil dine øjne og sanser ikke rækker. Mit navn er Stefan, men herinde kalder man mig Stefanus. Jeg tog den lange rejse til denne udviklingsklode for at pege på noget vigtigt for jer, I søgende søstre og brødre, thi jeres åndsøjne er begyndt at blive seende. I står på en skillevej i jeres udvikling, hvor det åndelige øre er begyndt at lytte til tonerne ude fra det store rum, hvorfra alt liv strømmer. Jeg kommer for at tale til det dybeste i jeres sjæl og kalde jer til vækst og liv, til bevidsthed om, hvad I er, hvem I er, og hvor I står. **Thi, unge venner, I står midt i en inkarnation på denne klode i en betydningsfuld tid, hvor megen karma udløses, netop på grund af den tilstand, I mennesker står midt i som vågnende individer.** I er som de første forårsblomster just nået op af mulden, hvor I har kæmpet jer frem til lyset for at fornemme gudskraften og solstrålerne, så I derved kan hente kræfter til at gro. Nogle af jer kunne jeg også ligne ved et træ, der borer sine rødder ned til kilderne, hvorfra kraften og saften suges op, så kronen kan folde sig ud med friske blade, blomster og frugter. Ind imod min verden stiger mangt et suk over livets genvordigheder: Hvorfor skal jeg prøves så hårdt, hvorfor skulle jeg miste min støtte i livet? Den ene skuffelse fulgte efter den anden, og når der endelig viste sig en lysning, kom der nye hindringer på min vej. Hvorfor kan jeg ikke få lov til at være rigtig lykkelig?

Nu vil jeg vende billedet om og lade jer se det fra en anden synsvinkel. **Jeres egentlige Jeg er ånd, og ånden har hjemme i åndens verden. Legemet er en midlertidig klædning, som I nødvendigvis må iføres for at kunne manifestere jer i de grovere, jordiske vibrationer.**

I intervallerne på det åndelige plan mellem inkarnationerne har I lært meget, *men disse lærdomme skal afprøves i stoffets verden midt i menneskelivet for at konstatere, om de har bærekraft i prøvelsernes stund.* I ønskede jo selv at gennemgå denne skole for at kunne hæve jer mod større højder. **Derfor må og skal I møde alt det, der er ufærdigt i jer.**

Hvad nytter det jer, om I livet igennem levede på lykkens tinde. Så kom I ikke hjem med ret meget. Nej, mine venner, tag prøvelserne og fristelserne som en udfordring og vis, at I har sjælskræfter til at stå imod. Voks jer stærke og åndeligt smukke. *Lykken og glæden vil da*

vente jer derhjemme, når den lånte krop ikke længere kan bære den udødelige sjæl. Den, der har store prøvelser, såsom sygdom og fattigdom, har måske selv bedt derom. Men I ved jo også, at megen modgang kan være karmagæld, der må betales.

Lær at erkende jeres fejl og at rette dem. **I står just på den plads, som I hver især i samråd med jeres leder eller skytsånd fandt gavnlig for jeres udvikling.** Jeg er en lærer i Vorherres tjeneste, en tjener i hans vingård. Ingen går uvirksom omkring her. Hver har sin opgave at løse. Min er blandt andet at forberede sjæle til en ny inkarnation. Det er ikke tilfældigt, hvor et barn bliver født. En far og mor kan stirre ind i barnets troskyldige øjne og spørge: Hvor kommer du fra, barnlille? **Hvem er du, og hvad fører du med dig?** Det er de færreste forældre beskåret at vide dette.

Når jeg står over for en sjæl, der skal forberedes til et jordeliv, er det vel at ligne med en far og mor, der skal hjælpe deres barn med forberedelserne til en udenlandsrejse. I fællesskab pakker de kuffert. Det gælder om at få alt det med, der kan blive brug for. Klæder til både regn og solskin, lette sko og solide sko. Man skal også have lekture med og en hel masse formaninger.

Således bereder jeg åndeligt talt også dem, der står over for rejsen til jordelivet. Moder Jord undergår bestandig store forandringer. Den ene tidsperiode har afløst den anden. Nye kulturer er dukket op, og andre gået til grunde. Det er som vældige bølgeslag, der slår mod kysterne.

I står nu i en periode, hvor materialismen er nået et højdepunkt, ja, der manipuleres med kræfter, man ikke kan overse eller tøjle. *Kiv, strid og lidelse følger i dette spor.* Men alt dette må leves ud. Meget må dø, før nyt kan fødes. **Mange sjæle fra mere udviklede kloder og højere verdener fødes nu i stort tal til Jorden. De skal bære den nye tidsalder frem mod et nyt højdepunkt, en ny guldaldertid, hvor moral og kærlighed kommer i højsædet.** Jeg lovpriste Gud, vor skaber, da jeg trådte ind til jer. Gør I det samme? Hvorfor tvivler I på Hans magt og førerskab? Han, der sendte jer ned i stoffets verden, for at I kunne hente adgangstegnet til højere sted. Jeg fandt behag i samværet med jer. Vejen går gennem kamp til sejr. I Guds hellige navn hilser jeg jer!

Ikke mand - ikke kvinde - men en menneskesjæl (givet i 1979)

Når jeg her for en stund står bundet i stoffet efter en lang og sælsom rejse hertil, er det for at søge i ord at forme det, jeg blev udsendt for. Og når jeg nu vil tale om Alfaderen og om allivet, er det ikke alene jer, jeg taler til, men til menneskeheden i dag. Der er så få kanaler, man kan trænge igennem. Man skal næsten helt tilbage til profeternes tid, hvor budskaberne ude fra det store alliv kunne trænge gennem disse til menneskene, til det gryende menneske, der endnu trådte børneskoene, men som skulle have et ord med på vejen, vejledende ord om livets betydning, om evigheden og om Gud og om alt det, der hører udviklingen til.

Når jeg taler om de gamle profeter, må vi også have skabelsesberetningen med, den gamle legende om Adam og Eva, hvori der ligger store sandheder gemt. De, Adam og Eva, blev givet denne klode at leve og udfolde sig på. Der var store udviklingsmuligheder for mennesker og dyr. Men da de var børn i ånd uden den store erfaring og indsigt, misrøgtede de det, der var givet dem. Da de havde spist af kundskabens træ, som det var blevet dem forbudt at røre, blev de vist bort fra den paradishave, hvor de var sat. De så angergivne ned ad sig selv og så, at de var nøgne. En storlået beretning om sandheden set i stort perspektiv. I denne tale er det hverken min hensigt at rose eller dadle. Nu står jeg her med mine fødder plantet på

den samme klode. Det er, som om det knager under mine fødder. Jeg føler usikkerheden, føler som kunne Jorden slå revner når som helst.

Jeg ser for mit åndelige øje de store, stolte svaner flyve hen over de brusende vande, spilende deres vinger ud, strækkende deres halse som styreredskeer mod det mål, de har udpeget sig, jublende over livet, paradiset have, hvor der er dækket bord med alskens godt.

Men allerbedst som jeg fryder mig over dette stolte syn, ser jeg, at når de dykker ned for at skaffe sig føde, da ødelægges deres fine

fjerdragt af olie, så den er ubrugelig, og i døds kamp segner de om i det forurenede element. Jeg ser fiskene, der som torpedoer i livsglæde boltrer sig i havets bølger, men ak og ve, de støder på giftstoffer, vander sig i smerte og dør.

Også paradishavens frugter og vækster forgiftes, ja, selv luften omkring den hvirvlende klode forgiftes så meget, at det beskyttende strålebælte nedbrydes, og efterhånden påføres alt levende sygdom og død. Og mennesket ser ned ad sig selv, de ser på hinanden og konstaterer, at de er nøgne - åndeligt nøgne, thi de har uhæmmet spist af kundskabens træ, glemt deres guddommelige ophav og i barnlig, ukyndig leg ødelagt det paradys, der var givet dem.

Broder går mod broder. Had og ufred raser mellem nutidens slægter, og mine tanker går tilbage til svundne, svundne tider, hvor denne planet engang var i samme situation.

Tiden kan ikke måles med et urværks mekanik. Ej heller i dage og år, men i sekler. Tiden strækker sig fra evighed til evighed, alt sammen Skaberens værk, evolutionens stadig banen sig vej mod større og større højder. Når jeg siger, at den nuværende situation er meget lig den, jeg i min erindring kan drage frem, taler jeg om tider, hvor kontinenter sank i havet og gjorde store dele af Jorden ubeboelig. Det var varslet forud fra de åndelige verdener, og her kommer større og fjernere horisonter ind i billedet, end I er vant til at arbejde med.

Men når I her, en lille lyttende skare, gang på gang er søgt ind på dette sted for at høre mere om de guddommelige sandheder, så er I fortrinsvis blevet undervist om de forskellige udviklingstrin på Jorden og i de åndelige verdener, og hvorledes I gennem reinkarnationernes lange række af oplevelser samlede noget op hist og her på den givende Jord. Der kan komme en dag, hvor fremskredne ånder i menneskeskikkelse ikke længere har brug for denne rullende klode. Derfor må vi løfte vort blik højere op og længere ud, helt uden for solsystemet med Merkur, Venus, Mars, Jupiter, Pluto og andre endnu usete planeter - ud i galaksen. Afstand og tid betyder intet for åndens flugt. Der er plads nok i det store univers.

Skulle dele af Jorden engang blive ubeboelig for en tid, er en af grundene denne, at dens beboere har forspist sig i den forbudte frugt og ikke er gået ad den rene åndens vej. Men vid, at så er der andre kloder og andre verdener til.

Da Atlantis sank i havet, blev en del af dets indbyggere placeret i Ægypten og Sydamerika, hvor blandt andet pyramiderne er mindesmærker derfra. Store skarer blev flyttet til beboelige kloder i rummet for at fortsætte deres udvikling der. For I tror vel ikke, at de er tilintetgjorte?

Vel er afstandene enorme, men ikke længere, end man kan nå hverandre, når Gud vil det. Ligesom I, der kender lidt til astrologien, har lært, at planeterne med deres strålekraft påvirker hinanden, således er der fremdeles kontakt og påvirkning fra fjerne planeter og derboende fremskredne åndelige væsener, der alt er informerede om de store omvæltninger, de store katastrofer og oversvømmelser - og altid er rede til at hjælpe i faresituationer, som opstår, når menneskene fremturer i deres leg med forbudte kræfter.

Derfor kan jeg fortælle jer, at disse fjerne kloders væsener kan gæste jer eller rettere gæster jer, også rent materielt, båret lydløst på æterens bølger hen imod jer for at danne et værn, dersom ulykkerne skulle bryde løs.

De daler også ned som lysånder iblandt jer for at danne et værnende bælte omkring Jorden udsendt af Guddommen for at beskytte hans skaberværk mod konsekvensen af had og mord, tortur og havesyge. De er der for at vise, at der er en almagt, der har sit skaberværk trygt i sin hånd. Jorden vil fortsat være en udviklingsklode, der som i dag når et vist stade og fremdeles giver plads til unge sjæle. Men når moral og kærlighed ikke går hånd i hånd med den tekniske kunnen, så den vandrende flok driver rodløse omkring uden mål og med, uden hjem, tryghed og glæde, så er der mulighed for, at de kan flyttes til et andet sted, hvor de kan udfolde sig og ikke fortsat skal stå i brændingen som nu.

Jeg siger eder, at dersom I følger den hellige kalden i eders bryst, tilintetgør hver uren tanke, favner og beskytter hverandre i uselvvisk kærlighed og beder ret af hjertet om hjælp - da træder de beskyttende hærskarer til og hjælper Jer i eders mission.

Moder Jord har ikke nået sin endelige udviklingsgrad. Der vil komme en dag, hvor ufred og utryghed ej findes, hvor fuglene jublende af glæde kan flyve gennem lufthavet, hvor søen og havet er rent og væksterne ubesmittede og skønne. Derfor - I søgende lille skare arbejd på at gøre jer værdige til et liv i himmelsk skønhed engang måske her, måske dér der er plads til os alle i Vorherres store verden.

Jeg blev sendt til Jer derudefra for at åbne jeres øjne til større udsyn og større forståelse af Skaberens uendelige kærlighed til sine børn, til alt det skabte. '

I tanken spørger I : Hvem er du, som taler? Thi I er vant til, at der gives et navn. Og er du mand eller kvinde? spørger I. Jeg svarer: Jeg er ikke mand og ikke kvinde, **thi hvor jeg kommer fra, er kønnene ikke som her. Men jeg er en mennesesjæl.** I kan kalde mig ved et navn, der dækker begge dele. Kald mig Eli. Og var I mig lydhør og modtog mit budskab uden skepsis, men med tak og med glæde, vil jeg vende tilbage og afdække mere af de guddommelige sandheder. Lad os i forening bede for en søgende, famlende menneskehed. Gud velsigne jer alle. Amen!

Her, hvor I bor, gik solen ned bag horisonten. Hvor jeg nu lydløst drager hen, er lys og skønhed, varme og kærlighed. Tak, fordi I åbnede døren for os.

3.del

i AUTOMATSKRIFT

ADIF

(givet i 1979)

Endnu engang forener jeg mig med jer en liden stund. Jeg samler omkring mig gyldne stråler histoppefra, for ved denne guddommelige kraft at levendegøre mine tanker til jer.

Jeg er denne søsters lærer og mester, ADIF, der igennem et halvt århundrede har meddelt mig til menneskene, dels gennem tale og dels gennem det skrevne ord, som her.

Men jeg har talt i barnesprog, ligesom vor høje mester Jesus Kristus i sin tid måtte tale i

lignelser for at blive forstået, thi de guddommelige verdener kan ikke beskrives på anden måde her på denne klode under dens nuværende udvikling.

Jeg taler til mennesker, der er begyndt at ane de højere tilstandsformer, der findes uden for den materielle verden, hvori I befinder jer.

Du længes efter åndelig vækst og svar på de mange spørgsmål, der trænger sig på i din søgende sjæl.

Du længes efter lys over dit liv, lys over det mørke, du ofte må igennem i form af sygdom, savn og meget andet. Når du så en af dine kære dør, forsvinde for dig ind i det ukendte, da søgte du efter svar.

Derfor kommer vi til dig for at lyse for dig og bringe dig trøst. Det er sandt, min ven, hvad du så ofte synger i en af jeres sange, at der findes lysvæld bag ved lysvæld i himlen. I lever i et betydningsfuldt århundrede, hvor mange af jer har oplevet store omvæltninger. Men en dag har disse brydninger kulmineret, og det går mod nye tider. Dog, så længe ukærlighedens ånd hersker mennesker og nationer imellem, kan lyset ikke nå jer, og den sande glæde ikke fylde jer, selv om der dybt i hjertet bor en længsel efter tryghed, fred og kærlighed.

Der er fortrinsvis talt til jer om årsag- og virkningsloven, og om inkarnationernes store betydning med de ofte dyrekøbte erfaringer, som et jordeliv kan indebære. Men alt dette modnede os.

Vi åndelige ledere har gennemgået den samme skole, og hver gang vi aflagde kødets dragt, bragte vi med os nye værdier, der løftede os mod højere verdener, således at vi nu har tilendebragt disse prøvelser. Men vi har ikke glemt den stridende menneskehed på Jorden. Ofte er vi forsamlede histoppe i det store lys for at tale om, hvorledes vi bedst kan støtte jer.

I kærlighed benytter vi de kanaler, der siden apostlenes tid stadig findes, for derigennem at minde om Gud og Kristus og om livets evige beståen. Disse ord giver jeg i en stille stund og under samme betingelser, som da jeg for år tilbage gav de fem budskaber, der blev nedskrevet og sendt viden om. Lad mig da afslutte disse skrevne beretninger med et ønske om, at I forstår, at vi kommer jer i møde med udstrakte hænder, givende glimt af de evigt gyldige sandheder, der, om I vil tage dem til jer, kan løfte jer ud af de trange rammer og ind i en verden af kærlighed, tryghed og indre glæde. Ja, lad os kalde det salig fred. Gud velsigne jer! Jeg er jeres åndelige lærer og ven

ADIF

Livssejlad

Der driver så mangt et søndret vrag
på livsoceanet derude.

Måske var det dig så let en sag
at redde en synkende skude.

Måske er en søster eller bror ombord,
som længe på hjælpen har ventet.
Måske er det netop din gerning på Jord,
disse i havn at få hentet.

Se, hist hvor bølgerne brydes til skum
mod skær og takkede klipper,
skjult af uvidenheds mørke flom,
dér stranded så mangen en skipper.

Og se, hvor lasternes hvirvlende strøm
kan knuse så stærk en skude.
Dér endte så mangen en lykkedrøm.
Ak! Kom dem til hjælp derude!

(Forrige inkarnation):
Engang jeg sejled på samme hav.
I lasternes strømme det endte.
Det bragte mig i en for tidlig grav,
og hisset mig sorgerne ventede.

Jeg troede, døden var glemslens skød,
men jeg vågned op til smerte,
og klart jeg skued, hvad jeg forbrød,
og angeren fyldte mit hjerte.

Da lød en stemme:
Jeg kommer med bud,
broder, du angrende synder.
Dit angersråb er hørt af Gud,
og jeg dig trøsten forkynder.

Dog må du sone, hvad du forbrød.
Til Jorden du atter må drage
at hjælpe andre i jord livets nød.
Gå, broder! Guds kraft dig ledsage!

(Sidste inkarnation)

Så gik jeg til Jord min sonengang.
Jeg fødtes, blev skjald og digter.
Jeg prøved at løfte med min sang
de mange, hvem livsmodet svigter.

Jeg søgte ofte på stormfuldt hav
at redde en synkende skude.
Nu formaner jeg jer fra død og grav:

Lad dem ikke drive derude!

Gå ud for at redde og nær ingen frygt.
Din båd, den har stærke planker.
Og raser end storm, kan du sejle trygt,
når din ballast er kærlige tanker.

Der er mange i fare, du ser det så vel.
Du ser, at din hjælp den kræves.
Blot du kan redde een eneste sjæl,
har du ikke levet forgæves!

Ved salten strand, ved åbent hav,
ved bauta-sten i sandet grav,
dér fandt mit trætte legem ro,
mens ånden drog til himlens bo.

Men minderne i hjertet bor,
som blomsterranker dér de gror.
De aldrig helt vil viskes ud.
De er af evighed som Gud.

Med tak jeg folder mine hænder,
mens hellig glød i hjertet brænder.
Et jordeliv er rigt og stort
som alt, hvad himlens Gud har gjort.

Jeg føler en jublende glæde dybt i mit bryst,
der gør, at alting omkring mig blir lyst.
Luften toner som dejligste forårssang,
der minder om én, jeg mødte på Jorden engang.

Hun kom mig i møde herinde i åndernes land-
en lykkelig stund, der overgik al forstand.
Mit hjerte svulmed af hellig lyksalighed,
og over mig faldt en stille himmelsk fred.

Min Edith hun lever og har mig ej glemt.
Mindet om dengang er dybt i hjertet gemt.
Vort møde var helligt, helt uden jordisk begær.
Herinde forstår jeg tilfulde, hvad kærlighed er!

Tanken om døden lader mig fuldstændig rolig,
for jeg har den faste overbevisning,
at vor ånd er et væsen, der ikke kan gå til
grunde, men virker fra evighed til evighed.
Den ligner solen, der blot synes at gå ned
for vore jordiske øjne.
Den går aldrig ned,
men lyser uophørligt videre.

Goethe.

[Lydbog af denne mp3](#)

[se også LIVET- DET DYREBARE af samme forfatter.](#)

Og fra boken 'FRA EN UKJENT VERDEN' av Thomas L.Aall - utdrag i pdf- supersynsk ukjent nordmann født for ca 100år siden